Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maurier, Georges du.; [overs. af C. L. With]
Titel | Title:	Trilby : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : 5-øres Folkebibliotheks Forlag, 1899
Fysiske størrelse | Physical extent:	323 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.- 128

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 064109

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

TRILBY

ROMAN

AF

GEORG DU MAURIER

KØBENHAVN
5-ØRES FOLKEBIBLIOTHEKS FORLAG
(R. ANDERSEN.)
1899.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Rasmussen & Olsen. — Kbhvn.

Trilby: Sig husker Du ikke skøn Alice, Ben Bolt,
skøn Alice med nødbrune Lok?

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

»Mimi Pinson med det blonde Hsar,
forstaar baade dit og dat.
Hun ejer kun Kjolen, hvori hun gaar,
og den gamle, falmede Hat.

Det var en smuk Dag i April med Solskin og Regnbyger.

Det store Ateliervindues øverste Rude stod aaben, saa en behagelig nordvestlig Brise trængte ind. Endelig begyndte Atelieret at faa et livligt, fint og net Udseende. Det store Kabinetsflygel var nylig kommen dertil fra England og stod nu nystemt ved den østre Væg. Paa den modsatte Væg fandtes en fuldstændig Samling Floretter, Masker og Boksehandsker.

En Trapez, et Knudetov og to Tove med Ringe hang ned fra en vældig Bjælke

i Loftet. Væggene havde den sædvanlige matte, røde Farve, prydet med Gibsaftryk af Arme og Ben, Hænder og Fødder, Dantes Maske, Michel Angelos Hautrelief »Leda og Svanen«, en Kentaur og en Lapit fra Elgin-Musæet — og paa ingen af disse Kunstværker havde Støvet endnu kunnet lægge sig.

Man saa' ogsaa Studier i Olie efter nøgen Model, Kopier efter Tizian, Rembrandt, Velasquez, Rubens og andre.

Langs Væggene løb en bred Hylde, hvorpaa stod en Mængde Aftryk i Gibs, Terracotta, Bronze, blandt andet en lille Thesevs, en lille Venus, en lille Diskuskaster, en lille Mand, af hvem Huden var flaaet, vildt truende mod Himlen, hvad der efter Omstændighederne næsten syntes tilgiveligt.

Nær ved Kaminen hang en Rist, en Stegepande, en Ristegaffel og en Puster. I et tæt ved staaende Hjørneskab med Glasruder fandtes Porcellæn og Glas, Knive, Gafler, Sker og andre Nødvendighedsgenstande, alt rent og pænt. Paa Gulvet, som var blevet malet og ferniseret, laa to Leopardskind og

et stort persisk Tæppe. Den ene Halvdel af Gulvet — under Trapezen — var dækket med en Bastmaatte, for at man skulde kunne fægte og bokse uden at falde og slaa sig fordærvet.

Langs med det store nordlige Vindue stod en Sofa, saa stor og bred, at tre velvoksne Englændere paa en Gang kunde ligge paa den, uden at støde hinanden og hver røgende sin Pibe.

For Øjeblikket var en af disse Engelskmænd — i Forbigaaende sagt en Yorkshirebo kaldet Taffy — optaget af et strængere Arbejde. Kun iført Skjorte og Bukser og med bare Arme, svingede han et Par Jærnvægte omkring Hovedet. Hans Ansigt var blussende rødt, han pustede stærkt og saa' voldsom bister ud. Det var en velvoksen ung Mand, lys, med milde, blaa Øjne, der dog røbede et hidsigt Sind, og Musklerne paa hans kraftige Arme var stærke som Jærnbaand.

I tre Aar havde han været Officer i den engelske Hær og deltaget i Krimkrigen fra Begyndelsen til Enden uden at faa saa

meget som en Skramme. Da han ved at springe Buk i Løbegravene kom til at forvride Foden, maatte han ligge paa Sygelejet den Dag den berygtede Storm paa Balaklave fandt Sted, og dette Uheld gjorde ham saa ked af Krigerlivet, at han tog sin Afsked, for helt og holdent at hengive sig til Kunsten, og som Kunstner opholdt han sig nu i Paris.

Han saa' godt ud, havde regelmæssige Træk, men ogsaa — det gør mig ondt at maatte sige det — foruden et kraftigt Overskæg, der passede for en Rytterkorporal, ogsaa et langt, nedhængende, rødbrunt Kindskæg.

En anden Beboer af dette lyksalige Hjem — Sandy, Lairden af Cockpen som han kaldtes — sad i en tarvelig Klædning ved sit Straffeli og malede et lille Billede, forestillende en spansk Tyrefægter, der sang en Serenade for en fornem spansk Dame. Han sad med en lille Kridtpibe i Munden, som sædvanlig med Hovedet vendt nedad, hvormed ofte Tobak, Aske og Gløder faldt ned og brændte Hul paa hans Bukser.

Heller ikke han havde fra først tænkt paa at blive Kunstner. Hans Forældre, fromme Folk i Dundee, havde bestemt, at han skulde være Advokat, lige som hans Fader og hans Bedstefader havde været. Men nu sad han her i den store By Paris og malede syngende Tyrefægtere og deklamerede Ballader.

En meget yngre, tredie ung Mand laa paa Knæ paa Sofaen med Albuerne i Vindueskarmen. Det var Lille Billi. Han skuede ud over Paris' Tage og Skorstene, mens han gumlede paa et Stykke Franskbrød og en lækker Cervelatpølse. Han spiste med stor Lyst, for han var meget sulten; han havde hele Formiddagen været i Carrels Atelier og tegnet efter Naturen.

Lille Billi var lille og slank, tyve eller en og tyve Aar, havde høj, hvid Pande med blaa Aarer, store, mørkeblaa Øjne, fine, regelmæssige Ansigtstræk og kulsort Haar; han var desuden velskabt, havde meget smaa Hænder og Fødder, der var en vis Ynde over hans Væsen og han var klædt bedre og med finere Smag end hans to Venner.

Mens lille Billi sad og gnavede af sit Brød og sin Pølse, betragtede han den livlige Plads, der laa nedenfor ham — Place St. Anatole des Arts — og de gamle Huse lige overfor, hvoraf nogle var under Nedrivning, formodentlig for at de ikke skulde falde ned af sig selv. Gennem de ved Nedbrydningsarbejdet frembragte Huller i Ydermuren kunde han se gamle falmede, revnede smudsige Vægge med mystiske Vinduer og rustne Jærnaltaner af meget høj Alder, og kom derved til at tænke paa middelalderlige franske Æventyr med Elskov, Nederdrægtighed og Forbrydelser — Blade af Paris' Mysterier.

En større Aabning gennem hele Kvarteret lod ham se et Glimt af Floden, af Cité og det saa tidt omtalte gamle Druknehus »La Morgue«, lidt tilhøjre hævede Notredamekirkens graalige Taarn sig mod den vekslende Aprilhimmel, Toppen af hele Paris laa for ham, syntes han, og han, den fremmede Yngling, der nylig var kommen til den store By, betragtede den med en Interesse og Glæde, som intet Sprog kunde udtrykke.

Paris! Paris!! Paris!!!

Alene i Navnet havde der altid ligget noget, der fortryllede ham, og nu var han her endelig selv, han boede her for at lære, for at uddanne sig til den store Kunstner, han længtes efter at blive.

Da han var færdig med sit Maaltid, tændte han en Pibe, kastede sig paa Sofaen og udtrykte ved et dybt Suk sin Tilfredshed med Tilværelsen.

Han syntes, at han aldrig havde været saa lykkelig som nu. Og dog havde hans Liv været lykkeligt. Lille Billi var jo ung, han havde aldrig gaaet i nogen Skole, og kendte derfor ikke stort til Livets Fristelser og Farer. Han var bleven opdraget i Hjemmet, havde tilbragt Drengeaarene i London med sin Moder og sin Søster, der nu levede i Devonshire i ret smaa Kaar. Hans Fader, der var død, havde været ansat i Finansministeriet.

Han og hans to Venner Taffy og Sandy havde slaaet sig sammen om at leje Atelieret. Sandy sov i et lille Kammer ved Siden

af Atelieret, mens Taffy boede i Hotel de Seine og Lille Billi i Hotel Corneille.

Han betragtede sine to Venner og tænkte paa, om nogen, levende eller død, havde haft et Par Kammerater som disse to.

Alt hvad de gjorde, alt hvad de foretog sig, var i hans Øjne fuldkomment. De var hans Vejledere, hans Filosofer og hans Kammerater. Paa den anden Side var Taffy og Sandy saa indtagne i den unge Mand som vel muligt.

Hans faste Tro paa alt, hvad de sagde og gjorde, rørte dem saa meget mere, som de begge var enige om, at han stod over dem. Hans næsten pigeagtige Uskyld baade morede og tiltalte dem, og de gjorde alt for at bevare den.

De holdt af ham for hans gode Hjærtes Skyld, hans livlige, kærlige Væsen, og de beundrede ham meget mere end han kunde tænke sig, for de fandt en Hurtighed, en Skarphed, en Finhed i Opfattelsen, saa snart der var Tale om Form eller Farve, en vidunderlig Lethed og Dygtighed i Udførelsen, Sands for alt, hvad der var lyst og skønt i

Naturen, og han kunde gengive det med en Ævne, der kom nær op til det, man forstaar ved Geni.

Taffy og Sandy holdt altsaa overordentlig meget af Lille Billi. Sikkert nok fandt de ogsaa Fejl hos ham. For Eksempel interesserede han sig ikke stort for andres Malerier. Han syntes ikke at bryde sig om Sandys guitarspillende Tyrefægter eller Damen, der fik Serenaden — i det mindste talte han aldrig et Ord om dem, hverken rosende eller dadlende. Han betragtede tavs Taffys Realisme — for Taffy var Realist — og intet kan sætte sandt Venskab paa en større Taalmodighedsprøve end den Slags Tavshed.

Men det maatte vel forsone dem noget, at han heller ikke udtalte sin Beundring for Titian, Rembrandt, Rubens og de andre store Mestre, naar han sammen med sine to Venner besøgte Malerisamlingen i Louvre. Han saa' meget mere paa dem, der studerede Malerierne og især paa de mange virkelig smukke kvindelige Malere, der kopierede dem.

Naar de saa bagefter gik hen og spiste til Middag sammen og Taffy og Sandy i

varme Ord udtalte deres Beundring for de gamle Mestre og stredes om dem, lyttede Lille Billi andægtigt til og syntes, at alt, hvad de sagde, var rigtigt. Og mens de to ældre Venner sad i livlig Samtale, gengav ham dem i pudsige smaa Pennetegninger med en saa slaaende Lighed, en Friskhed og en yndefuld Lethed, at man godt kunde være enige om, at selv de gamle Mestre ikke kunde have gjort dem bedre. Disse smaa Pennetegninger sendte han i sine Breve hjem til Moderen og Søsteren. — — Sandy var standset midt i en Ballade, men Lille Billi fortsatte den, paa samme Tid som han grundede paa, under hvilke Forhold han og hans to Venner vilde leve, naar han var bleven fyrretyve Aar — en urimelig fjærn Fremtid for Resten.

Disse Betragtninger blev afbrudt ved en stærk Banken paa Døren og to Mænd traadte ind.

Den første var høj, mager; Alderen kunde ikke bestemt angives, men maatte anslaas til mellem tredive og fem og fyrre; han havde et jødisk Udseende, med regelmæssige, men

skumle Ansigtstræk. Han var meget skødesløst klædt, lurvet og smudsig, han bar en Baret og en stor Fløjskappe, hæftet sammen ved Kraven med et Metalspænde. Det tykke, tunge, glansløse sorte Haar faldt bag Ørene ned paa Skuldrene paa den for Musikere ejendommelige Maade. Han havde glinsende sorte, udfordrende Øjne med tykke Øjenbryn, et magert, gulblegt Ansigt og et kulsort Kindskæg, som voksede helt op til Øjnene; Overskægget, der var lidt lysere, endte i to snoede Spidser. Han gik under Navnet Svengali, talte flydende Fransk, men med tysk Betoning og komiske tyske Vendinger; Stemmen var tynd og simpel og slog ofte over i en ubehagelig Halstone.

Hans Ledsager var en lille mørkhudet ung Mand — sandsynligvis en Zigøjner — koparret og ligeledes meget tarvelig og sjusket klædt. Han havde store, milde, troskyldige Øjne, smaa, senefulde Hænder med fremstaaende Aarer og afbidte Negle og bar en Violin og Bue under Armen, uden Kasse, som om han gik omkring og spillede i Gaarde.

»Godak, mine Børn,« sagde Svengali. »Jeg har taget min Ven Gecko met; han spiller Fiolin som en Enkel.«

Lilli Billi, der sværmede for Musik og Musikanter, sprang straks op og hilste saa varmt paa Gecko, som hans tarvelige Fransk tillod ham.

»Ah, et Biano!« udbrød Svengali, idet han kastede sin røde Baret paa Instrumentet og Kappen paa Gulvet. »Det er vel godt stimt!«

Han satte sig paa Klaverstolen og lod Fingrene løbe hen over Tangenterne paa en Maade, der straks røbede Kunstneren.

Derpaa begyndte han at spille Chopins Impromptu i A-moll saa smukt, at Lille Billis Hjærte var nær ved at briste af Bevægelse og Henrykkelse. Han havde aldrig før hørt Chopins Musik, ikke andet end engelsk Landsbymusik — Melodier med Variationer, »Annie Laurie«, »Sommerens sidste Rose«, »Skotlands Blaaklokker« og lignende smaa barnlige Sange.

Billi glemte aldrig Chopins Impromptu,

der senere kom til at spille en sælsom Rolle i hans Liv.

Derpaa spillede Svengali og Gecko sammen. Det var Smaating, løsrevne Melodier, ofte kun paa et Par Takter, bestemte til at fængsle, henrive, fortrylle et Øjeblik, og saa gaa brat over i en Zigøjnerdans, en klagende ungarsk Elskovssang, og de spillede til Sandy og Taffy var næsten lige saa vilde i deres Begejstring som Lille Billi — en stum Begejstring, for dyb til at tolke i Ord. Og da de to Kunstnere havde sluttet og begyndte at ryge Tobak, var de tre Engelskmænd altfor rørte til at tænke paa Cigarer, og der var længe helt stille i Atelieret.

Saa blev der banket haardt paa den yderste Dør, og en stærk Stemme af saa stort Omfang, at man kunde være i Tvivl, om den tilhørte en Mand eller Kvinde, udstødte det fra engelske Gader bekendte Raab: »Mælk er godt!« og inden nogen kunde faa Tid til at sige: »Kom ind!« viste en mærkelig Skikkelse sig i det mørke Forværelse.

Det var en høj og vel udviklet ung Kvinde, klædt i en fransk, graa Infanterifrakke, et

kort, stribet Skørt, under hvilket man saa' hendes bare Ben med Fodled og Vrist og smalle, lige, rosenrøde Hæle; Fødderne forsvandt i et Par Herretøfler, saa store, at hun ikke kunde løfte Fødderne, naar hun gik.

Hun optraadte let og frit som et Menneske, hvis Nerver og Muskler er i fuldstændig Orden, som er fuld af Liv og Lyst, og som har levet længe nok i de franske Atelierer til at føle sig hjemme der.

Ovenover denne besynderlige Blanding af Klæder sad et lille bart Hoved med kort, tykt bølget, brunt Haar og et meget friskt ungt Ansigt, der næppe ved første Øjekast kunde kaldes særdeles smukt, da Øjnene sad for langt fra hinanden, Munden var for stor, Hagen for kraftig og Huden vansiredes af en Masse Fregner.

Derimod var hendes Nakke og Hals af en blændende Hvidhed. Desuden havde kun en særdeles fin Pande, bred og lav, med tykke, lige Øjenbryn, meget mørkere end Haaret og en kort Næse med bredt, stærkt Næseben; de fyldige, brede Kinder var kønt

modelerede. Hun kunde have været en ualmindelig smuk Dreng.

Da hun saa' sig omkring og lod sine store, hvide Tænder straale i et venligt, tillidsfuldt Smil, saa' man straks, at hun var en godt begavet, naturlig, munter og godmodig Pige, der er velkommen overalt. Derpaa lukkede hun pludselig Døren, og idet Smilet veg Pladsen for et spørgende Udtryk, bøjede hun Hovedet mod Skulderen og satte Hænderne i Siden. »I er allesammen Engelskmænd, ikke sandt?« spurgte hun. »Jeg hørte Musik og syntes, at jeg gærne kunde titte lidt herind og fordrive en Timestid. Har I noget imod det — hvad? Jeg hedder Trilby — Trilby O'Ferral.«

Hun sagde dette paa Engelsk med en blandet skotsk og fransk Betoning, og med en Stemme saa rig, dyb og fuldtonende som en Heltetenor, og man maatte beklage, at hun ikke var en Dreng, for der var Stof i hende til en rask Dreng.

»Tværtimod, De gør os en stor Fornøjelse ved at se op til os,« forsikrede Lille Billi og satte en Stol frem til hende.

»Gør Dem bare ingen Ulejlighed for min Skyld, men lad os faa lidt mere Musik,« sagde hun, idet hun hoppede op paa Modelbordet ved Siden af Klaveret, og sad der med Benene overkors.

Mens de unge Mænd endnu nysgærrige og halv forlegne sad og betragtede hende, tog hun op af sin Frakkelomme et Stykke Papir med Madvarer, og udbrød: »Det gør vel ikke noget, jeg tager mig en Bid Mad med det samme? Jeg er Model, skal jeg sige Dem — Klokken har nylig slaaet tolv — jeg har et lille Pusterum. Jeg sidder for Billdhuggeren Durien — ham her neden under — jeg sidder i hel Figur.«

»Hel Figur?« spurgte Lille Billi.

»Ja — det hele, forstaar De — Hoved, Hænder, Fødder, alting — især Fødderne. Her har De min Fod,« sagde hun, sparkede den store Tøffel af og strakte Benet frem. »Det er den smukkeste Fod i hele Paris; der er kun en, der er Mage til den, og det er denne her,« tilføjede hun med en munter Latter, der lød som Klokkeklang og strakte den anden Fod frem.

Og virkelig var det et Par beundringsværdige Fødder, som man ellers kun finder paa Billeder og Statuer.

Og Lille Billi med sin livlige, forstaaende æstetiske Sans og som ved Himlens Naade vidste, hvorledes Form, Størrelse og Farve paa hver Del af en Mand, en Kvinde eller et Barn skulde være — men sjælden er — undrede sig over at finde en virkelig, nøgen levende menneskelig Fod, og han følte, at den, der havde faaet et saadant Fodstykke, blev hævet til en fuldkommen antik og olympisk Værdighed, selv om hun i Øjeblikket syntes en Smule grotesk i sin mærkelige Dragt: Uniformsfrakke, Kvindeskørt og for Resten ingenting.

Stakkels Trilby!

Endnu findes Formen paa disse yndige, smalle Fødder — der hverken kunde kaldes store eller smaa — i støvede Gibsafstøbninger paa Atelierne rundt i Verden, og mangen ufødt Billedhugger vil en Gang med Henrykkelse og Vemod beundre dem.

Gecko, med Violinen i den ene Haand og Buen i den anden, stirrede henrykt og

beundrende paa hende med aaben Mund, mens hun, uden at have nogen Anelse om det Indtryk, hun gjorde paa de Tilstedeværende, rolig spiste væk af sit Brød og Ost.

Da hun var færdig med sit Maaltid, slikkede hun sine Fingre rene, trak en Tobakspung op af en anden Lomme i sin Militærfrakke, lavede en Cigaret, tændte den og gav sig til at ryge, idet hun indaandede Røgen i vældige Drag, fyldte Lungerne med den og lod den atter gaa ud gennem Næseborene med et Udtryk af stort Velbehag.

Svengali spillede Schuberts »Rosamunde« og betragtede hende paa samme Tid skarpt med et Par lynende, lystne Øjne.

Men hun saa' slet ikke paa ham. Hun saa' paa Lille Billi, store Taffy, Sandy, paa Gibsafstøbningerne, paa Malerierne, paa Skorstenene uden for Vinduet og paa Notredamekirkens Taarn, der just var synligt fra det Sted, hvor hun sad.

Først da Svengali havde sluttet, raabte hun: »Aa, mine Venner, det var rigtig pænt spillet, men morsomt var det egentlig ikke. Hvad var det for noget?«

»Det kaldtes »Rosamunde« af Schubert, Jomfru,« svarede Svengali.

»Rosamunde — hvad er det for noget?« spurgte hun.

»Rosamunde var Prinsesse af Cypern, Jomfru, og Cypern er en Ø.«

»Naa — og hvor ligger Schubert?«

»Schubert var en Landsmand til mig, han komponerede Musik og spillede Biano ganske som jeg.«

»Naa, Schubert er en Mand — jeg kender ham ikke — har aldrig hørt tale om ham.«

»Det gør mig ondt, Jomfru. Han var et meget stor Talent. Kanske synes De bedre om dette her?« Han hamrede i Klaveret og spillede en yndet Studentervise gyselig falsk.

»Ja, den synes jeg meget bedre om, den er der meget mere Fut i. Er den ogsaa komponeret af en Landsmand til Dem?

»Vorherre bevares, Jomfru!«

Hun brast i en Latter, der ikke lød godt i Svengalis Øre.

»Holder De meget af Musik?« spurgte Lille Billi.

»Ja, det kan De tro. Min Fader sang som en Engel. Han var en fin Mand, og meget lærd var han. Han hed Patrick Michael O'Ferral og var Lærer ved Universitetet i Cambridge. Han plejede at synge Ben Bolt. Kender De Ben Bolt?«

»Jeg kender den rigtig godt,« svarede Lille Billi. »Det er en meget smuk Sang.«

»Den kan jeg synge,« forsikrede hun. »Vil De have, at jeg skal synge den?«

»Ja, inderlig gærne, hvis De vil være saa god.«

Frk. O'Ferrall kastede Cigaretstumpen paa Gulvet, lagde Hænderne paa Knæerne og Benene overkors, og idet hun saa' op til Loftet med et mildt, følsomt Smil, sang hun den rørende Vise:

> Ak, husker Du ikke skøn Alice, Ben Bolt,
> skøn Alice med nødbrune Lok?«

Hun sang hele Visen.

Ligesom der gives Begivenheder, der er altfor sørgelig og dybe til, at man kan græde

over dem, saaledes gives der ogsaa Optrin, der er saa komiske, at Latteren holder sig tilbage. Netop saaledes var Frk. O'Ferrals Udførelse af Ben Bolt.

Hun sang med stærk Stemme, fyldte hele Rummet med sine Toner, men de var saa gyselig falske, hun holdt nogenlunde Takten, men hun traf ikke en eneste Gang den rigtige Tone.

Da Sangen var ude, sad hendes Tilhørere tavse og forlegne; de vidste ikke rigtigt, om det var Spøg eller Alvor. Nogle mente, at det var Gengæld for Svengalis uforskammede Udførelse af Studentersangen. Var denne Formodning rigtig, maatte man indrømme, at Parodien var fortræffelig udført. I Svengalis store, brune Øjne lynede ogsaa et stygt Skær, der kunde være Tegn paa Harme. Han var selv saa tilbøjelig til at gøre Nar af andre, at han følte sig stødt, naar andre gjorde Gengæld; han kunde ikke fordrage, at nogen tillod sig at gøre Løjer med ham.

Tilsidst brød Lille Billi Tavsheden. »Mange Tak,« sagde han, »det var en udmærket Sang.«

»Ja,« svarede Frk. O'Ferral. »Uheldigvis er det den eneste Sang, jeg kan. Min Fader plejede at synge den akkurat som jeg sang den, naar han følte sig en Smule oplivet efter en Toddy. Han sang saa Folk plejede at græde, ja han plejede selv at græde med, naar han sang Visen. Jeg græder aldrig. Der er Folk, som paastaar, at jeg ikke kan synge en Tone; men saa meget er vist, at jeg tidt har maattet synge den fem, seks Gange i Træk i de forskellige Atelierer. Kender De Litolff? — Ikke? — Han er en stor Komponist. Forleden Dag kom han op i Duriens Atelier, da jeg sang Ben Bolt, og véd De, hvad han saa sagde? Han sagde, at Madame Albani ikke kunde gaa halvt saa højt eller halvt saa dybt som jeg, og at hendes Stemme ikke var halv saa stor som min, sagde han, og det gav han mig sit Æresord paa. Han sagde, at jeg aandede naturligt og frit som et spædt Barn, og at alt, hvad jeg trængte til, var at lære at beherske min Stemme lidt bedre. Ja, det sagde han.«

»Hvad er det hun siger?« spurgte Svengali.

Hun gentog sine Ord paa Fransk.

»Javel, Litolff har Ret,« sagde Svengali. »Jeg kan forsikre Dem, Jomfru, jeg har aldrig hørt Mage til Stemme. De har en ganske betydelig Stemme.«

Hun rødmede af Stolthed, mens Kunstnerne syntes, at han var en Lømmel, naar han vilde gøre Nar af den stakkels Pige, og de mente vist, at Litolff ikke var stor bedre.

Derpaa rejste hun sig op, rystede Krummerne af sit Skørt og stak Fødderne i Duriens Tøfler, idet hun sagde paa Engelsk: »Nej, nu maa jeg gaa. Livet er ikke bare Narrestreger, des værre; men hvad gør det? Naar man bare er fornøjet og ikke taber Modet.«

Inden hun kom hun til Døren, standsede hun foran Taffys Maleri, en Kludesamler med sin Lygte, bøjende sig over en Skarndynge.

»Kludesamleren bærer sin Kurv altfor lavt,« sagde hun. »Han kan ikke slaa Stokken mod dens Kant, saa Kludene falder ned

i den. Træskoene er heller ikke rigtige og Lygten er ogsaa forkert. Det er galt altsammen.«

Taffy blev rød over hele Hovedet. »Har De Forstand paa det? Saa er det Skade, at De ikke selv maler.«

»Aa, nu blev De fornærmet,« sagde Trilby.

Hun gik hen imod Døren og standsede, idet hun saa' sig om med et venligt Smil. »Sikke pæne, hvide Tænder De alle tre har; det er fordi De er Englændere, og børster Tænder to Gange om Dagen. Det gør jeg ogsaa. Trilby O'Ferral hedder jeg, boer i Pounsse-Coilloux-Gaden Nr. 48 — husk paa det. Sidder i hel Figur, hvis Herrerne ønsker det — gaar i Byen, naar det skal være. Husk saa paa mig. Farvel allesammen, og Tak for denne Gang.«

»Det var en original Pige,« sagde Svengali.

»Jeg synes hun var sød!« udbrød Lille Billi, der var den yngste og havde det blødeste Hjærte. »Du gode Gud, sikken en Fod! Jeg kan blive gal ved at tænke paa,

at hun sidder nøgen Model. Jeg er vis paa, hun er en god og anstændig Pige.«

Og i Løbet af faa Minuter havde han med Spidsen af en Passer ridset Trilbys venstre Fod paa den røde Mur.

Denne løst henkastede Tegning viste ved sin Skønked, sin hastige Opfattelse, hvor meget Kunstneren havde følt sig greben af den nøgne Fod. Der var et lille Mesterværk. Det var Trilbys Fod og ingen andens, og ingen anden end Lille Billi kunde have tegnet den paa denne mesterlige Maade.

»Hvad er Ben Bolt egenlig for noget?« spurgte Gecko.

Som Svar overtalte Taffy Lille Billi til at sætte sig hen ved Klaveret og synge Sangen.

Lille Billi havde en net lille tilsløvet Baryton. Det var alene for hans Skyld, at man havde ladet Pianoet sende fra London til Paris. Det havde tilhørt Taffys Moder.

Inden Lille Billi var færdig med andet Vers, sagde Svengali: »Det er jo ganske pænt! Kom, Gecko, spil den for os.« Han lagde sine store Hænder paa Klaveret oven-

paa Lille Billis, puffede ham bort fra Klaverstolen, satte sig selv paa den og spillede et mesterligt Forspil til Sangen. Det gjorde et mægtigt Indtryk at høre denne Rigdom af Toner efter Lille Billis spinkle Klimpren.

Og Gecko, der kærlig trykkede Violinen ind til sig og lukkede Øjnene, spillede denne simple Melodi saa rørende, saa smukt som den vist aldrig var bleven spillet før.

»Han spiller skam godt, den Gecko, ikke sandt?« sagde Svengali, efter at han og Gecko havde sluttet det Musikstykke, der havde gjort de tre Kunstnere helt ellevilde af Begejstring. »Men han er ogsaa min egen Elev. Jeg lader ham synge paa sin Fiolin, og saa er det ligesom det var mig selv, der sang. Havde jeg bare for to Skilling Stemme, saa var jeg den største Sanger i Verden; men jeg kan ikke selv synge, jeg kan ikke selv spille Fiolin — jeg kan bare undervise, ikke sandt, Gecko. Og jeg har en Elev, som er mange Penge værd, ikke sandt, Gecko? Den lille Honorine.« Han lod sit Blik skulende fare om i Værelset. »Verden skal en Gang komme til at tale om den lille Hono-

rine, ikke sandt, Gecko? Hør nu — det er paa den Maade, jeg underviser hende. Gecko, spil lidt Akkompagnement pizzicato.«

Han tog op af Lommen en lille Fløjte, som han skruede sammen og førte til Læberne, og paa dette uanselige Instrument spillede han Ben Bolt, mens Gecko spillede paa sin Violin som paa en Guitar, med sine tilbedende Øjne ærbødigt fæstede paa sin Læremester.

Det er umuligt at beskrive den Dygtighed, den Klarhed, Ynde, Kraft og Følelse, hvormed han udførte denne gamle Godtkøbsmelodi paa sin simple Fløjte. Det lød snart som et Angstskrig, snart mildt og sagte som en Hvisken.

Den Taare, der mens Gecko spillede, havde været lige ved at slippe ud af Lille Billis Øje, løb nu sitrende ned ad hans Kind, og for a ingen skulde se den forræderiske Taare, maatte han liste sig til at tørre den bort med Lillefingeren, mens han sad og støttede Hagen mod Haanden.

Aldrig havde han hørt en saadan Musik, aldrig kunnet drømme om, at den var mulig.

Da Svengali havde sluttet, saa' han atter

skulende paa sine Tilhørere, der var maalløse af Forundring. »Paa den Maade lærer jeg lille Honorine at synge, paa den Maade lærer jeg Gecko at spille, paa den Maade lærer jeg Folk den skønne Sang. Den var gaaet tabt, den skønne Sang, men jeg fandt den — i en Drøm — jeg og ingen anden — jeg, Svengali — jeg jeg jeg! Men nu kan det være nok med Musik — lad os nu more os med noget andet — med dette her!« udbrød han og sprang op, tog en Floret og bøjede den mod Væggen. »Kom an, Lille Billi, jeg skal vise Dem noget, som De ikke kender.«

Lille Billi trak Frakke og Vest af, tog Maske og Handsker paa og begyndte at fægte. Lille Billi kunde ikke staa sig. Tyskeren fægtede vildt, men han fægtede godt.

Derefter kom Turen til Sandy, og han klarede sig ikke bedre, hvorfor Taffy greb Klingen og oprettede Storbritaniens Ære som det sømmer sig en engelsk Husar, og nu var det Svengali, der maatte give tabt.

Og da det var paa Tide at høre op med Legen og begynde paa Arbejdet, saa kom der

andre Gæster: Franskmænd, Engelskmænd, Svejtsere, Tyskere, Amerikanere, Grækere Gardiner blev trukne tilside, Vinduerne blev lukket op og Atelieret oversvømmedes af Lys. Eftermiddagen tilbragtes med gymnastiske Øvelser til det var Tid at gaa hen og spise til Middag.

Men Lille Billi, der havde faaet nok af Fægtning og Gymnastik for i Dag, morede sig med at fuldføre den Skitse af Trilbys Fod, som han havde paabegyndt paa Væggen.

Durien kom ogsaa og saa' snart Tegningen. »Ej, ej! Trilbys Fod! Har hun siddet for Dem?«

»Nej!«

»Den er altsaa tegnet efter Hukommelsen?«

»Ja.«

»Saa maa jeg ønske Dem til Lykke! Det er udmærket godt gjort. Jeg vilde ønske, jeg selv havde gjort det. Det er ligefrem et lille Mesterværk. De udarbejder den for meget! Gør endelig ikke mere ved den.«

Lille Billi følte sig smigret og fulgte straks

Raadet. Durien var jo en stor Billedhugger og ærlig i sin Dom.

Senere... Men nu glemmer jeg jo at fortælle, hvorledes Resten af Dagen blev slaaet ihjel.

Det var smukt Vejr, og de fleste gik hen i Fa'er Trins Restavration, hvor man fik en flot Middag for tyve Sous: Suppe, der maaske var lidt for tynd, Omeletter, der vel ikke havde anden Fejl end at være altfor vellugtende, Linser, brune og hvide Bønner, Kød, der var saa krydret, at det var umuligt at afgøre, om det var af en Okse, et Lam, en Fugl eller maaske af en røget Sild. Dertil Salat, Radiser, Ost og en Vin, der farvede Dugen himmelblaa, hvis man var saa uheldig at spilde en Draabe.

Og man klinkede med Modeller, mandlige og kvindelige, med Studenter, Malere og Billedhuggere, Haandværkere, Vaskepiger og Sypiger.

Aftenen forløb gærne paa den uskyldigste Maade med at spille Billard, Domino eller Kort paa en eller anden Kaffè, hvis man ikke foretrak at gaa i Teater eller i en Dansesa-

lon, hvor man saa' Studenterne danse Kankan eller ogsaa selv dansede med.

Eller hvis det var Regnvejr og Paris fra Atelierets Vinduer saa' uhyggelig blaagraa ud, mens Vestenvinden peb i de nærliggende Skorstenspiber og de smaa mudrede Bølger ude paa Seinen hoppede den forkerte Vej, da spiste man til Middag hjemme og enedes om at gøre sig en hyggelig Aften.

Saa gik Lille Billi i Byen og købte Brød, Vin, Øksekød, Salat og andre velsmagende Grøntsager.

Taffy dækkede Bord og lavede Salaten til, mens Sandy stegte Bøf. Efter Middag lavede de dejlig Kaffe paa hjemmeristede Bønner. Tre Lamper blev tændt. Regnen piskede paa Ruderne, Vinden peb om det gamle, middelalderlige Taarn og de fugtige Brændeknuder knitrede i Kaminen.

Saa førte man en munter Tale om Literatur og Kunst.

Lykkelige Dage, lykkelige Aftener, helligede Kunst og Venskab! Lykkelige Tider uden Pengesorger, med Ungdom, Haab og Mod, med hele Paris som Legeplads og det

kære, evig unge Quartier Latin som Hjem og Værksted!

Og endnu ingen Forelskelser, der forstyrrer det glade Sind.

Nej, Lille Billi havde aldrig drømt om en saadan Lykke.

Et Par Dage efter den Dag, hvormed vor Historie begyndte, hørtes atter Trilbys »Mælk er godt!« udenfor, og hun kom ind, denne Gang klædt efter sin egen Smag, som det synes: en glat sort Kjole med hvidt Forklæde, hvid Hue, falmede men omhyggelig stoppede Strømper, graa Listesko uden Hæle.

Lille Billi saa' ind i hendes fregnede Ansigt med det brede, smukke Smil.

Ved sin Indtræden blev Trilby modtaget med venlige Hilsener fra alle Sider.

»Nej se, der har vi den store Trilby!« udbrød Jules Guinot gennem sin Fægtemaske. »Er Du allerede paa Benene igen? Der var gemytligt hos Mathieu. Det var et Gilde

med Fut, min Snut! Hvorledes har Du det ellers efter den Svir?«

»Tak, min Ven,« svarede Trilby, »det gaar som det bedst kan! Men Du selv — og Victorine? Det var en forfærdelig Mængde Vin hun hældte i sig. — Nej se, der er jo Gontran! Hvordan har Du det, min søde Gris?«

»Brillant, mit Lam!« svarede Zouavkorporalen. »Men for Pokker, jeg tror Du har givet Dig til at være Kludesamlerske! Er det galt med Mønten?«

Trilby havde nemlig en Kludesamlerkurv paa Ryggen og i Haanden en Stok og en Lygte.

»Ja, min lille Korporal! Du saa' selv, at jeg i Aftes spillede bort alt, hvad jeg havde! Men man maa jo holde den gaaende saa længe man kan!«

Lille Billis Hjærtesluser var lukkede saa længe disse Høfligheder udvekslede paa et fransk Gadesprog, hvoraf han ikke forstod et Muk. Det eneste, han forstod, var den gensidige fortrolige Tiltale med Du og Dig.

»God Dag, Hr. Taffy,« sagde Trilby nu paa Engelsk. »Her bringer jeg Dem nogle

rigtige Rariteter, for at vi atter kan blive gode Venner. Disse Ting er som de skal være, forstaar De. Jeg har laant dem af Fa'er Martin, Kludesamler en gros & en detail, Storofficer af Æreslegionen, Medlem af Akademiet og meget mere. Det er en af mine bedste Venner.«

»De vil da aldrig paastaa, at De er gode Venner med en Kludesamler?« udbrød Taffy.

»Vist er jeg det! Hvorfor ikke? Jeg praler aldrig. For Resten er Fa'er Martin slet ikke stolt,« sagde Trilby og blinkede skælmsk. »Det vilde snart gaa op for Dem, hvis De var Ven med ham. Saaledes bærer man Kurven; vil De tage den paa, saa skal jeg hjælpe Dem at binde den, og saa skal jeg vise Dem, hvorledes man skal holde Stokken og Lygten. De kunde en Gang komme til at bære dem for Alvor. Ja, ja, man skal ikke bande paa det. Fa'er Martin sidder gærne for Dem, hvis De vil have det. Han er fattig men ærlig og meget ren og pæn — en fuldkommen Kavaler. Han syntes godt om Kunstnerne — især de engelske — de betaler godt. Konen har en lille Butik, hvor hun

sælger Antikviteter af gamle Kunstnere — Billeder af Rembrandt fra to Francs til højere Priser. De har faaet en lille Dattersøn — en rigtig lille Engel. Jeg er hans Gudmoder.«

»Jeg takker Dem mange Gange,« sagde Taffy forlegen, »men jeg maa...«

»Ikke noget at takke for,« afbrød Trilby ham, befriede ham for Kurven og satte Stokken og Lygten hen i et Hjørne. »Nu skal jeg bare røge en Cigaret, og saa kiler jeg afsted igen. Man venter paa mig i det østrigske Gesandtskabshotel.«

Hun sprang op paa Modelbordet, hvor hun satte sig med Benene overkors og morede sig over at se paa Fægtningen og Boksningen. Lille Billi flyttede en Stol hen til hende, men hun afslog den; saa satte han sig selv i Nærheden af hende og gav sig til at tale med hende aldeles som han vilde have talt til en fin Dame hjemme hos sin Moder: om Vejret, om Verdis nye Opera — som hun aldrig havde set — om det dybe Indtryk han havde faaet af Viktor Hugos Roman »Notredamekirken i Paris«, som hun aldrig

havde læst. Den Agtelse, han saaledes viste hende, smigrede hendes Forfængelighed og gjorde hende paa en Maade forlegen, maaske ogsaa lidt rørt.

Taffy bød hende en Kop Kaffe og talte til hende i en høflig Tone.

Alle Kunstnerne fra de nærliggende Ateliérer kom til. Man kom og gik som man havde Lyst hver Eftermiddag mellem fire og seks.

Der var ogsaa Damer, glade Piger. Nogle af dem kendte Trilby og tiltalte hende som en fortrolig Veninde, mens andre fornemt kaldte hende Frøken og som hun igen kaldte Frøken eller Frue.

Derpaa kom Svengali og foredrog sin mest storslaaede Musik, hvad der var for Trilby som Fyrværkeri for en blind Tigger.

Nej, saa holdt hun mere af at se paa Trapezkunster og Boksning. Og det kan ikke nægtes, at for en Person uden musikalsk Øre var Taffy med Klingen i Haanden, ungdommelig og stærk, langt skønnere at se end Svengali, naar han sad ved Klaveret med et sygeligt Smil og saa' paa sine Til-

hørere som om han vilde spørge: Er jeg dog ikke dejlig?

Saa kom ogsaa Billedhuggeren Durien, der havde faaet foræret en Billet til en Loge i Odeons-Teatret, for at se ‚Kameliadamen,' og som indbød Trilby og en anden Dame til at spise til Middag med ham og følge med ham i Teatret.

Saa gik Trilby dog ikke til det østrigske Gesandtskabshotel, som Sandy bemærkede til Lille Billi, hvorved han efterlignede Trilbys Blinken med Øjet saa morsomt, at han fik Lille Billi til at le.

Lılli Billi var ellers ikke oplagt til Spøg i Dag.

En Skuffelse havde sat ham i daarligt Humør. Han var vel kommen til at tænke paa, at ikke enhver ung Pige med et yndigt Ansigt, en smuk Figur og dejlige Fødder var lige saa ren som hun var yndig at se paa. Han havde vist næppe været i daarligt Humør, hvis Trilby havde været en net ung Dame — for Eksempel Præstens Datter i den lille Landsby der hjemme i Devonshire,

hvor hun kunde være Veninde med hans Søster og Lærerinde i Søndagsskolen.

Mangen en af os, der baade er ældre og klogere end Lille Billi, har ofte set paa en yndig Kvindeskikkelse og tænkt os, at den maatte være Hylster for en yndig Kvindesjæl. Men tidt tager vi dog fejl, tidt gæmmer saadanne yndige Kvindeskikkelser Sindelag, der er forfærdelig sammensatte som Følge af Vanskeligheder og Farer under Opvæksten, især hvis vedkommende smukke Kvinde er udgaaet af Folkets brede Lag, fattig og uvidende, let til at give sig hen, let til at fatte Kærlighed og tro paa, hvad der bliver sagt. Det er en Sandhed, der er gentaget saa ofte, at den er lige ved at blive kedelig.

Trilby, min stakkels Heltinde, havde alle mulige Dyder, med Undtagelse af en eneste, og jeg er meget ked af, at jeg er nødt til at dvæle ved den. Men jeg skal gøre det med saa velvalgte Ord som muligt, og enten man vil betragte det som en Omstændighed, der skærper eller formilder Dommen over hende, saa vil jeg straks tilstaa, at det hver-

ken var Nød, Pengebegærlighed eller Forfængelighed, der bragte Trilby paa gale Veje. Hun kunde have levet i Rigdom, hvis hun havde villet, men hun stillede ikke store Fordringer til Livet, og hun tjente nok til at kunne tilfredsstille dem. Hun hengav sig til Kærligheden for Kærlighedens egen Skyld — en Gang imellem, naar det stak hende. Hun var jo en god Kammerat og en skikkelig Pige, den kærligste, hjælpsomste og mest medfølende Ven, man kunde tænke sig, mere trofast og oprigtig i Venskab end i Kærlighed. Man kunde næsten sige, at hendes Hjærte var jomfruelig rent, saa lidt hun kendte til Kærlighedens Kvaler, Længsler og Skinsyge.

Trilbys Fader, der, som hun selv sagde, havde været en dannet Mand — han havde studeret Teologi og været Lærer paa Universitetet i Cambridge — ogsaa han havde alle Dyder, undtagen en: han var fordrukken. Han rejste til Paris, giftede sig med den berømte skotske Opvartningsjomfru fra Café Montagnard Ecossais, hun forsørgede ham og holdt

ham oppe i ti, femten Aar. I dette Ægteskab blev Trilby født.

Tilsidst døde Faderen, og ti Maaneder efter fik Moderen et Barn, der kostede hende Livet.

Saa oprettede Trilby et fint Vaskeri, der Aaret efter gik overstyr paa Grund af hendes altfor blinde Tillid til en af hendes Moders Veninder. Saa begyndte hun at sidde Model, hvorved hun blev i Stand til at forsørge sin lille Broder, for hvem hun nærede den ømmeste Kærlighed.

Paa den Tid, denne Historie begynder, var Trilbys lille Broder i Pleje hos Kludesamleren Fa'er Martin og hans Kone, der havde en lille Antikvitetshandel. Det var skikkelige Folk, der havde fattet Hengivenhed for Drengen. Trilby vænnede sig til at omtale Drengen som sin Gudsøn og som om han virkelig tilhørte Fa'er Martin og hans Kone. Mange troede, at han var Trilbys eget Barn — trods hendes Ungdom — og hun brød sig ikke en Smule om, hvad Folk sagde.

Mo'er Martin var gudfrygtig eller gik

det mindste for at være det; Fa'er Martin var lige det modsatte; men hver for sig var de gode nok, lidt simple, uvidende, gnieragtige, men i mange andre Retninger brave Folk.

Saa meget om Trilbys Familieforhold. Trilby sad nu i Teatret, med sin Haand Duriens, og græd over Fru Doches Fremstilling af Kameliadamen. Hun tænkte paa Taffy, som hun nylig havde set ham, høj, ank, med Floretten i Haanden, ridderligt ventende paa, at Modstanderen skulde komme il Kræfter igen; hun tænkte paa Lille Billis mukke Ansigt, paa hans Venlighed imod ende.

I Mellemakterne mærkede hun ogsaa, vorledes hendes Hjærte bankede for den rægtige Sandy, der af og til, selv naar der ar Damer tilstede, brugte nogle fortærdelige anske Eder, hvis Betydning han ikke selv endte. Derved blev hans franske Høflighed idt ret komisk og kunde for Eksempel godt omme til at lyde saaledes: »Fanden ta'e ig, Frøken, nu er Deres Te Kraft stejleme leven saa kold som en død Reje! Lad mig

faa fat i Krebsen paa Johan, det gamle Fjols, for at han kan bringe Dem en ny Kop.«

Og det vil vare lidt endnu, inden han lærer at udtrykke sig klogere. Det var et Held for den brave Skotte, at hans første Forsøg i dannet fransk Tiltale blev gjort i en Kreds af Herrer og Damer, der ikke var meget snærpet.

ANDET KAPITEL.

Hendes Lige findes ikke
paa den store, vide Jord,
og jeg ser i hendes Blikke,
at kun godt i hende boer.

Ingen vidste bestemt, hvorledes Svengali levede, og kun faa vidste hvor eller hvoraf. Han boede i Gaden Tire Liard paa et rummeligt, forfaldent Kvistkammer, hvis hele Møblement bestod af en Seng til at slaa sammen, et Klaver, og ellers saa godt som intet.

Han var fattig, for trods sit Talent var det endnu ikke lykkedes ham at gøre sig bemærket i Paris. Muligvis var hans frastødende Væsen Grund hertil. Enten var han krybende eller ogsaa var han uforskammet og grov; han var pralende og indbildsk, hans

Latter var saarende og ondskabsfuld, han var lurvet klædt, snavset og med ukæmmet Haar og Skæg.

Der var intet tiltrækkende ved hans Person og hans Fattigdom kunde ikke vække Medlidenhed, fordi han selv var Skyld i den. Han havde kun én Dyd: Kærlighed til sin Kunst, eller rettere Kærlighed til sig selv som Mester i sin Kunst; alle andre Musikere foragtede han eller lod som om han foragtede dem.

Han havde en Gang været den bedste Elev paa Konservatoriet i Leipzig, og maaske var der nogen Grund til hans pralende Indbildskhed deri, at han forstod at give enhver Musik, han gav sig i Lag med, en særegen Ynde.

Han havde haft den største Lyst til at være Sanger, og havde studeret Sangkunst i Tyskland, Italien og Frankrig, men forgæves; den hæse, svage, pibende Stemme, Naturen havde skænket ham, egnede sig ikke til Sang.

Men indeni ham sang det skønnere end nogen Nattergal nogensinde havde sunget;

selv de mest trivielle Knejpeviser gav hans Fantasi en himmelsk Klang.

Naar Svengali spillede Chopin paa Klaveret eller naar han foredrog Ben Bolt paa sit lille Blikinstrument, da lød Tonerne rent ud guddommelige.

Alle hans andre Egenskaber var slette. Naar han luskede om paa Gaderne tænkte han paa, hvem han bedst kunde laane Penge af, snyde, drive Spot med, krybe for — hvis det kunde betale sig — Mand, Kvinde, Barn eller Hund — det var ligegyldigt.

For at tjene lidt Penge, naar ingen vilde laane ham nogle, spillede han i Sang-Kaféerne. Han gav ogsaa Timer i Musik, men tjente næppe meget derved, eftersom han stadig var i Pengetrang.

Han havde kun to Venner. Den ene var Gecko, der boede paa en lille Kvist i Nærheden af ham, spillede Sekund-Violin i Gymnaseteatrets Orkester og delte sin lille Løn med sin Læremester, hvem han virkelig skyldte det Talent, der endnu ikke var gaaet op for den store Verden.

Svengalis anden Ven og Elev var — eller

rettere havde været — den mystiske Honorine, af hvis Erobring han tidt pralede og gærne søgte at indbilde Folk, at hun var en fornem Dame. Bare Snak! Frøken Honorine Cohen — bedre kendt i Studenterkvarteret som So-Mimi — var et snavset lille Pigebarn af jødisk Herkomst og med et daarligt Rygte. Men hun var en munter Pige og havde en køn, indsmigrende Stemme.

Hun plejede at sidde Model for Eleverne paa Carrels Tegneskole, og saa sang hun gærne. Da Lille Billi første Gang hørte hende synge, blev han saa indtagen i hende, at han blev helt syg ved at tænke paa, at hun sad nøgen Model — hvad der for øvrigt hændte ham, hver Gang han traf en køn kvindelig Model, og det havde sin Grund i den Ærbødighed, han stadig nærede for Kvinden, og først og fremmest for Kvinder, der sang. En smuk Kvindes skønne Sang trængte altid gennem hans Øre til hans Hjærte og greb ham dybt. Han havde en Gang hørt Madame Albani synge, og det var bleven en Begivenhed i hans Liv. Han vilde blive et let Bytte for en Sirene.

Jeg behøver ikke at sige, at den stakkels So-Mimi ikke havde Madame Albanis Stemme og heller ikke hendes Sangkunst; men hun havde en køn lille Stemme, og der var noget tiltrækkende i hendes naturlige Foredrag. Hun sang Sange af Béranger og smaa rørende Viser, der let lokkede Taarerne frem i Lille Billis Øjne.

Men hun sang ogsaa Gadeviser, hvori der var Udtryk, som Lille Billi ikke forstod, men af den Latter, hvormed Lærlingene paa Carrels Malerskole hilste dem, var det indlysende, at det var gemene Viser.

Svengali havde hørt hende synge i en Beværtning og derefter tilbudt at undervise hende gratis i Sang. Hun kom op til ham paa hans Kvistkammer, og han spillede Klaver for hende, mens han lod sine frække Jødeøjne straale ind i hendes, indtil hun bogstavelig kastede sig i Støvet for dette bedaarende Eksemplar af hendes egen Slægt. Denne lille pengegridske Trappetøs kom til at beundre Svengali som en Helt, en stor Kunstner.

Han begyndte at undervise hende, taal-

modigt, venligt, gav hende Kælenavne som Sarons Rose og lovede hende, at hun snart skulde blive Dronning for alle Nattergale.

Men inden han kunde lære hende noget, maatte han først faa hende til at glemme alt, hvad hun kunde: hendes Stemmebygning, hendes Sangmethode — det hele var galt. For at han skulde blive tilfreds med hende, arbejdede hun ufortrøden, og det lykkedes hende snart at glemme alle de smaa Sangfif, som Naturen havde lært hende.

Hun havde Øre for Musik, men ikke Forstand — hun var i det hele uvidende om alt, undtagen naar Talen var om Penge. Hun var som en lille dum Fugleunge, hendes Sang var en medfødt frisk Kvidren. Hun øvede sig tappert for at synge paa den Maade, han vilde lære hende; hun sang sig hæs, glemte at spise og drikke. Men efterhaanden blev han mere og mere gnaven, utaalmodig, kold og streng, og dette havde naturligvis til Følge, at hun elskede ham saa meget des højere, og jo højere hun elskede ham, des mere nervøs blev hun og des daarligere sang hun. Hendes Stemme

knækkede, hendes Øre hørte fejl, hendes Sang blev tilsidst lige saa pinlig at høre som Trilbys, saa at han tilsidst helt tabte Taalmodigheden, skældte hende ud, kneb og slog hende, saa hun græd som et Barn, laante Penge af hende, som hun aldrig fik igen, han haanede og spottede hende, saa hun blev rent tosset af Kærlighed til ham og kunde have bragt ham et hvilket som helst Offer.

Han bad hende dog ikke derom, det faldt ham slet ikke ind. Men en Lørdag Morgen tog han hende i Skulderen og kastede hende paa Hovedet ned ad Trappen og truede med at mælde hende til Politiet, hvis hun kom igen — en frygtelig Trusel for Piger som So-Mimi.

Hvorfra fik hun alle de Penge, hvormed hun betalte ham for de Sangtimer, han havde ofret paa hende? spurgte han. Hun havde vist ikke fortjent dem alene ved at sidde for Malere?

Saa foer den lille »gazeløjede Jerusalems Lærke« tilbage til de Gader, hvor hun hørte hjemme, med stækkede Vinger, tungt Sind

og med ikke saa megen Sangstemme som en Spurv.

Morgenen efter denne huslige Scene vaagnede Svengali i sit Kvistkammer med en stærk Længsel efter en behagelig Dag: det var jo Søndag og Vejret var overmaade smukt.

Han strakte sin lange Arm ud efter Vest og Bukser, der laa paa Gulvet, tømte Lommernes Indhold ud paa det lasede Tæppe: intet Guld, intet Sølv, kun nogle Kobberpenge, næppe nok til en tarvelig Frokost.

Dagen forud havde han taget alle Geckos Penge og soldet dem op paa en eneste Nat; nu kendte han ingen anden, han kunde laane Penge af end Lille Billi, Sandy eller Taffy.

Han trak altsaa i Klæderne, saa' sig i et lille Zinkspejl og blev enig med sig selv om, at Panden nok kunde gaa an, men at Øjnene og Tindingerne var temmelig snavsede. Han hældte lidt Vand i et lille Fad, svøbte et Lommetørklæde om sin smudsige Pegefinger, dyppede Fingeren i Vandet og vaskede de værste Smudspletter af Ansigtet. Hænderne kunde være som de var et Par Dage endnu, syntes han, og nøjedes med

at lade Fingrene løbe gennem den sorte Manke, for at stryge Haaret bag Ørene.

Endelig tog han Baretten paa, hængte Fløjelskappen over Skuldrene og vandrede hen ad de solbelyste Gader, nydende Søndagens Fred, Majdagens milde Luftning.

Han fandt Lille Billi siddende i sit Badekar, arbejdende med Svamp og Sæbe, og dette Syn fængslede i den Grad Svengalis Opmærksomhed, at han et Øjeblik helt glemte, hvorfor han egenlig var kommen.

»Gud i Himlen! Hvad Fanden er det, De bestiller?« spurgte han.

»Hvad jeg bestiller?« gentog Lille Billi.

»Ja, siden De sidder der i Vandet og leger med Sæbe og Svamp.«

»Jeg vasker mig naturligvis ren.«

»Men hvordan Pokker er De da bleven smudsig?«

Paa dette Spørgsmaal kunde Lille Billi ikke straks svare, men vedblev at skruppe sig paa det kraftigste, mens Svengali lo saa han var lige ved at styrte ved Synet af den nøgne Englænder i Badekarret.

Da endelig Lille Billi mente, at han var

ren, bad Svengali ham om et Laan paa to hundrede Francs, og Maleren gav ham et Femfrancsstykke.

Fornøjet hermed i Mangel paa mere spurgte Svengali ham, hvornaar han igen havde i Sinde at vaske sig ren, for det skulde more ham at komme og se den Komedie en anden Gang.

»I Morgen,« svarede Lille Billi med et høfligt Buk.

»Hvad for noget — i Morgen ogsaa? Gud i Himlen, vasker De Dem da ren hver Dag?«

Og han lo da han gik ud ad Døren, lo ned ad Trapperne, over Torvet, lo til han kom hen i Gaden, hvor Taffy boede, hvem han mente at kunne stemme velvillig ved at fortælle, hvorledes Lille Billi vaskede sig ren hver Dag. — og saa vilde han forsøge paa at laane fem Francs af ham — eller maaske bare to.

Som Læseren vel allerede har anet, fandt Svengali ogsaa Taffy i Badekarret og brast derved i en saa støjende Latter, og pegede med sine smudsige Fingre paa den nøgne engelske Kæmpe, at denne ellers saa skikke-

lige Fyr blev gal i Hovedet og var lige ved at tabe Fatningen.

»Hvad Fanden staar De og griner af, fordømte Æsel? Har De Lyst til at blive kastet gennem Vinduet ned i Seinen, De snavsede, sorte Jødetamp! Vent bare lidt, saa skal jeg for en Gangs Skyld vaske Hovedet paa Dem.«

Og da Svengali saa' Kæmpen fare ud af Badekarret, flygtede han forskrækket saa hurtigt han kunde.

»Donnerwetter!« udbrød han og tumlede ned ad den smalle Trappe. »Saadan en Svinehund, saadan en brutal Karl!«

Derpaa standsede han et Øjeblik, for at tænke sig om

»Nu gaar jeg hen til den skotske Adelsmand, for at faa fem Francs til. Men det er bedst jeg venter lidt, ellers træffer jeg vel ogsaa ham i et Badekar.«

Han gik hen paa en Beværtning og spiste Frokost, og derefter, da han ikke havde mere at frygte, lo han saa det værkede i Siderne paa ham. To Engelskmænd paa en Dag — splitternøgne — en stor og en lille,

vaskede sig rene! Nej, saa tosset kunde han da aldrig blive!

Lige som han skulde til at banke paa Sandys Dør, kom Trilby ned ad Trapperne fra Durien, og lignede næsten ikke sig selv. Øjnene var røde af Graad med store, sorte Ringe, og hun var meget bleg.

»Hvad er der i Vejen, Jomfru?« spurgte han.

Hun fortalte ham, at hun havde Nervesmærter i Øjnene, et Tilfælde, hun havde en Gang imellem, og som i Dag var lige ved at gøre hende tosset. Det plejede at vare en Dag og Nat.

»Maaske jeg kan hjælpe Dem. Kom med her ind.«

Det lod til, at Sandy var færdig med at vaske sig. Han var just i Færd med at spise Frokost, Smør, Brød og Kaffe, som han selv havde lavet. Det gjorde ham ondt at se, at den stakkels Trilby var saa daarlig, han tilbød hende Whisky og Honningkager, men hun havde hverken Lyst til at spise eller drikke.

Svengali lod hende tage Plads paa Sofaen

og satte sig selv lige overfor hende. »Se mig lige ind i det hvide af Øjnene.«

Derefter strøg han hende med Hænderne frem og tilbage paa Pande og Tindinger, nedad Kinder og Hals. Snart lukkedes hendes Øjenlaag og Ansigtstrækkene blev sløve.

Efter en halv Snes Minuters Forløb spurgte han hende, om hun havde mere ondt i Øjnene.

»Næsten slet ikke — jeg har det rigtig godt.«

Et Par Minuter efter spurgte han Sandy: »Forstaar De Tysk?«

»Tilstrækkeligt til at forstaa, hvad der bliver sagt,« svarede Sandy. Han havde jo tilbragt et helt Aar i Düsseldorf.

»Se, hun sover ikke,« sagde Svengali paa Tysk, »og dog kan hun ikke aabne Øjnene; hun gør det ikke, selv om De beder hende derom; prøv paa det.«

»Sover De, Frøken Trilby?« spurgte Sandy.

»Nej,«

»Luk Øjnene op og se paa mig.«

Hun anstrængte sig for at aabne Øjnene. »Jeg kan ikke,« sagde hun.

Derpaa sagde Svengali igen paa Tysk: »Nu kan hun heller ikke aabne Munden. Prøv paa det.«

»Hvorfor kunde De ikke aabne Øjnene, Frøken Trilby?«

Trilby anstrængte sig for at svare, men kunde ikke aabne Munden.

»Hun kan ikke rejse sig op fra Sofaen,« vedblev Svengali paa Tysk. »Bed hende om at gøre det.«

Men Trilby var som forhekset og kunde ikke røre sig at Pletten.

»Nu skal jeg befri hende,« sagde Svengali. »Rejs Dem op!«

I det samme sprang hun ud paa Gulvet, svingede med Armene og raabte: »Hurra! Nu er jeg igen frisk som en Fisk!« Og i sin Taknemlighed kyssede hun Svengalis Haand, mens han fortrak Munden til et sødt Smil, viste sine store brune Tænder, skelede til Siden og trak Vejret dybt.

»Nu gaar jeg igen op til Durien og sid-

der færdig. Hvordan skal jeg takke Dem? Jeg er slet ikke syg mere.«

»Nej, Jomfru, jeg har taget Smærterne fra Dem og selv faaet dem — de sidder i mine Albuer. Men de Smærter er søde, fordi de kommer fra Dem. Naar De igen faar ondt i Hovedet, kom saa hjem til mig, Gaden Tire-Liard Nr. 12, sjette Sal, saa skal jeg gøre Dem rask og selv tage Smærterne.«

»Aa, De er altfor god!« sagde Trilby, og i sin Glæde snurrede hun sig rundt paa Hælen og udstødte sit vældige Krigsraab: »Mælk er godt!«

»Hvad er det, De siger, Jomfru?«

»Det, som Mælkedrengene raaber paa Gaderne i England.«

»Det er et mærkeligt Raab, Jomfru — vidunderlig skønt! Det kommer lige fra Hjærtet, det har sin Rod i Maven og stiger op paa Læberne som Musik.«

Trilby rødmede af Stolthed og Glæde.

»Ja, Jomfru, jeg kender kun ét Menneske i Verden, der har en Stemme som De — det er bogstavelig Sandhed.«

»Hvem er det? De selv?«

»Ak nej, Jomfru, jeg har desværre ingen Sangstemme; det er en Opvarter i Kafé de la Rotonde i Palæ Royal. Naar jeg forlanger Kaffe, svarer han Bom! med den ægteste, dybeste Bas. Det lyder som en Kanon, og en Kanon har nemlig ogsaa en kraftig og dyb Stemme, Jomfru. Man giver Opvarteren tusind Francs om Aaret, fordi han lokker mange Gæster til Kaféen, skønt baade er daarlig og dyr. Naar han døer, maa man lede med Lys og Lygte over hele Frankrig for at finde en anden, og over hele Tyskland, hvorfra man faar de bedste Opvartere — og de bedste Kanoner; men man vil ingen finde, og Kaféen vil gaa i Vasken, hvis ikke De, Jomfru, vil tage hans Plads. Maa jeg en Gang se Dem ind i Munden, Jomfru?«

Trilby gabede saa højt hun kunde.

»Gud i Himlen! Det er jo, som om man saa' ind i Pantheons Kuppel. Deres Svælg er som Midterporten i Sankt Pulpice, naar Dørene aabnes paa vid Gab Allehelgensdag for alle de Troende. Og ikke en Tand mangler — to og tredive engelske Tænder,

store og mælkehvide, bag ved dem ligger Deres lille Tunge som et rødt Blad af en Bonderose og Deres Næseryg er som Klangbunden til en Violin! Jeg tør bande paa, at Lungerne i Deres hvælvede Bryst er af Læder. Deres Aande er frisk og behagelig som hos en ung Kvie, der er opfodret med Smørblomster og Tusindskøn. De har et mildt og følsomt Hjærte, Jomfru, et Hjærte af Guld — alt dette afspejles tydeligt i Deres Ansigt.

Hjærtet er som en Luth, der klinger,
naar varsomt man Strængene rører.

Det er Skade, at De ikke ogsaa er musikalsk.«

»Er jeg ikke? Jo vist er jeg saa! De har jo selv hørt mig synge ‚Ben Bolt'! Hvor kan De saa sige, at jeg ikke er musikalsk!«

Svengali blev et Øjeblik forlegen, hvorpaa han svarede: »Naar jeg spiller ‚Rosamunde' af Schubert, Jomfru, vender De Ansigtet den anden Vej og ryger Cigaretter . . . De ser paa den store Taffy, paa Lille Billi, paa Billederne paa Væggene, eller ud

gennem Vinduet, paa Himlen, paa Notre Damekirken og paa Skorstenene, men De ser ikke paa Svengali — Svengali, som ser paa Dem, kun paa Dem, og som spiller ‚Rosamunde' af Schubert.

»Aa, De er jo altfor venlig imod mig!« udbrød Trilby.

»Men det gør ingen Ting, Jomfru. Naar Deres Smærter kommer igen, skal De straks opsøge Svengali, og han skal tage Smærterne fra Dem og selv beholde dem som en Erindring om Dem, naar De er gaaet. Og naar De ikke længer føler nogen Smærte, skal han spille ‚Rosamunde' for Dem — kun for Dem — for ingen anden — — og bagefter Studentersangen — fordi den er mere morsom. Og saa skal De ikke se paa noget andet, ikke høre noget andet, ikke tænke paa nogen anden end Svengali, Svengali, Svengali!«

Her mærkede han, at han havde fundet de rette Ord, og at de havde gjort Virkning, det var altsaa bedst straks at gaa sin Vej og skaffe sig en god Afgang. Han bøjede sig ned over Trilbys smukt formede, freg-

nede Haand, og forlod med et Buk Atelieret, uden at tale om de fem Francs, han var kommen for at laane.

»En løjerlig Fyr, ikke sandt?« sagde Trilby. »Han minder mig om en stor, sulten Edderkop, og jeg føler mig selv til Mode som en Flue. Men han har kureret mig, det er vist. Aa, De kan ikke tro, hvor pinlig min Gigt er, naar den kommer.«

»Jeg vilde alligevel heller beholde mine Gigtsmærter end lade mig helbrede paa en saa unaturlig Maade,« sagde Sandy. »Det er et slet Menneske, denne Svengali, det er jeg vis paa. Han magnetiserede Dem. Jeg har tidt hørt disse Kunster omtale, men jeg har ikke set dem før nu. De skulde tage Dem i Agt for ham. Han faar Dem i sin Magt, faar Dem til at begaa en hvilken som helst slet Handling, at lyve, myrde, stjæle — hvad som helst, og saa dræber han Dem oven i Købet, naar han ikke længer har Brug for Dem. Det er forfærdeligt at tænke sig.«

Saaledes talte Sandy, alvorligt, højtideligt,

forbavset over sine egne Ord og lige som greben af en uhyggelig Anelse.

En kold Gysen foer genem Trilby, mens hun hørte paa ham. Hun var meget følsom for Indtryk, hvad ogsaa hendes Modtagelighed for Svengalis hypnotiske Indflydelse viste. Og hele Dagen, mens hun sad for Durien — for hvem hun ikke omtalte sit Æventyr —, kunde hun ikke lade være med at tænke paa Svengalis store Øjne, hans bløde, smudsige Fingerspidser, der havde rørt ved hendes Ansigt, og hendes Angst og Afsky steg paa samme Tid.

Og stadig lød det for hendes Øre: »Svengali, Svengali, Svengali!« — uafbrudt som Klangen af en Klokke; det var lige ved at gøre hende fortvivlet og voldte hende næsten lige saa stor Pine som Smærterne i Øjnene.

»Svengali, Svengali, Svengali!«

Tilsidst spurgte hun Durien om han kendte Svengali.

»Om jeg kender ham? — Naturligvis!«

»Hvad tænker Du om ham?«

»Naar han en Gang døer, er der en Slyngel mindre i Verden.«

Carrels Atelier eller Malerskole laa i Nærheden af Notre Damekirken i Enden af en stor Gaard, hvor der var mange store, smudsige Vinduer, der vendte mod Nord, og hvorigennem Himlens Lys trængte ind i rummelige, smudsige Lokaler.

Det største og smudsigste af disse Lokaler var Carrels Atelier, hvor tredive til fyrretyve Elever hver Søgnedag fra otte til tolv tegnede og malede efter nøgen Model, samt to Timer om Eftermiddagen, undtagen Lørdag, paa hvilken Tid der blev gjort rent i Lokalet.

Den ene Uge var det mandlig Model, den næste Uge kvindelig, og saaledes gik det skiftevis Aaret rundt.

En Kamin, et Modelbord, nogle Kasser, et halvt Hundrede Stole med Rygstød, en

Snes Staffelier og en hel Mængde Tegnebræder udgjorde Møblementet i dette Atelier.

De nøgne Vægge var prydet med en Mængde Vrængbilleder, tegnede med Kul eller Kridt, og med en Del Afskrabninger fra Paletter — en mangefarvet Dekoration, der slet ikke tog sig ilde ud.

For at faa Plads i dette Atelier og for at benytte Modellerne betalte hver Elev ti Francs om Maaneden til den ældste Elev, Skolens ansvarlige Senior; desuden var det en Skik, at hver ny Elev ved sin Indtræden betalte en tredive, fyrretyve Francs til Kager og Rompunsch til hele Selskabet.

Hver Fredag kom Hr. Carrel, en stor Kunstner, en statelig, velklædt og meget høflig Mand, dekoreret med Æreslegionens røde Roset, og opholdt sig to eller tre Timer i Atelieret, i hvilket han gik omkring og standsede nogle Minuter ved hvert Staffeli eller Tegnebrædt — ti eller maaske endog tolv Minuter, hvis Eleven var særlig flink og lovende. Han gjorde dette af Kærlighed til Kunsten, ikke for Pengenes Skyld, og fortjente tilfulde den Ærbødighed, dette

ellers saa uhøflige, brogede og blandede Selskab viste ham.

Der var gamle, graaskæggede Fyre, der havde tegnet og malet i Atelieret i tredive Aar eller mere, og som havde haft andre Lærere end Carrel.

Der var unge Mænd, som om et Aar, to, tre, fem eller tyve, vilde vinde sig et Navn og maaske følge i Mesterens Fodspor; der var andre, som tydeligt viste, at de havde taget fejl af deres Kald, og om hvem man anede, at de vilde bukke under i Kampen for Tilværelsen, at de vilde komme til at tilbringe deres Dage paa et Kvistkammer, paa Hospitalet, ende i Druknehuset eller endnu værre — Forbedringshuset.

Der var Drenge, rene Malerlærlinge Grinebidere, Vrøvlehoveder, Spilopmagere, gode og daarlige, renlige og snavsede, — mest snavsede, men alle mere eller mindre opfyldte af en vis Korpsaand, og rede til at hjælpe hinanden med kunstneriske Raad, om Raadet end ikke altid blev givet i de mest velvalgte eller høviske Udtryk.

Inden Lille Billi blev Medlem af dette

Broderskab, havde han i tre, fire Aar arbejdet i en Tegneskole i London, tegnet og malet efter Naturen. Han havde ogsaa gengivet Antikerne i British Musæum, saa han var ingen Nybegynder.

Da han en Mandag Morgen for første Gang traadte ind i Carrels Atelier, var han en Smule forlegen. Han havde meget ivrigt studeret Fransk hjemme i England og læste ogsaa Spoget ret godt, men havde svært ved at udtrykke sig paa Fransk, og han opdagede ogsaa snart, at det Franske, der taltes i Atelieret, var et helt andet end det, han havde slidt saa meget for at lære.

Efter Taffys Raad — Taffy havde ogsaa arbejdet hos Carrel — gav Lille Billi Skolens Senior 60 Francs som sit Bidrag til Velkomsten, og denne Flothed gjorde straks et godt Indtryk og fritog ham for mange smaa Stiklerier, der sikkert ellers vilde regne ned over ham. Der blev anvist ham en Plads, et Staffeli og et Tegnebrædt, for han foretrak at staa, naar han arbejdede og at begynde med en Tegning i Kridt. Manden, der skulde være hans første Model, stillede sig op,

og Arbejdet begyndte i Tavshed. Mandag Morgen plejer at være en kedelig Dag. I Frikvarteret kom tre eller fire Elever hen og saa' paa Lille Billis Arbejde; de kom til den Slutning, at han var en Fyr, der kunde noget, og fik straks Agtelse for ham.

Naturen havde begavet ham med en særlig let Haand — eller rettere to Hænder, for han brugte dem begge lige godt, og nogle Maaneders Øvelse i Modelskolen i London havde helt helbredet ham for al Famlen og Usikkerhed i Penselføringen. De letteste og fineste af hans Penselstrøg havde en Bestemthed og en Ynde, der var ham egen.

Eftersom Formiddagen skred frem, blev der gjort smaa Tilløb til en Samtale. Det var Lambert, en ung Mand med et muntert Udtryk i Ansigtet, der først brød Tavsheden, idet han gjorde nogle Bemærkninger paa Engelsk og med en Udtale, der lød særdeles pudsig, idet han selv besørgede baade Spørgsmaal og Svar:

»Har Du set min Faders gamle Sko?«

»Jeg har ikke set din Faders gamle Sko.«

Lidt efter forsatte han:

»Har Du set min Faders gamle Hat?«

»Jeg har ikke set din Faders gamle Hat.«

Saa faldt en anden ind. »Den Englænders Hoved er for Resten ikke saa galt. Hvad siger Du, Barizel?«

»Aa ja; men hvorfor ligner hans Øjne to Alteabolsjer?«

»Fordi han er Englænder.«

»Ja, vist saa; men hvorfor har han saadan en stiv Ryg, som om han havde slugt Vendomesøjlen lige op til Slaget ved Austerlitz?«

»Fordi han er Englænder.«

Og saaledes blev man ved, til man var færdig med alle Lille Billis ydre Ejendommeligheder.

Saa begyndte man igen:

»Papelard!«

»Hvad er det?«

»Jeg kunde nok lide at vide, om den Englænder læser sin Aftenbøn inden han gaar i Seng. Spørg ham ad.«

»Nej — spørg Du ham selv.«

»Det kunde ogsaa more mig at høre hans første Kærlighedshistorie med alle de forskæl-

lige Smaatræk og hvordan og hvornaar han mistede sin Uskyldighed.«

»Spørg ham om det.«

Lille Billi, der mærkede, at man talte om ham, begyndte at blive urolig. Snart henvendte man sig ligefrem til ham.

»Hør en Gang, Englænder,« sagde en af hans nye Kammerater til ham paa Fransk.

»Hvad? spurgte Lille Billi.

»Har De en Søster?«

»Ja.«

»Ligner hun Dem?«

»Nej.«

»Det var kedeligt. Læser hun sit Fadervor om Aftenen inden hun gaar i Seng?«

Lille Billi blev rød i Hovedet og hans Øjne lynede, hvorfor man fandt det klogere at indlede Venskabet med ham paa en anden Maade.

Lidt efter begyndte Lambert igen: »Synes I ikke, vi skulde lægge Englænderen paa Stigen?«

Lille Billi, der var bleven advaret i Forvejen, vidste hvad der ventede ham. Man blev bunden fast paa en Stige og i Optog

baaren rundt i Gaarden. Tog man ikke Sagen med Gemytlighed, men blev arrig og hidsig, blev man baaren hen under Posten, for at blive afkølet.

I det paafølgende Frikvater blev det forklaret ham, at Turen paa Stigen var en Indledningsproces, som han maatte finde sig i.

Lille Billi viste sit venligste Smil og lod sig binde med godt Humør. Derved blev Fornøjelsen for de andre ikke stor, de løste ham igen, og dermed var den Tur paa Stigen forbi.

Taffy var ogsaa i sin Tid sluppen fra Turen, men paa en anden Maade. Da man vilde gribe ham, tog han den første, der kom ham nær, og svingede ham rundt med en saadan Kraft, at han med ham væltede alle de andre, han kunde naa, tillige med Staffelier og Tegnebrædder, og gjorde i det hele taget en saadan Larm, at man maatte bede om Fred. Derefter viste han nogle saa forbavsende Kraftkunster, at Mindet om ham levede mange Aar efter i Carrels Atelier. Endnu gaar Sagnet i den Stump, der er bleven tilbage af Studenterkvarteret, at han var

syv Fod lang og plejede at spille Bold med Senioren og Modellen, begge to paa en Gang, og brugte hertil kun den venstre Haand.

Men lad os komme tilbage til Lille Billi.

Paa Slaget tolv kom Kagerne og Punschen, et Syn, der straks vakte en vis munter Feststemning.

Der var tre Slags Kager, de bedste man kunde faa i Studenterkvarteret, ja man kunde godt paastaa, at der ikke fandtes bedre Kager i hele Frankrig, ikke engang i hele Verden.

Rompunschen var lunken, meget sød og ikke for stærk.

Man slæbte Modelbordet ud midt paa Gulvet, og oven paa Bordet sattes en Stol til Lille Billi, der paa en særdeles tiltalende Maade udførte sine Pligter som Vært, idet han først skænkede i Glasset til Senioren, derefter til de andre graaskæggede Fyre, saa til alle de andre lige ned til Modellen.

Da han tilsidst skulde fylde sit eget Glas, bad man ham om at synge en engelsk Vise. Efter lidt Modstand sang han Visen om en stolt Kavaler, der gik hen for at synge en

Serenade udenfor sin Elskedes Vindue, men dèr fandt en Rebstige og et Par Herrehandsker, der ikke tilhørte ham. Det var en temmelig kedelig Ballade, men dog den morsomste han kunde. Den var paa fire lange Vers. Desuden laa det slet ikke for Lille Billi at synge komiske Viser.

Ikke des mindre blev der klappet stærkt efter hvert Vers, og da han var færdig, spurgte man ham, om han var aldeles sikker paa, at der ikke var flere Vers, og da han forsikrede, at der virkelig ikke var flere, udtrykte alle deres oprigtige Beklagelse.

Saa begyndte alle Eleverne, siddende overskrævs paa deres Stole, holdende sig fast paa Stoleryggen, at ride rundt omkring Lille Billi, tavse og meget alvorlige. Lille Billi lo, saa Taarerne løb ham ned ad Kinderne, og han kunde hverken spise ellller drikke.

Derpaa fyldte han atter Glassene og bød Kagerne frem, men just som han selv skulde forsyne sig, sagde Papelard:

»Hør en Gang, Kammerater! Jeg synes, der er noget sjældent ved Englænderens

Stemme, noget tillidvækkende, noget rørende, noget jeg véd ej hvad.«

»Ja, ja,« svarede Bouchardy, »noget jeg véd ej hvad — det er just det rette Udtryk, ikke sandt, mine Herrer? Et fortræffeligt Udtryk, som Papelard fandt paa, for at betegne det ejendommelige ved Englænderens Stemme. Godt Hoved, den Papelard!«

»Udmærket! Storartet!« lød det i Kor, »han er et Geni, den Papelard, naar det gælder om at give noget den rigtige Betegnelse. Lad os faa den Vise en Gang til, Englænder, vi beder allesammen om det!«

Lille Billi sang Balladen en Gang til og under endnu stærkere Bifald end før, og endnu en Gang satte Ryttertoget sig i Bevægelse i en Kreds omkring Bordet, men red denne Gang den modsatte Vej, og Lille Billi lo, saa han fik et Sting i Siden.

Derpaa udbrød Dubosc: »Jeg synes, der er noget højst fængslende ved den engelske Musik, noget opvæggende, ikke sandt, Bouchardy?«

»Jo, det er vist,« svarede Bouchardy. »Det er dog især Ordene, jeg beundrer. Jeg

forstaar dem ikke, men jeg synes, der er noget ved dem, noget jeg véd ej hvad! — Aa, Englænder, syng Visen bare en eneste Gang til — alle fire Vers.«

Saa sang Lille Billi Visen for tredie Gang, alle fire Vers, mens de andre i Ro og Mag spiste og drak, røg og nikkede til hinanden: »Storartet Sang! Glimrende Foredrag! Mageløst!«

Opmuntret af Bifaldet anstrængte Lille Billi sig, uden at tænke paa, at ikke en eneste af hans Tilhørere forstod, hvad det var, han sang.

Det var baade til at le og græde over.

Og først da han havde sunget Visen for fjerde Gang, opdagede han, hvorledes man havde haft ham til Bedste, idet man, mens han havde sunget, havde fortæret alle de lækre Sager, saa han selv ikke havde faaet en Draabe, ikke en Krumme.

Det var den gamle Fabel om Ræven og Ravnen. Men det maa siges, at han selv lo meget højere end alle de andre over det Puds, de havde spillet ham, og naar man

tager Spøg paa den Maade, hører Folk snart op med at gøre Løjer med En.

Saaledes var Lille Billis Indtræden i Carrels Atelier, hvor han senere tilbragte mange behagelige Formiddagstimer og fik mange hengivne Venner.

Saa langt de mest graa blandt de graaskæggede kunde huske, havde ingen Elev været saa afholdt som Lille Billi, ingen mere hensynsfuld og ingen haft større Talent.

Carrel kunde ofre ham lige til femten Minuter og mere og indbød ham ofte til sit eget private Atelier. Og ofte, paa Ugens fjerde eller femte Dag, kunde det hænde, at en Gruppe af beundrende Kammerater samledes omkring hans Staffeli og saa' paa ham, mens han arbejdede.

»Satans Karl, den Englænder! Han véd, hvordan man skal male!«

Saadan var den almindelige Dom i Atelieret, og jeg kan ikke tænke mig nogen bedre.

Ung som hun var — sytten eller atten Aar —, klog og følsom, var Trilby snart paa det rene med, at de tre Englænderes Atelier var det pæneste, det hyggeligste og det muntreste i hele Studenterkvarteret, og at de tre Kunstnere faldt mere i hendes Smag end nogen anden, hun kendte. Først og fremmest var de jo Englændere, og hun syntes godt om at høre sit Modersmaal og selv tale det. Det vakte saa mange rørende Minder om hendes Barndom, hendes Forældre og hendes gamle Hjem; hun havde jo haft flere end et; Familien O'Ferrall havde haft en vis Lighed med Fuglene, der boer snart paa en, snart paa en anden Gren.

Hun havde været knyttet til sine Forældre med den inderligste Kærlighed, og med alle deres Fejl havde de virkelig mange gode Egenskaber — et vindende Væsen, Venlighed, Godhed, et let Sind — de kunde laane deres sidste Penge ud og glemme at betale deres gamle Gæld.

Hun havde kendt andre engelske og amerikanske Kunstnere og havde ofte siddet for dem, men ingen af dem kunde maale

sig med den store, prægtige Taffy, den muntre Sandy og den fine, elegante og venlige Lille Billi. Og hun besluttede at hilse paa dem saa tidt som muligt og søge at gøre dem den Nytte, hun kunde, og uden at være indbildsk troede hun nok, det skulde lykkes hende at finde et venligt Tilflugtssted hos dem. Hendes første Skridt i denne Retning var at laane Fa'er Martins Kurv, Lygte og Stok — han havde jo mere end ét Sæt Kludesamlerværktøj —, for at vise Taffy, hvorledes det skulde se ud og hvordan det skulde bæres, da hun var bange for at have saaret ham ved sine første ligefremme Bemærkninger om hans Billede.

Herefter lod hun, saa tidt hun ansaa' det for passende, sit Krigsraab lyde udenfor Atelierdøren, smuttede indenfor, spurgte til Kunstnernes Befindende, sprang op paa Modelbordet, hvor hun sad med Benene overkors, spiste sin Ostemad, røg sin Cigaret, mens hun fortalte dem de Nyheder, som hun havde hørt ude i Kvarteret. Hun havde altid en Mængde Smaahistorier fra de andre Atelier, godmodige og vistnok ogsaa sande, i hvert

Fald lavede hun aldrig selv Historier. Hun fortalte paa en godmodig og pudsig Maade, og saa snart hun opdagede, at hun kedede sine Tilhørere, tav hun øjeblikkelig og forsvandt.

Snart fik hun ogsaa Lejlighed til at være dem til Nytte. Skulde de for Eksempel bruge en Dragt, vidste hun straks, hvor hun kunde laane den, leje den eller købe den billigt. Hun købte Tøj til Indkøbspris, lavede Draperier eller Fruentimmerklæder, sad Model for dem som Tyrefægterens Elskede, som Taffys udsultede Sypige, der er i Færd med at springe i Vandet eller som Lille Billis smukke franske Bondepige paa hans Maleri, der nu er saa berømt under Navnet ‚Krukken gaar saa længe til Vands —'.

Hun stoppede deres Strømper, syede paa deres Klæder, sørgede for, at de fik deres Tøj vasket godt og billigt hos hendes Veninde.

Og skete der en Gang, at de var i Forlegenhed for Penge og trængte til en rund Sum til en lille lystig Udflugt, f. Eksempel en lille Tur til Fontainebleau eller Barbizon

paa to eller tre Dage, saa var det hende, der gik med deres Lommeuhre og Slipsnaale til Laanekontoret.

Naturligvis fik hun en rigelig Betaling for alle de Smaatjenester, hun gjorde dem, altfor rigelig syntes hun selv; hun vilde have følt sig langt lykkeligere, om de slet ikke havde givet hende noget.

Paa denne Maade blev hun snart en meget velkommen Gæst hos de tre Venner, et Pigebarn, der altid kom med et godt Humør og som synes at bringe Solskin med sig, naar hun kom. Hun vidste, naar hun skulde tale og le og naar hun skulde tie. Det var morsomt at se hende sidde med Benene overkors paa Modelbordet, i Færd med at stoppe Sandys Strømper, sy en Knap i hans Skjorte eller lappe et Hul, som Gløderne fra hans Pibe havde brændt i hans Bukser. De malede hende alle tre i denne Stilling. Et af disse Billeder — en særdeles nydelig Skitse i Vandfarve af Lille Billi — blev nylig solgt paa en Maleriavktion for en Sum, jeg næppe tør nævne. Han havde kun været en Eftermiddag om at male den.

En Gang imellem, naar det var Regnvejr, kunde det hænde, at man besluttede at spise til Middag hjemme, og da var det hende, der købte ind til Maden, lavede den til, dækkede Bord, ja endog tilberedte Salaten, hvad hun gjorde bedre end Taffy. Naturligvis blev hun indbudt til at spise med. Ved saadanne Lejligheder var hun saa lykkelig, at det næsten var rørende at se. Og de behandlede hende med en Hensynsfuldhed, som hun var meget taknemlig for.

De laante hende engelske Bøger, Romaner af Dickens, Thackeray, Walter Scott, som hun slugte i Nattens Stilhed paa sit lille ensomme Kvistkammer, og nye Verdener aabnede sig for hende.

Trilbys engelske Tale og Trilbys franske Tale var to forskællige Ting. Hun talte engelsk kønt og rigtigt, det havde hun arvet efter sin Fader, der var en dannet Mand.

Trilbys franske var ikke fint, og det lød meget pudsigt i hendes Mund.

Trilby kunde være meget dannet, naar hun vilde — ogsaa det modsatte. Lige over for de tre Englændere viste hun sig altid

fra sin bedste Side. Men hun havde ogsaa den Fejl, at hun ikke kunde lide, der kom andre Kvinder i Atelieret. Hun kunde blive rasende skinsyg paa en kvindelig Model, paa Rengøringskonen, ja endog paa den hæslige, gamle Heks, der sad Model for Taffy til hans Maleri; ‚En Druknet'. Hun kunde jo lige saa godt selv sidde Model til det Billede, mente hun.

Hun kunde til Tider være mut og tvær, dog ikke længe; hun var hurtig villig til at tilgive, naar hun havde følt sig forurettet.

Naar hun kunde komme til at sidde Model for sine engelske Venner, forsømte hun alle andre. Selv Durien havde Grund til at klage.

Hun kunde godt lide at høre, at man holdt af hende, og hun kunde ogsaa være egensindig og lidt stridig. Viste hun endda kun denne Egensindighed, naar hun syede Knapper i eller stoppede Strømper, fik det være; men værre var det naar hun skulde skære eller sy Tøjet til Tyrefægterens Brud.

»Hvor Pokker skulde hun vide, hvordan en Tyrefægters Kærestes Bryllupsdragt saa'

ud?« kunde Sandy spørge i en ærgelig Tone — som om han selv var en Smule klogere end hende i det Kapitel.

Hun syntes ikke at gøre Forskel paa de tre Venner. Men det kunde dog hænde, naar hun sad Model for Taffy eller Sandy, at Lille Billi pludselig kunde se op fra sit Arbejde, og han fandt da hendes graa Øjne fæstede paa sig med et alt omfattende Blik saa inderligt, ømt, saa mildt, saa drømmende, at han blev helt varm om Hjærtet og hans Haand kom til at ryste, saa at han ikke kunde male. Og i en vaagen Drøm mindedes han da, at hans Moder ofte havde betragtet ham paa denne Maade, da han var en lille Dreng og hun en smuk ung Kvinde, endnu uberørt af Sorger og Bekymringer; og Taaren, der altid gærne vilde bryde frem, naar Lille Billi blev rørt, havde han da ikke let ved at holde tilbage.

Og i et saadant Øjeblik kunde det hænde, at Tanken om, at Trilby af og til sad nøgen Model, kunde fare gennem ham som et Knivstik.

Ganske vist sad hun ikke for hvem som

helst, der bad hende derom; men endnu sad hun dog for Durien, for den store Gérome og for Carrel, der næppe brugte anden kvindelig Model end hende.

Det var den stakkels Trilbys sørgelige Berømmelse, at hendes Legemsbygning var skønnere end alle andre Modellers, lige som Kalypso overstraalede alle sine Nymfer. Om det nu var gammel Vane eller en vis Sløvhed i hendes Natur, saa kunde hun være nøgen uden at skamme sig.

Hun kendte hverken Blufærdighed eller Frygt, men hun skulde snart lære begge Dele at kende.

Her kan jeg maaske fremhæve den Kendsgerning, som alle Malere og Billedhuggere, der arbejder efter nøgen Model, vil underskrive, at intet er saa kysk som det helt nøgne. Naar Venus selv stiger op paa Modelbordet og lader ethvert Klædebon falde, efterlader hun paa Gulvet ethvert Vaaben, hvormed Mandens Lidenskaber kan angribes; jo mere fuldendt hendes utilslørede Skønhed er, des stærkere henvender den sig til hans ædlere Følelser. Og naar hendes Skønhed

har Mangler — hvad næsten altid hænder hos en Venus, der sidder Model for Betaling — saa vil disse Mangler træde skarpere frem i Atelierets Lys, at selv Don Juan — og han var dog ikke Kunstner — vilde holde Haanden for Øjnene og flygte, skuffet og bedrøvet.

Al Skønhed er kønsløs for Kunstneren ved sit Arbejde.

En Maler, for hvem Trilby en Gang stod Model som Phryne*), har sagt mig, at det var et Syn, som kunde have faaet Sir Galahads grumme Hjærte til at smælte, gjort Silenos ædru og Jupiter kysk, ja som kunde have forvandlet en moderne Laps til en Don Quixote. Og jeg tror ham gærne. Hvad mig selv angaar, skildrer jeg kun Trilby saaledes som jeg selv har set hende, paaklædt ligefrem. For mig har hun aldrig staaet Model til nogen Phryne, aldrig klædt sig af, og det har heller aldrig faldet mig ind at bede hende

*) En af de skønneste og mest berømte Hetærer (offenlige Piger) i Athen og som levede 400 Aar f. Kristi Fødsel. Hun stod selv Model for flere af sin Tids store Kunstnere. O. A.

om at gøre det. Jeg kunde lige saa gærne have bedt Dronningen af Spanien, om jeg maatte male hendes Ben. Men jeg har arbejdet efter mange kvindelige Modeller i mange andre Lande, og flere af disse Modeller var de bedste i sit Slags. Jeg har ogsaa, lige som Svengali, set Taffy baade i et Badekar og paa en Badeanstalt, men jeg har aldrig blandt alle de Kvinder, der sad Model, set en eneste, der i Legemets Skønhed tilnærmelsesvis kunde maale sig med denne engelske Kæmpe, naar han sad i sit Kar eller fra Vippebrædtet hoppede paa Hovedet ud i det store Vandbassin, mens en Skare Franskmænd stod og saa' paa ham og var lige ved at tabe baade Næse og Mund af Beundring. Han foer op i Luften som en Pil, beskrev en Halvbue og borede Hovedet ned i Floden uden den mindste Plasken eller Larm, for lidt efter at dukke op igen hundrede Alen længere borte.

Af og til hændte det, at Trilby tog sin lille Broder med op paa Englændernes Atelier; saa var han altid i Søndagsklæder, Haaret krøllet, Ansigtet og de smaa Hænder omhyggeligt vaskede.

Det var en munter lille Knægt, som alle syntes godt om; Sandy plejede at fylde hans Lommer med Godter, han malede ham paa sit Billede som Tyrefægterens Søn, en sød lille Spanier med blaa Øjne og hørgule Lokker, en Hud som Mælk og Roser, et mærkeligt Afkom af sorthudede Forældre.

Taffy plejede at bruge ham som Bold eller som Haandvægt, til ubeskrivelig Glæde for Drengen, gyngede ham i Trapezen og lærte ham at bokse.

Lille Billi malede en Dag Drengen i Vandfarve og forærede Billedet til Trilby, der gav det til Fa'er Martin, som igen forærede det til sin Kone, med den strænge Befaling, ikke at sælge det som et Maleri af en gammel Mester. Ak, nu er det Billede et gammelt Mesterstykke, og Himlen maa vide, hvem der har det.

Det var lykkelige Dage for Trilbys lille

Broder, lykkelige Dage for Trilby, som holdt voldsomt meget af ham og var forfærdelig stolt af ham. Men den allerlykkeligste Dag var dog den Søndag, da de tre Englændere tog baade Trilby og hendes lille Broder Jeannot med ud i Skoven ved Meudon, hvor de spiste baade Frokost og Middagsmad hos Skovfogden. Der var Gynge, Panorama, Æsler til at ride paa, Buer til at skyde med, Kugler til at trille med; man foer vild i Skovens Tykning, fangede Firben og Skruptudser, Trilby sang Visen om ‚Ben Bolt' — alt det var noget, man maatte huske paa enten man vilde eller ej.

Ved saadanne Lejligheder viste Trilby sig fra en hel ny Side — som en Dame med en lille sort Hat og en graa Jakke, hun selv havde syet. Naar man saa' hende paa en saadan Udflugt, kunde man godt — naar hun bare ikke havde gaaet med hæleløse Silkesko — antage hende for Datter af en engelsk Præst, lige indtil hun begyndte at lære Sandy nogle yndede Kankantrin, og da det var kommen saa vidt, gjorde han

heller ikke Indtryk af at være Søn af en hellig skotsk Embedsmand.

Denne Undervisning fandt Sted om Eftermiddagen i Skovfogdens Have. Taffy, Jeannot og Lille Billi lavede Musiken, flere og flere deltog i Dansen, der samlede flere og flere Tilskuere, for paa saadanne Sommerdage søgte mange Skovgæster ud til Skovfogdens lille Hus.

Det er ingen Overdrivelse at paastaa, at Trilby var Dronningen paa dette Bal, og der har været opført værre Baller i finere Selskaber og med meget simplere Damer. Trilby dansede let, morsomt, men aldrig simpelt, med en klædelig Ynde i sine Bevægelser.

Naar Sandy derimod søgte at efterabe hende, var han ligefrem grinagtig, og efter det Bifald, der lød, skulde man tro, at det glade Publikum aldrig havde set nogen større Komiker.

Men en skøn Dag hændte det ogsaa, at Sandy blev syg, man maatte sende Bud efter Lægen, som foreskrev en Sygeplejerske. Men Trilby vilde hverken høre Tale om Sygeplej-

erske eller barmhjærtig Søster, hun vilde selv pleje ham, og sov ikke i tre Døgn.

Paa den tredie Dag var Faren overstaaet, Feberen var forbi og Trilby sad og sov ved Sengen, da Lægen kom.

Portnerkonen, Madam Vinard, tittede ind ad Døren til Sygeværelset. »Hvor det var godt, han kom sig, Hr. Doktor! Hør nu, hvor han ligger og læser sine engelske Bønner.«

Den gamle Læge lyttede og hørte Sandy med svag, men tydelig Stemme deklamere:

»Grøntsager, Peber og Muslinger,
Rødløg og Hvidløg og Tunger,
alt kan man faa paa Terérs Kafé
i den eneste Ret: Boullabaisse!«

»Ja,« sagde Doktoren, »det er rigtig kønt at den unge Mand at takke Vorherre paa den Maade, naar Faren er overstaaet.« Bagefter takkede Lægen Trilby, fordi hun havde plejet den syge saa godt.

Det er derfor let at forstaa, at de tre Venner efterhaanden kom til føle en vis Ag-

telse for Trilby, og at de ikke kunde lade være at nære en sørgelig Anelse om, at deres hyggelige Kvartet en Gang maatte blive opløst og hver af dem sprede deres Vinger ud og flyve hver til sit, mens dens stakkels Trilby maatte blive ensom tilbage. Hver for sig lagde endog Planer om at sikre hendes Fremtid og skærme hende mod de Snarer, der rimeligvis vilde blive stillet for hendes Fod, naar de var borte.

Trilby tænkte aldrig paa saadanne Ting; hun saa' aldrig saa langt frem og brød sig ikke om Dagen i Morgen.

Der var alligevel en ulykkespaaende Person i hendes lille Paradis, en Mand, der stadig krydsede hendes Vej og traadte mellem hende og Solen og kastede sin Skygge over hende — det var Svengali.

Ogsaa han kom tidt i de tre Englænderes Atelier, hvor man tilgav ham meget paa Grund af hans Musik, især naar han kom med Gecko og spillede sammen med ham. Men snart gik det op for Malerne, at de to Musikere ikke kom for at spille for dem, men for at træffe Trilby, hvem de begge hver for

sig beundrede, skønt paa forskællig Maade. — Gecko viste en ydmyg, hundeagtig Ærbødighed, en stum, dyb, rørende Agtelse, han saa' paa hende med Blikke, der fortalte, hvor lavt han stillede sig selv under hende, og hvor taknemlig han vilde være, om hun en Gang imellem vilde skænke ham et venligt Ord, et lille Smil, paa samme Maade som man kaster et Ben til en Hund, man tænker paa med lidt Venlighed — andet turde han ikke haabe paa.

Svengali var en dristigere Bejler. Naar han bøjede sig for nogen, var det med en falsk Ydmyghed; var han spøgefuld, fik han en vis Lighed med Katten, der leger med Musen, en ækel, lang, mager, snavset, sort Hankat.

Han var meget ked af, at hun ikke længer led af Hovedpine. I Virkeligheden havde hun flere Gange haft Hovedpine, men hun vilde ikke mere søge Hjælp hos ham.

Saa maatte han indskrænke sig til at magnetisere hende for Spøg med sit Blik, idet han listede sig nærmere og nærmere ind paa hende og gjorde saa ubemærket

som muligt sine bekendte Haandbevægelser, til hun skælvede og bævede og næsten blev syg af Frygt, naar hun mærkede, at Fortryllelsen greb hende som en natlig Mare, der lammede hendes Bevægelser, indtil det lykkedes hende ved en Kraftanstrængelse at befri sig og flygte.

Var Taffy tilstede, plejede han at komme hende til Hjælp. »Naa, gamle Dreng, lad nu være med de Narrestreger,« sagde han muntert og gav ham et rask Slag i Ryggen, hvorefter Svengali hostede en hel Time og hans magnetiske Ævne var ødelagt en Uge.

Svengali havde i den sidste Tid haft Held med sig, han spillede paa tre Koncerter sammen med Gecko og gjorde stor Lykke; derefter gav han en Koncert for egen Regning, ogsaa her gjorde han stor Lykke og tjente saa mange Penge, at han kunde købe sig nye Klæder af et nyt Snit og en saa mærkelig Farve, at Folk vendte sig om paa Gaden og saa' efter ham, hvad der smigrede hans Forfængelighed. Han følte sin Lykke grundet og gjorde en Mængde Gæld hos Skomagere, Skrædere, Hattemagere, Guldsmede,

men betalte ikke den gamle Gæld til sine Venner. Han havde altid Lommerne fulde af Papirlapper, Udklip af det, Bladene havde skrevet om ham, og det læste han gærne højt for alle, som han kendte, men især for Trilby, naar hun sad paa Modelbordet og stoppede Strømper, mens de andre fægtede og boksede. Og da lagde han sin Berømmelse og sin Rigdom for hendes Fødder, hvis hun vilde dele ondt og godt med ham.

»Ak, Trilby,« sagde han med sin tyske Udtale, »De véd ikke, hvad det vil sige at være en stor Pianist saadan som jeg — gør De vel? Hvad er Lille Billi med sine stinkende Oliekrukker, naar han sidder i sin Krog med Malerstokken og Paletten i den ene Haand og den elendige lille Pensel i den anden! Hvem bryder sig om ham? Naar hans latterlige lille Billede er færdig, sender han det til London, hvor det kommer til at hænge paa en Væg ved Siden af en hel Del andre, alle i en Række som Rekrutter, der skal ud at eksercere. Og det gabende Publikum drager forbi og siger: »Fy for Fanden!« Men Svengali kommer selv til London...

Han kommer til at sidde alene paa en Estrade og spille, saadan som kun han kan spille; og Hundreder af skønne Englænderinder skal se og høre paa ham og blive rasende forelskede i ham — Prinsesser, Komtesser og de fornemme engelske Damer. Men de vil snart glemme deres Fornemhed, naar de hører Svengali! De vil indbyde ham til deres Slotte og betale ham tusind Francs for at spille for dem. Og han kommer til at sidde i deres blødeste Lænestol, og de tager Plads rundt omkring ham, og de byder ham Te og Kager, læner sig hen over ham, vifter ham med deres Vifter, naar han er træt efter at have spillet for dem for tusind Francs. Men han ser ikke paa dem, hans Blik er rettet indad mod hans egne Drømme, og de drejer sig kun om Trilby; for hendes dejlige Fødder vil han lægge sit Talent, sin Ære og sine tusind Francs. — — De dumme, klodsede, lyshaarede Ægtemænd vil blive rasende af Skinsyge og vil allerhelst slaa Svengali fordærvet, naar bare de turde. Aa, disse skønne engelske Damer vil komme til at anse det for en Ære, om de faar Lov til at lappe hans

Skjorter, sy Knapper i hans Bukser, stoppe hans Strømper, som De nu gør for den fordømte Idiot, der altid maler spanske Tyrefægtere, eller til denne svedende engelske Svinehund, der altid sviner sig til og prøver paa at vaske sig ren igen. — — Sikke Strømper! Gud i Himlen hele Kartoffelsække! — — Se paa Deres udmærkede Taffy, hvad andet duer han til, end at banke store Musikere i Ryggen med sine Bjørnelabber? Det finder han morsomt, den Okse! — — Og se til Deres Franskmænd, Deres fordømte indbildske Franskmænd — Durien, Barizel, Bouchardy! Hvad kan saadan en Franskmand tale om? Kun om sig selv og rakke ned paa andre. Fy for Fanden! Den franske Forfængelighed gør mig helt syg. En Franskmand bilder sig altid ind, at hele Verden taler om ham! Den Nar, han glemmer, at der findes en Svengali at tale om. Jeg skal sige Dem, Trilby, det er om mig Verden taler, kun om mig — om Svengali! — — Hør hvad de siger om mig i ‚Figaro'.« Han læste et Stykke op af Bladet. »Hvad siger De til det? Hvad vilde Deres Durien sige,

om man skrev saadan noget om ham? —— Men De hører jo ikke, hvad jeg siger til Dem! De er et Faarehoved, en stor Torsk! De sidder og ser op paa Skorstenene, naar Svengali taler! Se lidt længer ned mellem Husene paa den anden Side af Floden! Der ligger en lille grim, graa Bygning, og inden i Huset er der otte Metalbakker, der staar ved Siden af hinanden lige som Sengene i en Sovestue; en skøn Dag vil De komme til at ligge og sove paa en af disse Bakker — ja, netop De, Trilby, der ikke vilde høre paa Svengali, og derfor mistede ham. Og midt over Dem bliver der bredt et lille Læderforklæde, og over Deres Hoved bliver der hængt et lille Numer. — Og hele Dagen vil det kolde Vand risle, risle, risle hen over Deres dejlige Legeme lige ned til de smukke, hvide Fødder, til de bliver grønne. Og Deres stakkels vaade, tilsølede, smudsige Pjalter vil blive hængt op oven Dem, op i Loftet, for at Deres Venner skal kunne kende Dem igen —— dryp, dryp, dryp! — Men til den Tid har De ingen Venner. — — Og alle Slags Folk kommer og gloer paa Dem — Englændere,

Kludesamlere, Malere og Billedhuggere, Arbejdere, Soldater og gamle Vaskerkællinger — og de udbryder: »Aa, hvilken skøn Kvinde hun har været! Hun var skabt til at køre i Kareth!« — Og hvem er det, der kommer kørende i Pelsværk og røgende en Havanacigar — Svengali! Men Svengali springer ud af Vognen, han støder til det forsamlede Pak, og siger: Ha! det er altsaa den store Trilby, der ikke vilde høre paa Svengali, men sad og saa' paa Skorstenene, naar han sad og tolkede sin mandige Kærlighed for hende og...«

»Halløj, Svengali!« udbrød pludselig Taffy. »Hvad Fanden er det for Tøjeri, De sidder og præker for Trilby? Kan De ikke se, at De keder hende! Hold nu op med den Snak og gaa hen til Klaveret, ellers kommer jeg igen til at give Dem et Klask i Ryggen.«

Og Svengali, der var meget bange for Taffys Klask, gik hen til Klaveret og spillede saa falsk som muligt, idet han bad: »Kære Trilby, kom her hen og syng ‚Ben Bolt'. Jeg længes efter at høre disse skønne Brysttoner. Kom nu!«

Der behøvedes ikke megen Overtalelse for at faa den stakkels Trilby til at synge, og hun sang til stor Rædsel for Lille Billi, og Svengali akkompagnerede lige saa falsk som hun sang.

Naar Sangen var forbi, kunde det hænde, at Svengali vilde prøve hendes Øre, som han kaldte det. Han anslog et Par Mellemtoner, C og F, og spurgte, hvilken Tone, der var højst; men hun kunde ikke høre Forskæl. Kun naar han anslog en meget dyb og en meget høj Tone kunde hun høre, at de ikke lignede hinanden og forklarede, at saadan brummede Fa'er Martin, naar han slog sin Kone, og i saadan Tone skreg lille Jeannot i samme Anledning.

Uden at hun selv vidste af det var hun fuldstændig tonedøv; ikke des mindre roste han hende for hendes musikalske Ævner, indtil Taffy gjorde Ende paa Komedien ved at udbryde: »Hør nu, Svengali, nu skal De synge!« Med disse Ord kildrede han ham saa grundigt mellem Ribbene, at Tyskeren hylede højt og vred sig som en Orm.

For at hævne sig kunde Svengali saa finde paa at drille Lille Billi, holde hans Arme fast

paa Ryggen og svinge ham rundt, idet han sagde: »Gud i Himmel, sikken en Pigearm!«

»Den er stærk nok til at male med,« svarede Lille Billi.

»Og sikke Ben — rene Malerstokke.«

»De er stærke nok til at sparke med, hvis De ikke slipper,« sagde Lille Billi og sparkede bagud, saa han med sin Støvlehæl ramte Tyskerens Skinneben.

Ligesom Svengali skulde hævne sig, greb Taffy om hans Arme, holdt dem fast som i en Skruestik og fik ham til at udstøde nogle Toner, der lød meget værre end Trilbys Sang. Man kunde være sikker paa, at det ikke et eneste Øjeblik faldt Svengali ind at sparke Taffy.

Saaledes var Svengali; hans Nærværelse blev kun taalt for hans Klaverspils Skyld; han var rede til at pine, plage og drille alle, der var svagere end han selv, lige fra en Kvinde eller et Barn til en Mus eller en Flue.

TREDIE KAPITEL.

Rejs over Ø, rejs over Sø,
søg hvor Du vil! I intet Land
skønnere Kvinde findes kan!
Dejligt i Tanken hos hende at dvæle,
dejligt ved hendes Fod at knæle.

En smuk Mandag Formiddag sidst i September sad Taffy og Sandy i deres Atelier, hver foran sit Maleri, røg Cigaretter og sagde ikke et Ord. De havde ikke Lyst til at bestille noget. De var kommen hjem sent om Natten efter at have tilbragt en Uge i Barbizon og Fontainebleauskovene, en herlig Uge, tilbragt sammen med andre Malere. Lille Billi havde især følt sig tiltalt af dette frie Kunstnerliv i Bluse, Træsko og store Straahatte; han havde svoret paa, at han vilde leve og dø dèr, male Skoven som han saa' den, befolke den med Væsener, som hans

Fantasi skabte og føre et Friluftsliv med faa Fornødenheder og store Planer.

Tilsidst udbrød Taffy: »Fanden i Vold med Arbejdet! I Dag er jeg mere oplagt til en Tur i Luxembourghaven og bagefter en Frokost i Odéon, hvor Omeletterne er gode og Vinen ikke daarlig.«

»Det var netop det samme, jeg sad og tænkte paa,« sagde Sandy.

Saa trak Taffy sin gamle Jægerjakke paa og satte den gamle Sportshue paa Hovedet, mens Sandy iførte sig Taffys gamle Overfrakke, der naaede ham til Hælene, og en gammel Straahat, som de havde fundet i Atelieret, da de flyttede ind, hvorpaa de begav sig ud i det milde Solskin paa Vej til Carrels Atelier. Det var nemlig Meningen at lokke Lille Billi fra Arbejdet, for at faa ham til at deltage i deres Driveri og Galskab.

Og hvem skulde de saa møde paa Vejen andre end Lille Billi, der kom vandrende med Malerkasse og Feltstaffeli i den ene Haand, en Vadsæk i den anden, Ansigtet blegt og sørgmodigt, Hatten nede i Nakken og Haa-

ret strittende til alle Sider som paa en syg Terrierhund.

»Men Gud forbarme sig, hvad er der i Vejen med Dig?« spurgte Taffy.

Lille Billi rystede fortvivlet paa Hovedet. »Hun sidder hos Carrel!«

»Hvem?«

»Trilby! Hun sidder for alle disse Bisser! Der sad hun, lige som jeg aabnede Døren — jeg saa' hende med mine egne Øjne — det var som om jeg havde faaet en knyttet Næve lige i Ansigtet. Men jeg sætter aldrig mere mine Fødder i denne fordømte Rede. Jeg er paa Vej til Barbizon for at male Træer — jeg vilde netop lige nu gaa hjem og fortælle Jer det. Farvel!«

»Nej, vent lidt — er Du tosset!« raabte Taffy og greb ham i Kraven.

»Slip mig, Taffy, slip mig! Om en Uge kommer jeg igen; men nu vil jeg gaa — slip mig, siger jeg!«

»Hør bare et Øjeblik — jeg følger med!«

»Nej, jeg vil være alene — ganske alene — lad mig saa være fri.«

»Jeg slipper Dig ikke, før Du lover, at

Du vil skrive, saa snart Du kommer derud, og saa skrive hver Dag, indtil Du kommer tilbage. Lover Du det?«

»Ja — det lover jeg — er det saa godt? Jeg kommer igen paa Søndag! Farvel saa længe!« Og saa forsvandt han.

»Hvad Fanden skal alt det betyde?« spurgte Taffy forundret.

»Formodentlig er han bleven oprørt ved at se Trilby — maaske udklædt eller maaske uden Klæder — henne hos Carrel. Det er saadan en løjerlig finfølende Fyr, denne Lille Billi. Og jeg maa tilstaa, at Trilbys Opførsel forbavser mig. Hun kommer nok galt afsted, naar vi en Gang rejser fra hende. Hvor kan det falde hende ind at sidde Model hos Carrel? Jeg har aldrig hørt, at hun før har siddet i saadant et Atelier — jeg troede bare, at det var hos Durien og i gamle Carrels Privatatelier,« svarede Sandy.

De gik tavse et Stykke hen ad Vejen.

»Véd Du hvad, jeg har faaet den fortvivlede Idé, at det lille Fæ er forelsket i hende,« sagde Taffy.

»Og jeg har længe haft den fortvivlede

Idé, at hun er forelsket i ham,« svarede Sandy.

»Det vilde da være Vanvid!«

De fortsatte Vejen, grublende over disse to fortvivlede Ideer, og jo længer de grublede, des sikrere blev de paa, at de begge to havde Ret.

»Det var en rar Frikadelle,« sagde Sandy. »Og mens vi taler om Frikadeller, lad os saa gaa hen og faa os en Bid Frokost.«

Og saa fortvivlede var de, at Taffy spiste tre Omeletter og Sandy drak to halve Flasker Vin, Taffy tre, og man strejfede omkring hele Eftermiddagen, af Frygt for at Trilby skulde komme hjem i deres Atelier — og man følte sig meget ulykkelig.

Det var paa følgende Maade, at Trilby kom til at sidde Model i Carrels Tegneskole.

Carrel havde pludselig faaet det Indfald, at tilbringe en Uge blandt sine Elever og

male et Figurbillede, for at de alle kunde lære noget af ham ved at se ham male. Han havde bedt Trilby om at sidde for ham, og hun, der nærede stor Hengivenhed for den berømte Maler, var straks villig. Altsaa var hun denne Morgen paa Tegneskolen og Carrel havde ladet hende indtage sammen Stilling som den kvindelige Figur paa Ingres's berømte Maleri ‚Kilden', holdende en Lerkrukke paa Skulderen.

Og Arbejdet begyndte under andægtig Tavshed. Lidt efter — maaske kun fem Minuter — kom Lille Billi farende ind og havde ikke saa snart faaet Øje paa hende, før han standsede og blev staaende som forstenet, stirrende stift frem for sig. Saa løftende han Armen, vendte sig om og flygtede.

»Hvad i al Verden gik der af Lille Billi?« udbrød en af hans franske Kammerater.

»Maaske han havde glemt noget,« sagde en anden, »maaske han havde glemt at børste sine Tænder eller rede sit Haar.«

»Maaske han havde glemt at holde Morgenbøn,« mente Barizel.

»Han kommer nok igen, haaber jeg,« bemærkede Mesteren.

Og man tænkte ikke mere over den Ting.

Men Trilby følte sig meget urolig, og hende Uro voksede efterhaanden som Tiden gik og hun ikke saa' noget til Lille Billi. Nu var der gaaet en hel Uge. Mon han var bleven syg? Han havde sagt, at han vilde male hende, male hende rigtig smuk, og det havde hun glædet sig saa meget til. Hun haabede, at han snart vilde komme igen. Saa blev hun pludselig greben af en ny Tanke, der fik Blodet til at stikke i alle hendes Lemmer og den kolde Sved til at perle paa hendes Pande. Hun havde gode Øjne og Lille Billi havde et meget udtryksfuldt Ansigt. Var det muligt, at han var bleven oprørt over at se hende sidde dér? Hun vidste, at han i mange Retninger var noget sær. Hun kom til at huske paa, at hverken han eller Taffy eller Sandy nogensinde havde bedt hende om at staa nøgen Model, skønt hun heller end gærne vilde have gjort det. Endvidere huskede hun paa, at Lille Billi altid havde

været meget tavs, naar hun talte om at »sidde for det hele«, som hun kaldte det, at han ofte havde set meget alvorlig og bedrøvet ud.

Mens hun tænkte paa alt dette, blev hun snart rød, snart bleg, og tilsidst blev hun meget ulykkelig.

Denne hidtil ukendte Følelse af Blufærdighed pinte hende, saa hun tilsidst næppe kunde holde det ud.

»Hvad er der i Vejen med Dig, mit Barn? Har Du det ikke godt?« spurgte Carrel hende en Dag, da hun atter stod Model for ham paa Tegneskolen, med Lerkrukken paa Skulderen; lige som alle de andre kunde han godt lide hende, og hun havde staaet Model for ham allerede som Barn.

Hun rystede paa Hovedet og Kunstnerne forsætte deres Arbejde.

Lidt efter slap hun Krukken, der faldt ned paa Gulvet og gik itu; hun holdt begge Hænderne for Ansigtet og brast i Graad, og stod nu til alles Forundring og græd som et stort Barn.

»Men hvad i al Verden gaar der af Dig, mit stakkels Barn? Der maa jo være noget

paa Færde,« sagde Carrel, rejste sig op og hjalp hende ned fra Modelbordet.

»Aa — jeg véd det ikke — jeg véd det ikke — jeg er syg — meget syg — lad mig gaa hjem!«

Med kærlig Omhu hjalp de hende Klæderne paa, der blev hentet en Droske og Carrel kørte selv hjem med hende.

Undervejs lod hun Hovedet synke ned mod hans Skulder og græd og fortalte ham alt, hvad hun kunde fortælle om Sagen. Carrel fik Taarer i Øjnene; ogsaa han ønskede nu, at han aldrig havde bedt hende om at staa nøgen Model. Idet han grublede over det store Ansvar, man paatog sig ved at overtale en ung Pige til at staa Model — han havde jo selv voksne Døtre — kørte han tilbage til Tegneskolen. I Løbet af en Timestid havde man faaet en ny Model og en ny Krukke.

— — —

Imidlertid laa Trilby trøstesløs paa sin Seng hele denne Dag og hele næste Dag med, tænkte paa sit forsvundne Liv og pintes saa forfærdeligt af Skam og Samvittig-

hedsnag, at hendes Hovedpine forekom hende som en velkommen Lettelse. Og denne Hovedpine var nu værre og langvarigere end nogensinde; men hun mærkede snart, at af alle Pinsler var Sjælekvaler de værste.

Tilsidst besluttede hun at skrive til en af de tre Englændere, og valgte Sandy. Hun var mere fortrolig med ham end med de to andre. Ham maatte man ogsaa have mest Tillid til, naar han i det hele taget brød sig om En; han var jo saa munter, saa jævn og ligefrem, Og hun havde plejet ham under hans Sygdom; ofte havde hun omfavnet og kysset ham, baade naar Atelieret havde været fuldt af Folk og naar hun havde været alene med ham; det havde været hende saa naturligt at gøre det. Det var som naar et Barn kysser en kær Onkel eller en ældre Broder. Og skønt den gode Sandy var den mindst modtagelige af alle dødelige, forekom det ham dog af og til, at disse Kærtegn let kunde lede ham i Fristelse. Overfor Taffy havde hun aldrig taget sig saadanne Friheder — og hvad Lille Billi angik — nej, ikke for alt i Verden kunde hun gøre det.

Hun skrev altsaa til Sandy, og Brevet lød saaledes:

»Min kære Ven!

Jeg er meget ulykkelig. Jeg sad Model i Carrels Tegneskole, da Lille Billi kom ind og følte sig saa stødt og saaret ved at se mig, at han straks løb sin Vej og ikke kom igen siden. Jeg saa' det tydeligt i hans Ansigt. Jeg sad der, fordi Carrel havde bedt mig om det. Han har altid været saa god imod mig, jeg har siddet for ham lige siden jeg var Barn, og jeg har altid været villig til at staa Model, naar han bad mig om det; men nu gør jeg det ikke mere. Han var der ogsaa. Jeg har aldrig før tænkt over, hvad det egentlig vil sige at være Model. Carrel var den første Maler jeg sad for, og da var jeg kun et Barn. Det var Moder, der fik mig til det, og jeg maatte love hende, ikke at sige det til Fader, og jeg sagde det heller ikke. Snart forekom det mig lige saa naturligt at sidde for Folk, som at gaa Ærinder for dem eller vaske eller lappe deres Tøj; det vilde Fader heller ikke

nave kunnet lide, skønt vi trængte haardt til Penge. Han tog de Penge, jeg gav ham, uden at spørge, hvordan jeg havde tjent dem, og han fik det da heller aldrig at vide. Jeg har siddet for saa mange Kunstnere; det faldt mig lige saa naturligt som om jeg havde været et Mandfolk. Nu ser jeg den forfærdelige Forskæl. Og jeg har desuden gjort andre stygge Ting, som De vel nok har hørt, eftersom det er ude i hele Kvarteret. Baratier og Besson, men ikke Durien, skønt Folk vel nok tror det om os. Ingen andre, det sværger jeg dem til — undtagen lige i Begyndelsen gamle Penque, ham, der var en god Ven af Moder.

Nu føler jeg, at jeg er lige ved at dø af Skam og Fortvivlelse ved at tænke derpaa, for det er dog meget værre end at sidde Model. Og jeg vidste naturligvis hele Tiden, at det var forkert; der er ingen Undskyldning for mig, slet ingen. Der er ganske vist en hel Mængde Mennesker, der bærer sig lige saa stygt ad, uden at nogen i Kvarteret tænker daarligere om dem for det.

Hvis De og Taffy og Lille Billi forlader mig, saa tror jeg, jeg gaar fra Forstanden og døer. Uden Deres Venskab er Livet ikke en Snus værd for mig. Kære Sandy, jeg holder af Dem tusind, ja Millioner Gange mere end af nogen anden Mand eller Kvinde, jeg har lært at kende, og af Taffy og Lille Billi med.

Hvad skal jeg gøre? Jeg tør ikke gaa ud af Frygt for at møde nogen af Eder. Vil De være saa god at komme at se til mig.

Jeg vil aldrig mere sidde Model, ikke engang fuldt paaklædt. Jeg vil igen gaa i Kompagni med min gamle Veninde Angele Boisse, der har Finvask og Strygning, og som har det rigtig godt.

De kommer og ser til mig, ikke sandt? Jeg bliver hjemme hele Dagen lige til De kommer. Eller ogsaa kan jeg træffe Dem et Sted ude, hvis De vil lade mig vide hvor og til hvilken Tid; eller ogsaa kan jeg komme til Dem i Atelieret, naar det er rigtig sikkert, at De er alene hjemme. De maa ikke lade

mig vente for længe paa Svar. De kan ikke tænke Dem, hvor jeg er bedrøvet.

Deres evigt hengivne, trofaste Veninde

Trilby O'Ferrall.«

Hun sendte dette Brev med et Bud, og det varede ikke ti Minuter, inden Sandy var hos hende. Og hun omfavnede og kyssede ham og græd ved hans Bryst, saa han selv var lige ved at faa Taarer i Øjnene; men han brast i Latter i Stedet for, og det passede ogsaa bedre for ham og var langt mere trøstende, og han talte saa kønt, saa venligt og naturligt til hende, at da han forlod hendes lille tarvelige Kvistkammer, var hendes Udseende, der havde skræmmet ham lidt, da han kom, næsten blevet som sædvanligt.

Det lille Kvistkammer med sit skraa Tag var for Resten hyggeligt og rent, som om det havde været beboet af en Nonne eller en Lærerinde for adelige unge Piger. Der stod Karse og Reseda paa Brædtet udenfor Vinduet og Snerle slyngede sig op ad Vindueskarmen.

Mens hun sad ved Siden af ham paa den

smalle, hvide Seng og trykkede og klappede hans af Farve og Terpentin lugtende Haand, som hun kyssede hvert femte Minut, talte han til hende som en Fader — efter hvad han siden forsikrede Taffy — og skændte paa hende, fordi hun ikke straks havde sendt Bud efter ham eller var kommen hjem til ham. Han forsikrede hende, at det glædede ham, at hun ikke mere vilde være Model — ikke fordi der just var noget ondt i det, men det var dog bedst at lade være. Lille Billi vilde endnu nogen Tid blive i Barbizon; men hun maatte love Sandy at komme hjem og spise til Middag sammen med ham og Taffy og selv lave Middagsmaden. Idet han forlod hende, for at vende hjem til sit Maleri ‚Tyrefægterens Bryllup', sagde han: »Altsaa paa Gensyn i Eftermiddag!« Og hun følte sig som den lykkeligste Kvinde i hele Kvarteret: hun havde skriftet og faaet Tilgivelse.

Med hendes Skamfølelse og Anger, Tilstaaelse og derpaa følgende Tilgivelse var hun bleven greben af en ny, sælsom Følelse — den gryende Selvagtelse.

Hidtil havde denne Selvagtelse kun vist sig i hendes Omhu for at holde sig ren — hvad der jo havde været en Betingelse for hendes fordringsløse Kald; men nu følte hun, at der var en anden Renhed, der var lige saa vigtig. Hvad der var sket i den svundne Tid vilde hun aldrig selv kunne glemme, men hun vilde søge at leve saaledes, at hun en Gang kunde faa andre til at glemme den.

Det blev en mindeværdig Middag for Trilby.

Da hun efter Middagen havde slebet Knive og Gaffer, vasket Tallerkener at og sat hver Ting paa sin Plads, satte hun sig til at sy. Hun vilde ikke engang ryge Cigaret, da den altfor meget mindede hende om Ting og Scener, som hun nu afskyede. Nej, Trilby O'Ferrall skulde ikke mere ryge Tobak.

Der blev talt meget om Lille Billi. De fortalte hende om hans Barndom, om hans Moder og Søster og om de Mennesker, han havde levet sammen med. Hun fik derved et Begreb om, hvorledes hans Fremtid rime-

ligvis vilde blive, han havde Udsigt til at blive meget rig og hans store Talent vilde skaffe ham et berømt Navn, hvis der ikke skulde indtræffe et Uheld, der ødelagde hans Fremtid. Under denne Fortælling bankede hendes Hjærte. Hvorledes kunde hun haabe at blive en saadan Mands Veninde? Hun maatte være nok saa glad, om hun kunde blive hans Tjenestepige.

Lille Billi tilbragte en Maaned i Barbizon, og da han vendte tilbage var hans Ansigt saa brunt, at hans to Venner næppe kunde kende ham igen; hans Mappe var fuld af Skitser, der fik Vennerne til at gaa bag over af Forbavselse. De følte, hvor langt de stod under ham. Han var saa ung og blød, med et svagt Legeme, men en stærk Villie, en let Haand, et godt Hoved og et skarpt Øje — han var deres Herre og Mester, som burde stilles paa en Piedestal, og til hvem de maatte se op med den største Beundring.

Da Trilby, efter at være bleven færdig

med sit Arbejde, ved Sekstiden kom tilbage til Atelieret, og Lille Billi trykkede hendes Haand og sagde: »God Dag igen, Trilby!« blegnede hun, hendes Læber skælvede og hun saa' paa ham med et saadan fugtigt, brændende og ydmygt Blik, at Sandy følte, at hans Frygt var grundet, og da Lille Billi saa' paa hende igen, da fyldtes Taffys mandige Bryst med en lignende Frygt.

Senere gik de alle fire hen og spiste til Middag hos Fa'er Trin, og efter Middag gik Trilby tilbage til sit Vaskeri.

Den næste Dag tog Lille Billi sin Mappe med, for at vise Carrel sine Tegninger, og Carrel indbød ham til at komme hjem i hans private Atelier og fuldføre sit Maleri ‚Krukken gaar saa længe til Vands' — en Gunstbevisning, som den unge Mand modtog med Stolthed og Taknemlighed.

Af den Grund saa' man i nogen Tid kun sjældent Lille Billi i det Atelier, han havde sammen med de to Venner. Trilby kom heller ikke ret ofte; en Strygejomfru har ikke mange Minuter at give bort. Men Vennerne traf ofte sammen ved Middagen. Søn-

dag Formiddag kom Trilby for at sy paa Sandys Tøj, stoppe hans Strømper og for Resten tilbringe en lykkelig Dag. Og Søndag Eftermiddag var der som sædvanlig livligt paa Atelieret; der var Boksning og Fægtning, Piano- og Violinspil.

Og Uge efter Uge mærkede Vennerne lidt efter lidt, at Trilby forandrede sig; hun talte et bedre Sprog, havde faaet et nettere Væsen og var dog lykkeligere end nogensinde.

Hun begyndte at blive mere mager i Ansigtet, og det gjorde hende kun endnu smukkere. Efterhaanden som Sommeren lakkede mod Enden og hun færdedes mindre ude, forsvandt ogsaa hendes Fregner. Hun lod Haaret vokse, bandt en lille Knude i Nakken og blottede sine fortryllende smaa, flade Ører. Ogsaa hendes Mund, der altid havde været for stor, fik et mere bestemt og yndefuldt Omrids, og hendes store engelske Tænder var saa hvide og regelrette, at endog Franskmænd forsonedes med deres Størrelse. I hendes Øjne kom en mild Glans, som ingen havde lagt Mærke til før.

En Dag sagde Taffy til Sandy: »Jeg tror, min Sandten. Trilby er den skønneste Kvinde, jeg kender. Hun ser ud som en fornem Dame, der har moret sig med et klæde sig ud som Strygejomfru — somme Tider ligner hun ogsaa en barmhjærtig Søster. Synes Du ikke, hun er sød? Og hvis hun omfavnede mig, som hun omfavner Dig, saa tror jeg, det tog en Ende med Forskrækkelse — jeg slog Lille Billi ihjel!«

»Nej, véd Du hvad, Taffy, min gamle Dreng,« svarede Sandy, »naar hun lægger disse lange, søsterlige Arme om min Hals, er det egenlig slet ikke mig, hun omfavner.«

»Og saadan en Knop, hun er, ærlig og oprigtig.«

Ogsaa Svengali mærkede den sælsomme Forandring.

»Ak, Trilby,« sagde han en Søndag Eftermiddag, »hvor De er smuk! Jeg bliver gal! Jeg tilbeder Dem. Og De er bleven smukkere, siden De er bleven tyndere, fordi De har saadan en dejlig Benbygning. Hvorfor svarer De ikke paa mine Breve? Hva'! De læser dem ikke engang? De brænder dem? Og dog vilde jeg...

Død og Pine, jeg har glemt noget! Smaapigerne her i Kvarteret har ikke lært at læse eller skrive, de har kun lært at danse Kankan med de smaa Abekatte, som de kalder Mænd! Donnerwetter, vi Tyske skal en Gang lære de smaa Abekatte en anden Dans! Vi skal lave en Musik for dem til at danse efter! Bom! bom! Bedre end Opvarteren i Café la Rotonde! Og I Smaapiger i Kvarteret skal komme til os og skænke Jeres Vin for os — fotre betit fin planc, som Jeres Svinehund til Digter, denne Musset siger, ham, som har saadan en glimrende Fremtid bag sig. Men hvad kender saadan en som De til Alfred de Musset? Vi har ogsaa en Digter, min kære Trilby. Han hedder Heinrich Heine. Hvis han lever endnu boer han i Paris, i en lille Gade ved Champs Elysées. Han ligger i Sengen hele Dagen og kigger kun med det ene Øje, lige som Grevinde Hahn-Hahn ... ha ha ha! Han elsker ogsaa de franske Grisetter — han giftede sig med en af dem — hun hed Mathilde, og hun havde søde Fødder lige som De. Han vilde ogsaa elske Dem for Deres smukke Benbygnings Skyld.

Han vilde more sig med at tælle Deres Sideben, for han er meget spøgefuld — ganske lige som jeg. Aa, saadan et dejligt Skelet De en Gang vil blive! Og det varer ikke saa længe, fordi De ikke smiler lidt til Deres Svengali, der elsker Dem til Raseri! De brænder hans Breve uden at læse dem. De vil faa en rigtig fin Mahognikiste med Glaslaag i det kirurgiske Instituts Musæum, og Svengali vil komme i sin nye Pelskappe, med en stor Havanacigar i Munden, puffe Medicinerne tilside og gennem Deres Øjenhuler kigge ned i Deres dumme, tomme Hjærneskal og op gennem Deres Næsebor i den høje, benede Sangbund af en Næse, uden Tip eller Læbe, ind i Deres store Gane med de to og tredive store engelske Tænder, ind mellem Ribbenene i Deres store Bryst, og han vil sige: Hvor det er Skade, at hun ikke havde mere Musik i sig end en gammel Hankat! — Og jeg skal kikke durk igennem Dem lige ned til Deres smuldrende Fødder, og sige: Saadan Nar, hun var, ikke at besvare Svengalis Breve! — Og disse Medicinere skal...«

»Lad det nu være nok med det Vrøvl, væmmelige Tosse, ellers skal jeg komme hen og ødelægge Deres Skelet, inden De véd et Ord af det!«

Det var atter Taffy, der hjalp hende ud af Pinen, efter at han havde lyttet lidt til Svengalis Snak.

Svengali skulede hen til Maleren og gav sig til at spille Chopins Sørgemarche smukkere end nogensinde; men han kunde dog ikke dy sig; da han havde spillet omtrent Halvdelen af Marchen og spillede nogle milde, dæmpede Toner, hviskede han til hende: »Det er Svengali, der kommer og ser paa Dem i Deres Mahognikiste med Glaslaaget.«

Disse stygge Billeder, som Svengali fremmanede for hende, med sin hæse Stemme, mens han viste sine store, gule Tænder og langsomt sænkede de tunge Øjenlaag over det frække Blik, kunde nok tage Modet fra hende. Han forekom hende som en ond Aand, der, naar ikke Taffy forhindrede det, tyngede paa hende som en Mare, og hun drømte om ham oftere end om Taffy, Sandy, ja endog om Lille Billi.

Og saaledes gik Tiden rolig og stille, uden mange Afvekslinger eller Æventyr, indtil Julen nærmede sig.

Lille Billi talte sjældent om Trilby eller Trilby om ham. Arbejdet gik sin jævne Gang i de tre Venners Atelier, Billeder paabegyndtes og gjordes færdige, smaa Billeder, man ikke var længe om at male: Sandys spanske Tyrefægtninger, hvor man aldrig fik Tyren at se, og som han sendte hjem til sin Fødeby Dundee, hvor de blev solgt; Taffys smaa tragiske Dramer af Livet i Paris — Mennesker, der var døde af Sult — Druknede — Selvmord ved Kulos og Gift — som han sendte mange Steder hen og som aldrig blev solgt.

Lille Billi malede hele Tiden i Carrels Privat-Atelier, og syntes tankefuld men lykkelig, naar de alle tre mødtes ved Maaltiderne, var endnu mindre snaksom end sædvanlig. Om Eftermiddagen kom og gik Folk efter gammel Vane, boksede og fægtede, følte paa Taffys Armmuskler og beundrede dem.

Nogle af disse Gæster var baade under-

holdende eg originale og har senere vundet et berømt Navn i England, Frankrig eller Amerika — eller de er døde, har giftet sig, eller er paa anden Maade kommen i Vejret eller gaaet tilbunds.

Julen nærmede sig altsaa.

Der var Dage, da hele Latinerkvarteret skjultes af tæt Taage, saa man fra Atelierets Vindue ikke kunde se andet end en graa Skymasse — ikke Druknehuset, ikke Notre-damekirkens Taarn, ikke engang Skorstenene over Gaden, ja ikke engang det lille middelalderlige Legetøjstaarn henne paa Hjørnet, Lille Billis Sværmeri!

Man maatte stoppe Kaminen fuld, saa den blev hel mørkerød, inden man kunde holde paa en Pensel eller klemme en Farvetube ud, og man maatte bokse eller fægte Klokken ni om Morgenen, for at faa Varme i Kroppen efter det kolde Bad.

Taffy og Sandy blev tankefulde og drømmende, og talte de om noget, var det sædvanlig om Julen hjemme i det glade England, der kunde være saa dejligt paa denne

Tid, med Jagtpartier, Udflugter og anden Lystighed.

Aa, hvor man længtes efter det glade West Riding og det livlige Dundee, længtes saa man formelig blev syg af Hjemve og fik Lyst til at rejse hjem med det først afgaaende Tog.

Men man var dog ikke saa taabelig at give efter for denne Lyst. Man skrev til Venner i London om at sende den fedeste Kalkun og den største Plumbudding, som kunde faas for gode Ord og Betaling, samt Postej, Kristtorn, Mistelten, Pølser, Ost, Oksekød til Bøf. For man agtede at fejre en rigtig Fest i Atelieret Juledag — Taffy, Sandy og Lille Billi — og de vilde indbyde alle gode og glade Kammerater: Durien, Vincent, Antony, Lorrimer, Carnegie, Petrolicoconose, Zouzon og Dodor.

Trilby skulde varetage Madlavningen og Severingen, hendes Veninde Angéle Boisse, Hr. og Fru Vinard og de smaa Vinarder, som man turde betro at bære Glas og Porcellæn, skulde hjælpe hende; forslog denne Styrke ikke, vilde de selv hjælpe til.

Kort efter Middag skulde Aftensmaaltidet følge, og hertil skulde der indbydes andre Gæster: Svengali, Gecko og maaske et Par Stykker til. Ingen Damer! For som den koldsindige Sandy bemærkede: Det er altid disse Pigebørn, der ødelægger Ballet!

Der blev udsendt flotte Indbydelseskort med Tegninger, hvori Taffy og Sandy havde udtømt hele deres Fantasi. Lille Billi havde ikke Tid.

Fra Delevignes Butik fik man Vin, engelsk Øl, alle Slags Likør — der blev intet sparet. Der var alle de Retter, franske Kogekunstnere kan lave af Grise, Fugle, Dyr — Katte og Rotter medregnet — foruden Kager og Syltetøj.

Tænderne løb i Vand hele Dagen ved Tanken om, hvad Aftenen vilde byde paa.

Saa oprandt Juleaftens Dag. Det vigtigste af det hele, nemlig Kødet og Plumbuddingen var endnu ikke kommen fra London, men der var jo Tid nok endnu.

De tre Venner spiste sammen hos Fa'er Trin som sædvanlig, spillede Billard og Domino i Café du Luxembourg og slog sig til

Ro, indtil det var Tid at gaa i Madeleine-kirken og høre Midnatsmessen, hvor Roucouly, den berømte Sanger fra Opera comique, skulde synge Adams Julesang.

Der var Liv i hele Kvarteret. Det var nu klar Frostnat med Maaneskin. Der var Trængsel i Kirken. Da Klokken slog tolv brusede Orglets Toner gennem det mægtige Rum og den skønneste Stemme i Frankrig sang:

O, hellige Nat, o hellige Stund,
da Herrens Søn steg til Jorden ned!

Lille Billi blev greben af en Følelse af inderlig Kærlighed til alt og alle. Men mens de skønne Toner greb ham dybere og dybere, traadte en bestemt Skikkelse frem som Genstanden for hans Kærlighed; det var ikke den sørgmodige Skikkelse med Tornekronen om den blodige Pande, ikke Guds Moder — nej, det var en stakkels, falden Synderinde, et værgeløst Væsen, opvokset blandt Udskuddet i Verdens mest letsindige By — det var Trilby. Og i hendes graa Dueøjne saa' han Glansen af en saa stor Kærlighed, at han

blev som fortryllet, for han følte, at hun gengældte hans Kærlighed, at hun tilhørte ham, evigt skulde tilhøre ham, saa maatte der komme, hvad der vilde.

Hils nu med Jubel, o Folk, din Forløsning!
Hellige Nat! Nu din Frelser er kommen.

Saaledes sang den mægtige, dybe Menneskestemme — den hævede sig over Orgelets Tonehav, over Røgelsens blaalige Skyer, over alt og alle, saa det hele syntes at rystes af den rullende Torden, der bragte Bud om Kærlighed og Forsoning.

Saaledes følte i det mindste Lille Billi, der var saa tilbøjelig til at overdrive alt, og paa hvem Tonerne af den menneskelige Stemme gjorde et sælsomt, gribende Indtryk.

Lille Billi kom denne Nat hjem i en bevæget Sindsstemning.

Og hvor let kan saadan en ophøjet, mild Sindsstemning blive ødelagt for os!

Da han kom hjem, traf han Ribot, der boede i Hus sammen med ham, i Værelset lige under hans, siddende paa Trappen, i Færd med at ryge to Cigarer paa en Gang.

Ribot var saa fuld, at han ikke kunde ringe, Men han kunde synge, og han sad og sang af alle Kræfter.

Ved Hjælp af en søvnig Opvarter lykkedes det Lille Billi at faa det fulde Menneske ind i hans Værelse; han tændte Lys for ham, rev sig løs fra hans Omfavnelse og lod ham skabe sig som han vilde i sin Ensomhed.

Mens Lille Billi laa vaagen i sin Seng og forsøgte i Mindet at genkalde Aftenens løftende Stemning, hørte han den fulde Mand tumle omkring i Værelset og nynne den sindssvage Vise:

Kom hid, Glycere,
min egen Kære,
jeg tørster svært efter Druens Blod.
Mit Glas Du fylde,
jeg vil Dig hylde,
for Druesaft gi'er os Kraft og Mod!

Saa forstummede Sangen og snart hørte Lille Billi en anden Lyd, der mindede om Søsyges Kvaler paa de store Dampere.

Pludselig opstod den Frygt hos Lille Billi, at Ribot skulde stikke Ild i Sengetæp-

perne. Derved forsvandt alt Haab om at gen vinde sin løftede Stemning. Halvgal af Angst, Ærgrelse og Forbitrelse laa han vaagen og anstrængte sig for at lugte Brandlugt, mens han undrede sig over, at en dannet Mand — for Ribot var juridisk Student — kunde synke saa dybt og drikke sig saa væmmelig fuld. Det var en Skandale, som ikke kunde tilgives — ikke engang paa en Juledag. Han vilde klage til Værtinden og sørge for, at Ribot blev smidt ud. Tilsidst faldt han dog i Søvn.

Den næste Morgen klagede han virkelig til Værtinden, og om han end ikke selv opsagde sit Værelse eller forlangte, at Ribot skulde flytte, saa fordømte han dog strængt denne Herres Opførsel og omtalte Faren ved at bo i Hus sammen med fulde Folk, der kunde stikke Ild i Sengetæpperne. Det havde været lige ved, at dette fulde Menneske var kommen til at ligge paa Gaden hele Natten og faaet en slem Forkølelse paa Halsen, hvad han for øvrigt ærligt havde fortjent. Trods sit daarlige Fransk, forstod han at udtrykke sin Harme saa godt, at den gjorde et dybt Indtryk paa Værtinden, der blev bange for

at miste sin solide Lejer og derfor kom med en hel Del Undskyldninger. Kort sagt, Lille Billi begyndte sin en og tyvende Juledag som en ægte Farisæer, der takkede sin Gud, at han ikke var som denne Ribot.

FJERDE KAPITEL.

Den flygtige Lykke forsvandt,
for aldrig at vende tilbage!
Kun pinlige Tanker jeg fandt!
O, kunde med Lykken dog ogsaa
jeg Mindet forsage.

Klokken var næsten tolv om Middagen. I de tre Venners Atelier havde man endnu ikke set Spor af Pakkerne med Kød og Plumbudding fra London.

Fru Vingard og hele hendes Køkkenpersonale stod og ventede, Trilby og Angele Boisse med opsmøgede Ærmer.

Klokken tolv satte de tre Malere og de to Strygejomfruer sig ned for at spise Frokost i en meget urolig Stemning, ja de var saa urolige, at de tilsammen spiste en stor Gaaseleverpostej og drak tre Flasker Bourgogne.

Gæsterne skulde komme Klokken seks. Bordet blev dækket med største Omhu — man havde laant Dugen ira et Hotel —, man talte om, hvor Gæsterne skulde sidde, kunde ikke blive enige, skændtes om det, indtil Trilby afgjorde Sagen, ved som sædvanlig at tage sig en Myndighed, som egentlig slet ikke tilkom hende.

Klokken blev to—tre—fire — der kom ingen Pakke. Mørket begyndte at falde paa. Det var til at blive tosset over! — Man laa paa Knæ paa Sofaen, med Albuerne i Vindueskarmen, og stirrede ned ad Gaden, hvor Gaslygterne tændtes en efter en, og spejdede i Skumringen efter Postvognen.

Tilsidst tog Sandy og Taffy en Droske og kørte ned til Stationen — en lang Køretur — og se, inden de vendte hjem igen, kom den længselsfuldt ventede Pakke Klokken seks.

Og paa samme Tid som Pakken kom Durien, Vincent, Antony, Lorrimer, Carnegie, Petrolicoconose, Dodor og Zouzon, de to sidstnævte som sædvanlig i Uniform.

Og Atelieret, der hidtil havde været saa

stille, mørkt og trist, mens Taffy og Lille Billi sad haabløse og modfaldne foran Kaminen, forvandledes som ved et Trylleslag til en Scene for det mest støjende og muntreste Liv. De tre store Lamper og de kinesiske Papirslygter blev tændt. Trilby, Angele og Fru Vingard tog straks fat paa Tilberedningen af de rare Kødvarer og Budding; dette skete i Portnerboligen og i Duriens Atelier, som de havde laant i Dagens Anledning. Enhver af de tilstedeværende blev med eller mod sin Villie sat i Arbejde; der var nok at bestille for ledige Hænder. Der skulde steges Pølser, spækkes Kalkun, laves Sauce, blandes Salat, brygges Punch, pynte op med Gran og saa videre. For Resten syntes alle, det var morsomt at have saa travlt, endog Carnegie, der til Sandys store Glæde mødte i Spidskjole, hvorfor han fik det Hverv at vaske op og slibe Knive.

Det var næsten morsommere at lave Middagsmad end at spise den, og skønt der var saa mange Kokke, blev Maden dog ikke fordærvet.

Klokken blev ti inden man gik til Bords

og begyndte paa dette mindeværdige Maaltid. — Zouzon og Dodor, der havde været de allerivrigste ved Madlavningen, glemte nu helt, at de skulde være hjemme paa Kasernen inden ti, da det havde været helt umuligt for dem at faa Nattegn; men selv om de havde husket det, vilde Udsigterne for Zouzon til at blive degraderet for femte Gang og Kassernearrest for Dodor en Maanedstid næppe have revet dem bort fra et saa fornøjeligt Selskab.

Opvartningen var lige saa god som Madlavningen. Den kønne, hurtige og myndige Fru Vingard var alle Steder paa én Gang, og søgte ved Hjælp af smaa Puf og Miner ogsaa at faa sin Mand til at rappe sig lidt mere. Den nette lille Fru Angele bevægede sig let og lydløst som en Mus, hvad der naturligvis ikke hindrede hende i muntert at deltage i den almindelige Samtale.

Trilby, høj, statelig, yndefuld og ogsaa rask i sine Bevægelser, mere lig Juno eller Diana end Hebe, holdt sig mest til sine særlige Venner, Durien, Taffy, Sandy, Lille Billi, Dodor og Zouzon; med de to Soldater var

hun jo Dus og opvartede dem kammeratlig med det bedste, Huset formaaede.

Der to smaa Vingarder gjorde saamænd ogsaa deres bedste; de slikkede ikke af Postejerne og slog kun to Flasker med Olie og en Flaske med Sauce itu, hvorover deres kærlige Moder blev aldeles rasende. For at trøste dem tog Sandy dem op paa sine Knæ, gav dem hver sin Part af Buddingen og mange andre gode Ting, der var vel skikkede til at ødelægge deres smaa franske Maver.

Den fornemme Carnegie havde aldrig i sit Liv været med til et saa ejendommeligt Aftensmaaltid; det fik ham til at vise sig fra en hel anden Side end sædvanligt. Han havde faaet Plads mellem Dodor og Zouzon, da Sandy mente, at han vilde have godt af at sidde mellem en menig Soldat og en Korporal, og de to Soldater lærte ham mere Fransk end han havde lært i tre Maaneder i Paris.

Han blev aldeles som forvandlet, og da Piber og Cigarer var blevne tændte, var han den første, der uden Opfordring tilbød at synge en munter Vise. Han sang med tør,

hikkende Stemme den eneste engelske Vise, han kendte, og paastod, at Omkvædet var fransk:

Viverler viverler viverler vi
Viverler Kompagni!

Zouzon og Dodor roste i den Grad hans Foredrag, at det kostede stor Anstrængelse at faa ham til at lade være at begynde forfra.

Derefter sang de allesammen efter Tur.

Sandy, der havde en god Sangstemme, sang en skotsk Sang og Vicent sang den udmærkede Vise: Den gamle Joe sparkede forud og bag.

Lorrimer sang er Julesalme.

Durien sang:

Elskovsglæde er kun kort,
Elskovskval gaar aldrig bort.«

Og saaledes vekslede Folkeviser, Julesalmer, Jægersange og Masaniellos Arie af ‚Den Stumme i Portici'.

Senere paa Aftenen kom Svengali og Gecko.

Antony fortalte en Historie om, hvorledes han en hel Maaned ikke turde gaa ud, af Frygt for at møde sine Kreditorer, men saa en Søndag tog Mod til sig og gik i Vandet, sprang af en Fejltagelse ud i et dybt Bassin, hvor han ikke kunde bunde, men blev reddet af en rask Svømmer, der viste sig at være hans Skomager, Satory, hvem han skyldte 60 Francs, den af alle hans Rykkere, han frygtede mest.

Hertil bemærkede Svengali, at han ogsaa skyldte Satory 60 Francs, men da han aldrig gik i Vandet, behøvede han ikke at være bange for at møde ham dér.

Hele Selskabet lo og Svengali smigrede sig med, at han havde sagt noget, der var meget morsomt.

Efter Maaltidet spillede han og Gecko vidunderlig smukt, de to Soldater dansede Kankan med Trilby og Angele. Taffy gjorde Kraftkunster, spillede Bold med Lille Billi og var lige ved at tabe ham ned i Punchebollen, forsøgte derefter at hugge en Puncheske over med Dodors Sabel, men opnaaede

kun at kaste Skeen ud gennem en Rude, der knustes. De to Soldater optraadte i en Brydeleg, hvorved Hænderne blev bundne fast til Skinnebenene, og de skulde forsøge paa at vælte hinanden med Fødderne; denne Leg vakte en Latter, der kunde høres over paa den anden Side af Floden, hvorfor en Politibetjent kom op og bad Gæsterne om at være lidt rolige, da deres Larm og Latter samlede Opløb. Man drak Betjenten fuld, og da kort efter en anden Betjent kom op, for at se efter sin Kammerat, blev han ogsaa fuld, og de maatte begge lægge sig til at sove Rusen ud bag Kakkelovnen.

Til de Læsere, der synes, at det er ækelt at drikke saa meget paa en Juledag, vil jeg bemærke, at min Historie foregaar i Halvtredserne, da selv Folk, der kaldte sig Kavalerer, morede sig med at rive Klokkerne af Dørene og flytte Skilte, og drak saa meget til Middagen, at de kom fulde til Ballet.

Imidlertid brød Damerne op og tog Afsked.

Lille Billi fulgte Trilby ud i Forstuen og sagde til hende:

»Trilby, jeg har spurgt Dig tyve Gange og Du har hver Gang sagt nej. Nu spørger jeg Dig selve Julenatten for en og tyvende Gang: vil Du gifte Dig med mig? Hvis Du ikke vil, forlader jeg Paris i Morgen og vender aldrig mere tilbage, det giver jeg Dig mit Æresord paa.«

Trilby blegnede, støttede sig mod Væggen og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Lille Billi tog hendes Hænder bort fra Ansigtet. »Svar mig, Trilby!«

»Gud tilgive mig — ja!« • sagde Trilby og løb grædende ned ad Trappen.

— — —

Klokken var nu bleven mange.

Man mærkede snart, at Lille Billi var bleven meget varm. Han udfordrede Svengali, gav ham en blodig Næse og gjorde ham saa forskrækket, at han helt glemte at være vittig. Billi viste saa uventet Prøve paa sin Styrke, svor de to Soldater evigt Venskab, fyldte atter og atter deres Glas — og sit eget med — og klinkede med dem. De var de sidste, der gik — med Undtagelse af de to hjælpeløse Politibetjente —,

og Klokken fem om Morgenen opdagede Lille Billi, til stor Forundring for ham selv — at han gik mellem de to Soldater, snart midt paa Gaden, snart i den ene, snart i den anden af de bundfrosne Rendestene, af og til standsende for at fortælle, hvad for rare Mennesker de var og hvor meget han holdt af dem.«

Saa blæste Hatten af ham og foer hoppende og dansende hen ad Gaden, og da de tre Nattesværmere fandt, at de var altfor trætte til at løbe efter den, satte de sig alle tre ned.

Dodor og Lille Billi blev siddende med Armene omkrig Halsen paa hinanden og Fødderne i Rendestenen, mens Zouzon løb efter den paa alle fire og kom tilbage med den i Munden som en Støverhund. Lille Billi græd af Taknemlighed og forsikrede, at han aldrig havde haft kærere Venner og aldrig været saa glad som i Aften.

Efter at de endnu en kort Tid havde siddet i Rendestenen og forsikret hinanden om deres evige Venskab, lykkedes det dem ved fælles Hjælp at komme paa Benene igen

og naaede paa en eller anden ubegribelig Maade hen til det Hotel, hvor Lille Billi boede.

Soldaterne satte Lille Billi paa Trappetrinet, ringede paa Portklokken, og da de i det samme saa' nogen komme henad Pladsen, frygtede de for, at det kunde være en Politibetjent, og tog de en hurtig men øm Afsked med Lille Billi, kyssede ham paa begge Kinder og forsvandt om Hjørnet.

Lille Billi forsøgte at synge Zouzons Drikkevise.

Den fremmede kom nærmere. Til al Lykke var det ingen Politibetjent, men Ribot, der vendte hjem fra et lille Julegilde hos Tante Kolb.

Næste Morgen var Lille Billi rædsom daarlig.

Han havde haft en forfærdelig Nat. Hans Seng havde danset rundt som et Skib paa et oprørt Hav. Han havde glemt at slukke Lyset, men til al Held havde Ribot pustet det ud for ham, efter først at have lagt ham til Sengs og puslet om ham som en barmhjærtig Samaritan.

Da hans Værtinde op ad Formiddagen kom ind til ham med en Kop Havresuppe, var hun meget venlig, men forestillede ham paa samme Tid Farerne og Skammen ved en saadan Rus og talte til ham som en Moder.

»Var ikke den skikkelige Ribot kommen til, vilde De have faaet Lov til at sidde og sove paa Trappen og faaet Dem en ordentlig Forkølelse paa Halsen, og hvem kunde saa sige andet, end at De ærlig havde fortjent den? Og hvor let kunde der ikke gaa Ild i saadant et lille Sovekammer med Sirtses Gardiner, naar der staar et Lys og brænder.«

»Ribot var saa venlig at slukke det for mig,« svarede Lille Billi ydmygt.

»Ser man det! Hr. Ribot har dog Medlidenhed med andre.«

Men det værste var, at denne godmodige uforbederlige Soldebroder Ribot kom ind til ham, satte sig ved hans Seng, viste sig meget deltagende og rakte ham en rigtig Bitter, som han havde købt paa Apoteket, uden at Værtinden vidste det.

»Naa — det har været et rigtigt Sold,

De har været til — bedre end det hos Tante Kolb!«

Lille Billi havde aldrig drømt om, at han skulde synke saa dybt, føle en saadan Skam og Samvittighedsnag. Nu var alt i Livet blevet ham ligegyldigt. Der var kun ét, han ønskede: at Trilby, den kære Trilby vilde komme og lægge hans tunge Hoved til Hvile ved sin skønne, hvide Barm, ømt lægge sin bløde, kølende Haand paa hans brændende Pande, og paa denne Maade lade ham slumre ind og dø.

Han sov og sov og vuggede sit værkende Hoved paa Sengens Skraapude, og han døde ikke denne Gang. Og da han efter to Dages og to Nætters Forløb havde forvundet Følgerne af denne mindeværdige Julerus, forekom det ham, at han havde mistet Ævnen til at genkalde Minder og Stemninger.

— — —

Nytaarsdag sad Taffy og Sandy ved deres Arbejder i Atelieret, da der blev banket paa Døren og Portneren kom ind med Huen i Haanden, idet han meget ærbødigt indførte to fremmede, en engelsk Dame og en Herre.

Herren var Præst, lille, mager, med runde Skuldre og lang Hals. Damen var midaldrende, skønt hun endnu saa' ung ud; hun var meget lille, med smaa, magre Hænder. Det var Lille Billis Moder, og Præsten, Thomas Bagot, var hendes Svoger.

Deres Ansigter forraadte en saa stor Uro og Bekymring, at de to Malere glemte at bede om Undskyldning for deres temmelig skødesløse Paaklædning og for al den Tobaksrøg, hvormed Lokalet var fyldt. Lille Billis Moder kendte straks de to Malere efter Portrætterne i hendes Søns Breve.

Sandy bad de fremmede tage Plads.

Efter et Øjebliks forlegen Tavshed udbrød Fru Bagot, idet hun vendte sig til Taffy: »Hr. Wynne, vi er i en forfærdelig Uro Jeg véd ikke, om min Søn har sagt noget til Dem, men Juledag har han forlovet sig!«

»Forlovet sig!« udbrød Taffy og Sandy paa en Gang, forbavsede over denne overraskende Nyhed.

»Ja, forlovet sig med Frøken Trilby O'Ferrall, en Dame, der saa vidt jeg kan for-

staa, tilhører en hel anden Klasse end han. Kender De den unge Dame, Hr. Wynne?«

»Ja — jeg kender hende rigtig godt -- vi kender hende allesammen.«

»Er hun engelsk?«

»Ja — hun er engelsk?«

»Er hun Protestant eller Katholik?« spurgte Præsten.

»Hun er — ja, det véd jeg virkelig ikke.«

»De siger, De kender hende rigtig godt, Hr. Wynne, og véd dog ikke Besked om en saa vigtig Sag!«

»Er hun Dame, Hr. Wynne?« spurgte Fru Bagot en Smule utaalmodig, som om dette var et langt vigtigere Spørgsmaal.

Da man var kommen saa langt ind i Samtalen, var det lykkedes Sandy at liste sig bort, ladende Taffy i Stikken; han var først smuttet ind i sit Sovekammer og derfra gennem en anden Dør ud paa Gaden.

»Dame?« sagde Taffy, »det — det beroer meget paa, hvad man forstaar ved Ordet Dame. Forholdene er saa forskællige — saa forskællige her fra andre Steder. Hendes

Fader var en lærd Mand — han var Docent ved Universitetet i Cambridge — og Præst — hvis det har noget at sige — men han var uheldig og saa videre — han drak — temmelig meget — og det gik tilbage for ham — det gik svært tilbage. Han døde for seks eller syv Aar siden.«

»Og hendes Moder?«

»Jeg kender virkelig meget lidt til hendes Moder og véd kun, at hun skal have været meget smuk og stod paa et lavere Samfundstrin end hendes Mand. Hun er ogsaa død — hun døde kort efter ham.«

»Hvad er den unge Dame? Guvernante eller lignende?«

»Nej — Guvernante er hun ganske vist ikke — og heller ikke noget lignende,« stammede Taffy og ærgrede sig over, at Sandy saa fejgt var løben sin Vej.

»Saa har hun maaske Formue, hvoraf hun kan leve?«

»Formue? Nej — ikke saa vidt jeg véd — — ja, jeg tør maaske endda bestemt sige, at hun ingen Formue har.«

»Men hvad er hun da? Forhabentlig lever hun anstændigt.«

»For Øjeblikket har hun Vaskeri — det er en meget anstændig Beskæftigelse.«

»Hvad for noget! Det vil altsaa sige — Vaskerkone!«

»Ja — men man maa huske paa, at det er fransk Vask — det forandrer Sagen. Forholdene er jo saa forskællige — og hun ligner slet ikke en Vaskerkone — De vilde give mig Ret, hvis De saa' hende.«

»Ser hun godt ud?«

»Ja — rigtig godt — hun er endda smuk — meget smuk — om den Ting kan der ingen Tvivl være.«

»Og hun er da dydig — har et godt Rygte?«

Taffy blev rød i Hovedet og kom til at svede, han svarede ikke og turde ikke se paa den spørgende Dame.

Der blev en pinlig Pavse. Saa spurgte Fru Bagot: »Kan De ikke give mig et Svar, Hr. Wynne?«

»Aa, Frue, De har sat mig i en slem Knibe ved Deres Spørgsmaal. Jeg holder af

Deres Søn, som om han kunde være min egen Broder. Denne Forlovelse kommer saa overraskende for mig — jeg vilde før have troet alt andet. Jeg kan ikke — jeg tør ikke skjule for Dem, at det vilde være et uheldigt Ægteskab for Deres Søn — set fra et ydre Standpunkt — og skønt baade jeg — og min Ven, Hr. Allister, nærer dyb Agtelse for den stakkels Trilby — saa — kan jeg dog ikke skjule, at hun har været Model.«

»Model? Men der er jo flere Slags Modeller, Hr. Wynne.«

»Ja — men hun har været alle Slags Modeller — Hoved, Hænder, Fødder — det hele.«

»Nøgen Model?«

»Ja — ogsaa nøgen Model!«

»O, min Gud!« udbrød Fru Bagot, idet hun rejste sig op og begyndte at gaa frem og tilbage i Atelieret i hæftig Sindsbevægelse, fulgt af sin Svoger, der bad hende om frem for alt at være rolig, en Anmodning, hun dog ikke tog det mindste Hensyn til.

»O, Hr. Wynne, Hr. Wynne, naar De

vidste, hvad min Søn er for mig — for os alle — og altid har været. Han har altid været sammen med os, lige til han kom til denne syndige, fordærvede By. Min stakkels Mand viide aldrig høre Tale om at sende ham til nogen Skole, af Frygt for alle de stygge Ting, han kunde komme til at lære der. Min Søn var saa uskyldig som en ung Pige — jeg kunde trygt sende ham hvorhen det skulde være, og derfor gav jeg efter og sendte ham hertil — ja, netop hertil — ganske alene. Aa, jeg burde have fulgt med ham. At jeg kunde være saa taabelig! — Aa, Hr. Wynne,« vedblev hun, »nu vil han ikke engang se sin Moder og sin Farbroder. Jeg fandt et Brev fra ham paa Hotellet, og heri skriver han, at han har forladt Paris, uden at skrive, hvor han er taget hen. Kan ikke De, kan ikke Hr. Allister gøre noget for at forebygge denne forfærdelige Ulykke? De véd ikke, hvor meget han holder af Dem begge to — De skulde have set hans Breve til mig og til hans Søster — de handler næsten ikke om andet end hans to Venner.«

»Vær overbevist om, Fru Bagot, at Allister og jeg vil gøre, hvad der staar i vor Magt. Men det nytter ikke, at vi forsøger paa at gøre vor Indflydelse gældende lige over for Deres Søn — den Ting er jeg fuldkommen sikker paa. Det er hende, vi maa søge at indvirke paa.«

»Paa en Vaskerkone — en Model og Gud véd hvad andet, hun har været — og som har saadanne Udsigter! Aa, Hr. Wynne, hvor kan De tro...«

»Fru Bagot, De kender hende ikke. Lad hende ogsaa være alt det, De siger — jeg nægter det ikke — men alligevel — det giver jeg Dem mit Æresord paa — er hun en af de bedste Kvinder, jeg kender, den mest uegennyttige, den mest...«

»Ja, jeg kan nok høre, at hun maa være meget smuk!«

»Hun har ogsaa et ædelt og godt Hjærte, Fru Bagot — De maa tro mig, om De vil, og det er derfor jeg vil søge at overtale hende til at give Afkald paa Deres Søn, fordi hans Fremtids Vel ligger mig paa Hjærte. Og tillad mig at sige, at hvor meget

jeg end tager Del i Deres Sorg, føler jeg alligevel langt større Medlidenhed med hende og det gør mig mere ondt for hende, end jeg kan sige.«

»Mener De, det er en Ulykke for hende at blive gift med min Søn?«

»Nej — at hun vægrer sig ved at gifte sig med ham — det kan være, at hun nægter at give Afkald paa ham — men jeg tror, at hun vil bringe dette Offer.«

»Aa, Hr. Wynne, tror De, det er muligt?«

»Jeg skal gøre mit Bedste for at faa hende til at gøre det, og jeg gør det i Tillid til hendes Uegennytte, gode Hjærte og inderlige Kærlighed til Deres Søn.«

»Hvoraf véd De, at hun nærer en saa stor Kærlighed til min Søn?«

»Min Ven og jeg har gættet det for længe siden, om vi end aldrig har kunnet tænke, at det skulde komme saa vidt. Jeg tror næsten, at De først og fremmest bør tale med hende selv — De vil da faa helt andre Tanker om hende — ja, De vil blive forundret, det kan jeg forsikre Dem om.«

Fru Bagot trak utaalmodig paa Skuldrene og der blev et Øjebliks Tavshed.

I det samme — og lige som det altid gaar paa Teatret — hørtes Trilbys Signal: »Mælk er godt!« udenfor Døren, hun kom ind i det lille Forværelse, men tænkte paa at gaa igen, da hun saa' at der var fremmede. Hun havde sin Søndagskjole paa — det var jo Nytaarsdag — og en pæn hvid Hat og saa' bedre ud end nogensinde.

Taffy kaldte paa hende: »Kom ind, Trilby!«

Og Trilby kom ind i Atelieret.

Hun havde ikke saa snart set Fru Bagots Ansigt, før hun blev staaende som forstenet — høj, rank, med Munden lidt aaben, Øjnene udspilede og bleg af Angst. — En gribende, men dog stolt Skikkelse.

Den lille Dame rejste sig, gik lige hen imod hende og saa' hende ind i Ansigtet.

Trilby aandede tungt.

Tilsidst sagde Fru Bagot: »De er Frøken Trilby O'Ferrall?«

»Ja — ja, jeg er Trilby O'Ferrall, og De er Fru Bagot, kan jeg se.«

Hendes store, dybe, bløde Stemme havde faaet en anden Lyd, saa sørgmodig, saa rørende, saa sælsomt overensstemmende med hendes Udseende i dette Øjeblik, at Taffy følte en Kuldegysen fare gennem hele Kroppen.

»Ja, De er smuk, meget smuk, det er sandt! — De vil gifte Dem med min Søn?«

»Jeg har sagt nej tyve Gange — for hans egen Skyld — hvad han selv vil indrømme. Jeg passer ikke for ham, det kan jeg nok indse. Juledag spurgte han mig for en og tyvende Gang — og svor paa, allerede den næste Dag at forlade Paris, hvis jeg blev ved at sige nej. Jeg tabte Modet — jeg var svag og gav efter.«

»Holder De da saa meget af ham?«

»Holder af ham? Gør De ikke det?«

»Jeg er jo hans Moder, min gode Pige.«

Herpaa syntes Trilby ikke at have noget Svar.

»De sagde selv nylig, at De ikke er noget passende Parti for ham. Naar De virkelig holder saa meget af ham, vil De da gøre ham ulykkelig ved at gifte Dem med

ham, trække ham ned til Dem, hindre ham i at komme frem i Verden, skille ham fra hans Søster, hans Slægt og Venner.«

Trilby vendte sine bedrøvede Øjne mod Taffys bedrøvede Ansigt og sagde: »Skulde virkelig alt dette ske, Taffy?«

»Aa, Trilby, det er altsammen gaaet saa galt og kan næppe stilles op igen. Jeg er bange for, det vil blive saaledes som Fruen siger. Kære Trilby — jeg kan ikke sige Dem, hvor ondt det gør mig, men De véd nok, jeg kan ikke lyve for Dem.«

»Ja — jeg véd det, Taffy — De lyver ikke.«

Derpaa begyndte Trilby at ryste, og Taffy forsøgte at faa hende til at sætte sig ned, men hun vilde ikke.

Fru Bagot saa' op i hendes Ansigt, selv aandeløs af den største Spænding — næsten bønligt.

Trilby saa' ned paa Fru Bagot, meget ømt, rakte hende sin skælvende Haand og sagde: »Farvel, Frue! Jeg skal ikke gifte mig med Deres Søn, det lover jeg Dem. Jeg vil aldrig se ham mere.«

Fru Bagot greb hendes Haand, vilde kysse den og sagde: »Gaa ikke endnu, min kære, gode Pige. Jeg vil tale med Dem — tolke Dem min dybe...«

»Farvel, Fru Bagot,« sagde Trilby endnu en Gang, og idet hun trak sin Haand til sig forlod hun hurtigt Lokalet.

Fru Bagot syntes forvirret og kun halv tilfreds med sin lette Sejr.

»Hun gifter sig ikke Deres Søn, Fru Bagot — Gud give, hun vilde gifte sig med mig.«

»Aa, Hr. Wynne!« sagde Fru Bagot med Taarer i Øjnene.

»Ja,« udbrød Præsten med et lille haanligt Smil og en Hoste, der lød som Spot, »hvis den Sag lod sig ordne — og jeg kan ikke tænke, der er noget i Vejen fra den unge Dames Side — saa vilde det jo være behageligt for alle Parter.«

»Det er overordentlig venligt af Dem, at interessere Dem for mine beskedne Anliggender,« sagde Taffy. »Ser De, jeg er ikke noget betydeligt Geni som Deres Brodersøn, og det kan være ligegyldigt — for

andre end mig selv — hvordan jeg vil leve, men saa meget er vist, at brød Trilby sig saa meget om mig som om ham, skulde jeg gærne forene min Skæbne med hendes. Mellem tusinde findes der ikke en som hende — hun er den ene bodfærdige Synderinde.«

»Ja, vist saa, min Herre, alt det kender jeg saa godt. Men Kendsgerninger er Kendsgerninger og Verden kan man ikke lave om,« sagde Præsten, hvis satiriske Smil forsvandt.

Derpaa sagde den gode Taffy, idet han saa' barsk ned paa Præsten, der saa' flov og dum ud, hvad endog stundom Folk, der forsvarer en god Sag, kan gøre. »Og nu skal jeg sige Dem en Ting, Hr. Pastor! Jeg kan ikke beskrive, hvor pinlig denne Sag har berørt mig, paa Grund af min dybe Agtelse for Trilby O'Ferrall. Jeg ønsker Dem og Deres Svigerinder til Lykke med, at De har naaet Deres Maal. Ogsaa for Deres Brodersøn føler jeg dybt. Jeg er ikke sikker paa, at han har tabt mere, end han vil vinde ved — ved — ved hvad De nu har opnaaet.«

Taffys Veltalenhed var udtømt og hans hæftige Sind begyndte at vise sig.

Fru Bågot gik hen til ham, tørrede sine Øjne, greb paa en naturlig og venlig Maade hans Haand og sagde til ham: »Hr. Wynne, jeg tror at forstaa Deres Følelser i dette Øjeblik. Men De maa være lidt overbærende med os, og det vil De ogsaa være, naar vi er gaaet, og De i Ro faar Tid til at tænke over Sagen, det er jeg sikker paa. Hvad den finfølende smukke Pige angaar, ønsker jeg kun, at hun var saadan, at min Søn kunde gifte sig med hende — jeg mener, at hendes Fortid havde været saadan. Det er ikke hendes ringe Stand, der forskrækker mig, det beder jeg Dem om at være overbevist om. Og saa maa De ikke dømme for strængt om Deres Vens Moder. Husk paa alt, hvad jeg kommer til at gennemgaa med min stakkels Dreng, der er meget forelsket — hvad jeg ikke kan fortænke ham i — og som ikke i dette Øjeblik kan indse, hvor ulykkelig et saadant Ægteskab vilde blive for ham. Men trods alt det kan jeg dog godt se alle hen-

des vindende Egenskaber og tro paa hendes gode Hjærte. Jeg kan ikke sige Dem, hvor ondt det gør mig for hende. Jeg kan ikke belønne hende for hendes Opofrelse — hvem kan det? Der gives ingen Belønning i en saadan Sag, og jeg vil ikke tænke derpaa. Jeg kan kun skrive til hende og sige hende alt, hvad jeg tænker og føler. Og De tilgiver os, ikke sandt?«

Den Iver og Varme, den Ynde og Oprigtighed, hvormed hun sagde dette, gav hende en saadan Lighed med Lille Billi, at den store Taffy blev rørt; han kunde have tilgivet hende hvad som helst, og her havde han intet at tilgive.

»Aa, Fru Bagot, her kan jo ikke være Tale om nogen Tilgivelse. Det hele har jo stiller sig saa ulykkeligt, men jeg kan ikke se, hvor Skylden ligger. Farvel, Fru Bagot, farvel, Hr. Bagot!« sagde han og fulgte dem ned til deres Vogn, i hvilken sad en smuk ung Dame paa sytten eller atten Aar, bleg og urolig, og lignede Lille Billi i den Grad, at det ligefrem var komisk og atter rørte den store Taffys Hjærte.

— — —

Da Trilby kom ned paa Gaden, saa' hun Frk. Bagot, der tittede ud ad Vognvinduet, og da hun opdagede Trilby, viste en Mine af behagelig Overraskelse og sympatetisk Beundring. Trilby saa' straks, at det var hans Søster og følte derved en sviende Smærte i Hjærtet. Hun vendte sig bort. Nej, hun vilde ikke skille ham fra hans Søster og hans Slægtninge — det vilde aldrig blive godt. — Ja, den Sag var i hvert Fald afgjort.«

Hun var lidt ør i Hovedet og trængte til at samle sine Tanker i Ro, derfor drejede hun om ad en Gade, hvori der aldrig paa denne Tid af Dagen var mange Mennesker. For Øjeblikket saa' man ogsaa kun en enlig Fyr, der sad paa en Afvisersten, med dinglende Ben, Hænderne i Bukselommerne, Kridtpibe i Munden, en pjaltet Straahat ned i Nakken og en lang, graa Frakke, der naaede ham ned til Hælene. Det var Sandy.

Saa snart han fik Øje paa hende, sprang han ned fra sin Plads og gik hen imod hende. »Aa, Trilby, har Du allerede hørt det? Jeg

kunde ikke holde det ud — jeg stak af. Lille Billis Moder var der hjemme.«

»Ja, min lille Sandy, jeg véd det nok — jeg har talt med hende.«

»Naa hvad talte I om?«

»Jeg har lovet hende aldrig mere at tale med Lille Billi. Jeg havde været taabelig nok at love at gifte mig med ham. Jeg havde sagt nej mange Gange i de tre sidste Maaneder, og han sagde da, at han vilde forlade Paris og aldrig mere vende tilbage, og saa var jeg tosset nok til at give efter. Jeg har tilbudt at bo sammen med ham, være hans Tjenestepige — være alt hvad han ønskede, bare ikke hans Hustru; men det vilde han ikke høre Tale om. Den kære, kære Lille Billi, han er en Engel — og jeg skal nok sørge for, at han ikke skal komme i Fortræd for min Skyld. Jeg forlader denne forhadte By og flytter ud paa Landet. Jeg finder vel nok et Sted, hvor jeg kan være. Jeg kender nogle fattige Folk, der en Gang syntes godt om mig; hos dem kan jeg nok komme til at bo og arbejde for mit Ophold. Værst bliver det med Jeannot. Men jeg har

tænkt paa det hele, inden dette indtraf — jeg var forberedt paa det, som De ser.«

»Men kære Trilby, hvordan skal vi klare os uden Dig, jeg mener Taffy og jeg selv. Vi kan jo slet ikke undvære Dig.«

»Det er rigtig pænt, at De siger saadan noget til mig!« udbrød den stakkels Trilby og fik Taarer i Øjnene. »Det var jo ogsaa alene Jer, jeg levede for indtil dette kom. Men det kan ikke længer blive ved paa denne Maade — kan det vel? Alt har forandret sig for mig. Det er rigtig, hvad der staar i Duriens lille Vise: Elskovsglæde er kun kort, Elskovskval gaar aldrig bort. — Jeg tror, at jeg straks begiver mig paa Vejen, og tager Jeannot med mig.«

»Men hvor vil Du hen?«

»Aa, det er noget, jeg ikke tør fortælle Dem, min kære Sandy, det kan De da nok forstaa. Tænk paa al den Snak og Bekymring, det kunde volde. — Nej, det gaar nok ikke an, jeg staar her og snakker min dyrebare Tid bort — her maa tages en rask Beslutning.«

Hun forsøgte at se fornøjet ud, tog ham

i hans lange Kindskæg, kyssede ham paa Øjne og Mund, og hendes Taarer faldt ned paa hans Kinder.

Uden at kunne sige mere nikkede hun derpaa Farvel og gik rask opad den smalle, bugtede Gade. De hun kom til den første Omdrejning, vendte hun sig om, vinkede med Haanden, kyssede paa Fingeren og forsvandt.

Sandy stod nogle Minuter og stirrede op ad den tomme Gade, bedrøvet og medlidende. Derpaa stoppede han paa ny sin Pibe, tændte den, slendrede hen til en anden Afvisersten, blev siddende der og ventede med dinglende Ben, til Familien Bagots Vogn var kørt, saa at han kunde gaa op paa Atelieret og som en Mand tage mod Taffys retfærdige Vrede og trodse hans Bebrejdelser fordi han fejgt var flygtet for Fjenden.

— — —

Næste Dag fik Taffy to Breve; det ene, et meget langt Brev, var fra Fru Bagot. Han læste det igennem to Gange og maatte erkende, at det var et Brev, der var godt skrevet, et Brev fra en begavet, varmtfølende

Kvinde, men paa samme Tid en Moder, for hvem hendes Søn var dyrebar som hendes Øjesten; man følte, at hun var i Stand til at flaa sin bedste Ven levende, for af hans Skind at lav et Par Handsker til Lille Billi, hvis han trængte til et Par Handsker; men han følte ogsaa, at det vilde have gjort hende oprigtigt ondt for Vennen. Taffys egen Moder vilde have baaret sig ad paa samme Maade, og han tænkte hver Dag med Savn paa hende.

Fru Bagot erkendte Trilbys mange gode Sider, men saa fremhævede hun med ægte kvindelig Snedighed, at Følgerne af et saadant Ægteskab efter nogle Aars Forløb — maaske endog før — vilde blive ulykkeligt. Bristede Forhaabninger og evig Anger paa begge Sider,

Han kunde ikke have fundet et eneste Ord at indvende mod hendes Bevisførelse, undtagen maaske hans egen personlige Tro, at Trilby og Lille Billi begge to var Undtagelsesmennesker.

Det andet Brev var fra Trilby, med hendes kække, skødesløse Haandskrift og mange

Stavefejl, som jeg dog ikke skal gengive. Brevet lød saaledes:

»Kæreste, bedste Taffy!

Jeg skriver dette for at sige Farvel. Jeg rejser bort for at gøre Ende paa al den Elendighed, som jeg ene og alene er Skyld i. Saa snart jeg havde givet Lille Billi Ja, indsaa' jeg, hvilken Tosse jeg havde været, og jeg har lige fra den Gang skammet mig for mig selv. Det er en forfærdelig Uge, jeg har oplevet, det kan jeg forsikre Dem. Jeg vidste godt, hvordan alt dette vilde slutte. Jeg er forfærdelig ulykkelig, men ikke halv saa ulykkelig, som jeg vilde blive, hvis jeg giftede mig med ham og han skulde komme til at fortryde det og til at skamme sig for min Skyld, og det vilde han naturligvis komme til at gøre, selv om han søgte at skjule det, god og mild som han er — en rigtig Engel.

Desuden kunde jeg naturligvis aldrig blive en fin Dame — hvorledes skulde jeg kunne det? Og en fin Dame burde jeg dog være bleven; men alt syntes at være gaaet galt for mig. Tidligere har jeg aldrig tænkt

paa det, og nu er det for sent, nu kan det ikke forandres.

Min stakkels Fader!

Jeg rejser bort og tager Jeannot med mig. Jeg har forsømt ham slemt, og nu tænker jeg paa at gøre det godt igen.

De maa ikke forsøge paa at udforske, hvor jeg tager hen. Jeg véd, at De ikke gør det, naar jeg beder Dem om det, og heller ikke nogen anden. Det vilde kun gøre ondt værre for mig. Angele véd, hvor jeg skal hen, men har lovet ikke at sige det til nogen. Det vilde glæde mig meget, om De vilde skrive et Par Ord til mig; naar De sender dem til hende, sender hun dem til mig.

Kære Taffy, næst efter Lille Billi er der i hele Verden ingen, jeg holder saa meget af som af Dem og Sandy. Jeg har aldrig vidst, hvad virkelig Lykke var, førend jeg lærte Dem at kende. De har gjort mig til et andet Menneske — De, Sandy og Lille Billi. Aa, det h a r været en dejlig Tid, skønt den kun var saa kort. Jeg vil tænke paa den Resten af mit Liv.

Og nu farvel! Aldrig vil jeg glemme Jer, men blive Jeres trofaste og hengivne Veninde

Trilby O'Ferrall.

Efterskrift. Naar Stormen har lagt sig og alt er godt igen, om det nogensinde bliver det, kommer jeg maaske tilbage til Paris og opsøger Jer endnu en Gang.«

Den brave Taffy tænkte meget over dette Brev og læste det vel en halv Snes Gange; derpaa kyssede han det, lagde det ind i Kovoluten og gæmte det. Han forstod saa godt, at der under dette hverdagsagtige Udtryk for Sorg skjulte sig et knust Hjærte, og at Trilby, der ellers var barnlig og aabenhjærtet lige over for sine Venner, nu vilde være mere tavs end nogen anden Kvinde.

Han skrev et langt, varmt og kærligt Brev til hende og sendte det hen til Angele.

Sandy skrev ogsaa et langt Brev, hvori han tolkede sit inderlige Venskab og dybe Højagtelse. Begge udtalte deres Haab og Tro paa snart at faa hende at se igen. Naar

den værste Sorg var dæmpet, vilde det gamle Forhold indtræde paa ny.

I en nedtrykt Stemning gik Taffy og Sandy derpaa hen og spiste Frokost i Kafé de l'Odeon, hvor Omeletterne var gode og Vinen ikke daarlig.

Sent om Aftenen sad de begge i Atelieret og læste; de havde mærket, at en Samtale, hvori Lille Billi ikke deltog, gik saa trevent.

Pludselig hørte de nogen komme buldrende op ad de mørke Trapper, og et Øjeblik efter styrtede Lille Billi ind som en Stormvind, altfor forpustet og forstyrret til at kunne sige noget straks.

»Trilby . . . hvor er hun henne? . . . Hun er flyttet . . . rejst! . . . Aa, jeg har faaet et Brev fra hende . . . et Brev, der gør mig gal! . . . Vi var just i Færd med at lade os vie . . . hos den engelske Gesandt . . . Min Moder har blandet sig i Sagen . . . og min Farbroder, det fordømte gamle Asen — det Fæ! . . . de har været her . . . jeg véd det hele! Hvorfor forsvarede I hende ikke?«

»Jeg forsvarede hende saa godt, jeg kunde.

Sandy turde slet ikke give sig i Lag med dem — han stak af.«

»Du forsvarede hende, Du, der var enig med min Moder i, at Trilby ikke burde gifte sig med mig! — Du er en dejlig Ven! . . . Hun er en Engel, altfor god til mig, det véd I meget godt . . . Hvad er det for noget Vrøvl med hendes Samfundsstilling? Hendes Fader var en lærd Mand lige som min. For Resten — hvad Fanden rager hendes Fader mig? Det er hende selv, jeg vil have — hende, hende, hende! — Jeg kan ikke leve uden hende. Jeg maa have hende tilbage — jeg maa have hende tilbage — hører I! Vi vilde have bosat os i Barbizon og være bleven der altid . . . og jeg skulde have malet opsigtvækkende Billeder . . . lige som Kammeraterne, der boer der ude! Hvem spørger efter deres Samfundsstilling? . . . eller hvad deres Hustruer har været? Jeg blæser paa alt, hvad der hedder Samfundsstilling! Det har vi talt om saa tidt. En Kunstner bør leve langt borte fra Verden, hævet over alt det lave og usle, han bør udelukkende leve i sit Arbejde! — Samfunds-

stilling? Sikke noget Sludder! Gud véd hvor mange Gange vi har været enige om, at dette med Samfundsstilling er noget fælt Vrøvl! — Hvorfor saa tale paa én Maade og handle paa en anden Maade? Kærligheden bør gaa foran alt andet — den udjævner alt . . . Kærlighed og Kunsten — og Skønheden . . . En Skønhed som Trilbys er hævet over enhver Rang. Staar jeg paa et højere Samfundstrin! — Ikke et Penselstrøg før jeg faar hende tilbage! — aldrig — aldrig, siger jeg! . . . jeg kan ikke — jeg vil ikke!«

Saaledes rasede den stakkels Fyr, idet han fægtede baade med Arme og Ben og væltede baade Stole og Staffelier.

Tafly og Sandy forsøgte at tale ham til Fornuft og faa ham til at indse, at det ikke alene var hendes Samfundsstilling; men at der var andre gode Grunde, der talte for at hun ikke kunde blive hans Hustru og Moder til hans Børn.

Han vilde intet høre, og blev tilsidst saa ophidset, at man ikke kunde forstaa, hvad han sagde.

»Er da I to saadanne Dydsmønstre, at I kan kaste Sten paa den stakkels Trilby? Hvor det er skammeligt, hvor det er usselt, at der skal findes én Lov for Kvinder, en anden for Mænd! Stakkels, svage Kvinder, stakkels blide Væsner, der stadig forfølges af disse Dyr til Mænd, der først styrter dem i Ulykken og siden tramper paa dem! Aa, jeg kan blive tosset, naar jeg tænker paa det!« Tilsidst begyndte han at snappe efter Vejret, udstødte et Skrig og sank besvimet om paa Gulvet.

Der blev sendt Bud efter Lægen.

Taffy tog en Droske og kørte til Hotellet for at hente Billis Moder, mens Sandy, hjulpen af Portnerkonen, klædte den bevidstløse Billi af og lagde ham i Seng.

Lægen kom først og kort efter kom Fru Bagot og hendes Datter. Der blev tilkaldt endnu en Læge. Man skaffede Senge og Sengklæder og redte i Atelieret til de to dybt bedrøvede Damer, og paa denne Maade endte den Dag, der var bestemt til at være Lille Billis Bryllupsdag.

Lille Billis Sygdom blev langvarig. Han

laa stille og sløv, nævnede ikke Trilbys Navn undtagen en Gang, da han spurgte, om hun var kommen tilbage, om nogen vidste, hvor hun var og om man havde skrevet til hende.

Hun var nok ikke vendt tilbage. Fru Bagot mente, at det var bedst, hun blev borte, og Taffy og Sandy gav hende Ret i, at det ikke vilde være heldigt, at skrive til hende.

Fru Bagot følte en vis Bitterhed mod den Kvinde, der var Aarsag i al denne Ulykke; men hun var ogsaa vred paa sig selv, fordi hun havde bedømt den stakkels Pige saa uretfærdigt. Det var en ulykkelig Tid for dem alle.

— — —

Men der skulde komme endnu flere Ulykker.

En Dag i Februar fik Taffy og Sandy Besøg af Fru Angele Boisse i det Atelier, de midlertidig havde lejet. Hun var meget bedrøvet.

Trilbys lille Broder var død af Skarlagensfeber og var bleven begravet, og Trilby havde Dagen efter Begravelsen forladt den Plads, hvor hun holdt sig skjult, for ikke mere at lade

sig se. Nu havde hun været forsvunden en hel Uge. Hun og Jeannot havde boet i Landsbyen Vibraye hos nogle fattige Folk, hun kendte, og hvor hun tjente Opholdet til sig og sin lille Broder ved Vask og Syning, indtil han blev syg.

Ikke et Øjeblik havde hun forladt hans Seng, hverken Nat eller Dag, og da han døde var hendes Sorg saa stor, at Folkene troede, hun skulde blive vanvittig; og Dagen efter den Lilles Begravelse kunde man ingen Steder finde hende; hun var forsvunden, uden at have taget noget af sit Tøj med sig, uden at efterlade noget, der kunde lede paa hendes Spor.

Alle Damme og Kær blev gennemsøgt, den lille Flod, der løber gennem Landsbyen, og den gamle Skov.

Taffy tog ud til Vibraye, hvor han forhørte alle, som han kunde faa i Tale, satte sig ogsaa i Forbindelse med Pariserpolitiet, men alt omsomst. Hver Dag gik han med bankende Hjærte over i Druknehuset.

— — —

Denne Nyhed fortalte man naturligvis

ikke Lille Billi. Og det var ikke saa svært at tie, da han aldrig spurgte, næppe talte til nogen.

Da han første Gang kom op og blev ført ud i Atelieret, spurgte han efter sit Maleri »Krukken gaar saa længe til Vands«, han betragtede det længe, trak saa paa Skuldrene og lo — en Latter, der var pinlig at høre paa, en Latter, der mindede om en gammel Mand, der ler, for ikke at komme til at græde. Derefter saa' han paa sin Moder og sin Søster og opdagede nu først, hvor meget Sorg og Uro havde taget paa dem.

Det forekom ham som i en styg Drøm, at han i mange Aar havde været vanvittig, som Følge af store Sorger og Lidelser, og at hans stakkels, forvirrede Forstand nu endelig var vendt tilbage og havde ført med sig en grænseløs Anger og Fortvivlelse og Erindring om den uendelige Ømhed og Kærlighed, der i mange Aar havde været ødslet paa ham. Hans kære, lille Søster, hans gode trofaste og forpinte Moder. Hvorfor saa' de saa sorgfulde ud — hvad var der hændet?

Han sluttede dem begge i sine Arme, og brast i Graad — græd fortvivlet og længe.

Og da han havde rigtig grædt ud, faldt han i Søvn.

Men da han atter vaagnede, følte han, at der var hændet ham noget, som han ikke kunde forklare sig; hans Ævne til at nære Kærlighed til nogen var ikke vendt tilbage med hans Forstand, og det forekom ham, at den aldrig vilde vende tilbage. Arnestedet for hans Kærlighed til hans Moder, hans Søster og Trilby var nu et tomt Rum.

Havde Trilby lidt meget, saa havde hun sandelig ogsaa været den uskyldige Aarsag til frygtelige Lidelser. Den stakkels Fru Bagot kunde ikke tilgive hende.

Jeg mærker, at denne Fortælling er i Færd med at blive trist og mørk, hvorfor jeg skynder mig at slutte dette Afsnit af den.

Da det blev varmere i Luften og Lille Billi følte sig stærkere, begyndte ogsaa Atelieret at faa et livligere Udseende, Damernes Senge flyttedes ned paa anden Sal i et andet Atelier, der stod tomt, og Vennerne kom igen og hilste paa Lille Billi.

Hvad Taffy og Sandy angaar, havde de allerede længe været for Fru Bagot, hvad et Par Krykker er for den lamme; uden deres Hjælp vilde hun aldrig kunne have holdt sig oprejst, da Ulykkens Bølger slog sammen over hende.

Fru Bagot var ogsaa glad over, at Carrel nu kom hver Dag for at tale med sin Yndlingselev. Og snart kom ogsaa alle de andre muntre Venner: Durien, Carnegie, Petrolicoconose, Vincent, Antony, Lorrimer, Dodor og Zouzon. Fru Bagot fandt de to sidstnævnte uimodstaaelige, efter at hun havde faaet at vide, at de var dannede Mennesker, skønt man ikke kunde se det paa dem.

Svengali var vendt tilbage til Tyskland, blev der sagt, med Lommerne fulde af Penge og lange Havannacigarer, og indsvøbt i en vældig Pels, som han agtede at bære hele Sommeren. Men den lille Gecko kom ofte med sin Violin og spillede, og denne Musik syntes mere end noget andet at virke velgørende paa Lille Billi.

Senere hen kørte Lille Billi jævnlig ud i Boulogneskoven sammen med sin Moder

og sin Søster, og i Reglen Taffy som fjerde Mand i den aabne Vogn.

Af og til ledsagede Sandy eller Taffy ogsaa Fru eller Frøken Bagot til Luxembourgs eller Louvres Gallerier, til Palais Royal, et Par Gange til Theatre francaise og til det engelske Kapel. Det var altsamnen meget fornøjeligt, og Frk. Bagot tænkte ofte paa de Dage som nogle af de lykkeligste, hun havde oplevet.

Ikke sjældent spiste de alle fem til Middag i Atelieret, hvor Portnerkonen vartede op og hendes Moder, en rigtig dreven gammel Kogekone, besørgede Madlavningen. Alle disse kvindelige Væsner gav Atelieret et Skær, som Malerne fandt fortryllende.

Og hvad kan vel ogsaa være yndigere end at se, hvorledes Kærligheden spirer frem og vokser, se hvorledes mandlig Styrke og kvindelig Ynde mødes ved en fælles Vens Sygeleje.

Naturligvis glæder den deltagende Læser sig allerede til at høre, hvorledes den stærke Taffy faldt som et Offer for sin Vens skønne Søsters uimodstaaelige Egenskaber, og hvor-

ledes Lille Billi en skøn Aften — den sidste i Marts — lagde deres Hænder sammen og gav dem sin broderlige Velsignelse.

Men saadan noget skete slet ikke.

Derimod kom der en skøn Dag i April med Solskin og Regnbyger, aldeles lig den Dag, da min lille Fortælling begynder. En Jærnbane-Omnibus rullede hen til Døren til de tre Venners Atelier, og i den kørte Lille Billi, hans Moder og Søster til Norbanestationen med alt deres Rejsegods. Taffy og Sandy kørte med, meget modfaldne, for at tage Afsked og se et sidste Glimt af deres kære Venner og af Toget, der førte dem bort fra Paris. Lille Billi med sit hurtigt opfattende Blik tog Afsked med meget af det, han havde faaet kært i Paris, lige fra Notre Damekirkens graa Taarn og hele Vejen gennem Byen. Kun Himlen kunde vide, naar han atter skulde færdes paa disse Steder.

Han nærede et svagt Haab om, at han vilde føle Sorg over at skulle skilles fra Taffy og Sandy; men da Tiden til at sige Farvel kom, følte han ikke den allermindste Sorg. Saa takkede han dem alvorligt med

et Par velvalgte Ord for al deres Venlighed, Taalmodighed og Deltagelse; det samme gjorde hans Moder og hans Søster.

Og da Toget bruste afsted og han kiggede ud ad Kupévinduet efter de to gamle Venner, der stod og stirrede efter ham saa længe de kunde øjne ham, var han lige ved at føle sig ulykkelig over, at han slet ikke sørgede over Afskeden med dem, hvorimod disse to ensomme Fyre syntes det var Synd at lade ham rejse; de mente, det var bedst de tog med det næste Tog til Devonshire, for at opmuntre ham — og sig selv med.

Men da de havde tænkt sig lidt om, tog de dog en anden Beslutning. Sørgmodige, Arm i Arm, vendte de tilbage over Floden, fandt uden at tænke over det Vej til deres Stamkafé, hvor de spiste en Mængde Omeletter og drak en Masse Vin, uden at deres Sindsstemning derved blev bedre.

Næsten fem Aar er forløbne siden den Dag, Taffy og Sandy paa Nordbanegaarden

i Paris tog Afsked med Lille Billi, der sammen med sin Moder og Søster rejste til Devonshire, hvor han skulde ligge paa Græs, for at genvinde sine Kræfter og sit Mod til atter at tage fat paa Arbejdet.

Det var en lykkelig Sommer for Fru Bagot, en rig Erstatning for al den Sorg og Uro, hun havde haft den forløbne Vinter. Nu havde hun begge sine elskede Børn under sine beskyttende Vinger, og hele Verden, forekom det hende, genlød af hendes Søns Berømmelse.

Og hans Hengivenhed for hende syntes at vokse efterhaanden som hans Sundhed vendte tilbage. Men han skulde desværre aldrig mere blive den livsglade, muntre Svend, som han havde været inden hans skæbnesvangre Rejse til Paris.

Et Kapitel i hans Livs Bog var sluttet, og der blev aldrig mere talt om det hverken af hende eller af ham. Hun kunde hverken tilgive eller glemme, hun kunde kun tie.

Forøvrigt var han god og venlig, og hans Tilværelse var da ogsaa saa behagelig, som en kærlig Moder og en fortryllende Søster

kunde gøre den, ja andres Søstre, der var lige saa fortryllende og gærne vilde tilbede den unge Berømthed, der en Morgen vaagnede op i deres lille By. Blandt disse unge Damer var Præstens Datter, hans Søsters Veninde og lige som hun Lærerinde i Søndagsskolen, en naturlig og god Pige, saaledes som han en Gang havde tænkt, en ung Pige skulde være. Hendes Navn var Alice, hun var meget elskværdig og hendes Haar var brunt — og saa blødt. Fandt han end ikke de landlige Fornøjelser, Selskaberne hjemme, Udflugterne i det Grønne, saa morsomme som i gamle Dage, saa viste han det dog aldrig.

Der var i det hele taget meget, som han ikke viste, og som hans Moder og Søster forgæves søgte at gætte — ja, der var meget.

Blandt andet var der en Ting, der stadig optog og bedrøvede ham, nemlig at hans Følelser for andre var fuldstændig sløvede.

Der var ingen, han mere brød sig om, ikke om Sandy, ikke om Taffy, ja ikke engang om Trilby, paa hvem han dog stadig

tænkte, men med en vis Ligegyldighed. Om hendes besynderlige Forsvinden havde han faaet Meddelelse fra Angele Boisse, til hvem han havde skrevet. Det var lige som om den Hjærnecelle, hvori Hengivenhedsfølelsen boede, var lammet.

Han mærkede ogsaa med Sorg, at hans personlige Forfængelighed var bleven sløvet. Han havde dog Bevidstheden om, at han var en stor Kunstner og at hans Berømmelse vilde vokse. Han var ikke lykkelig, og han troede, at han aldrig mere vilde blive glad.

En Dag i Efteraaret spredte han saa sine Vinger og fløj til London, der straks var rede til med aabne Arme at modtage den allerede berømte Maler William Bagot — d. v. s. Lille Billi.

FEMTE KAPITEL.

Den gamle, skumle Mur
er skjult af Efevranker;
de skjuler ogsaa Nød
og Graad og mørke Tanker.

Da Taffy og Sandy vendte tilbage til deres Atelier, for atter at tage fat paa deres Arbejde, forekom det dem saa tomt og trist, og der var ingen Udsigt til, at det skulde blive lysere. Nu følte de for første Gang, hvor dybt de savnede Lille Billi og Trilby.

»Ak ja, det har været en fornøjelig Tid, skønt den ikke var lang,« stod der jo i Trilbys Afskedsbrev, og heri maatte Taffy og Sandy nu give hende Ret. Det er saa svært at undvære de Mennesker, vi en Gang har lært at holde af.

Alt synes forandret. Bokse- og Fægte-

øvelserne øvedes nu kun for Sundhedens Skyld, ikke fordi det mere morede de to Malere.

Dodor og Zouzon kom ikke mere saa tidt som før, nu da den gode Lille Billi, hans fortryllende Moder og hans endnu mere fortryllende Søster var borte. Kunstnerne blev ogsaa borte, Gecko saa' man heller ikke noget til. Endog Svengali savnedes, hvor lidt man end synes om ham. Naar aldrig nogen spiller Flygelet, staar det kun og fylder op som et tarveligt Møbel, med alle dets Toner indestængte i en Kasse — en Slags Ligkiste, der vækker sørgelige Minder.

Det varede derfor heller ikke længe, før Instrumentet blev sendt tilbage til London.

Paa den Maade gik Taffy og Sandy og kedede sig forfærdeligt, spiste hver Dag Frokost i Kafé de l'Odeon, indtil de ikke mere fandt Omeletterne saa gode som før og Vinen steg dem til Hovedet og gjorde dem søvnige lige til Middag. Saa vaagnede de, pyntede sig, spiste til Middag paa en dyr Restavration, gik i Teatret, kørte hjem i Droske, mens de røg en dyr Cigar.

Da Sommeren var forbi, følte de, at det ogsaa maatte være forbi med den Tilværelse, de førte i Paris. De besluttede at opsige deres Atelier og forlade Paris, for at slaa sig ned i Düsseldorff, der er en meget behagelig By for engelske Malere, der ikke vil overanstrænge sig, hvad Sandy godt vidste, da han havde tilbragt et helt Aar i denne By.

Enden paa det hele blev, at Taffy rejste til Antwerpen, hvor der paa den Tid var Marked, for at male flamske Drukkenbolte efter Naturen, mens Sandy tog til Spanien, for at studere Tyrefægtere.

De Tyrefægtere, Sandy havde siddet og malet i Paris, fandt let Købere i Skotland, men saa snart han havde været i Madrid og Sevilla og for første Gang set en Tyrekamp, var der ingen, der brød sig om de Billeder, han sendte hjem. Saa begyndte han at male romerske Kardinaler og neapolitanske Lazzaroner — som han tænkte sig de maatte se ud; han havde aldrig set dem — og de gjorde en saadan Lykke, at han besluttede, aldrig at rejste til Italien for at male Kardinaler og Lazzaroner paa nært Hold.

Senere rejste han til Algier, hvorfra han sendte en ny Ladning Kardinaler og Lazzaroner til Skotland. I Algier mødtes han efter Aftale med Taffy, der malede algierske Jøder, ganske som de stod og gik, men solgte ingen af dem. Et Aarstid tilbragte de i München, et Aar i Düsseldorff, senere en Vinter i Kairo og saa videre.

I al den Tid skrev Taffy stadig Breve til Lille Billi, der svarede med lange, morsomme Breve, hvori han fortalte en hel Del om sit Liv i London, der var en uafbrudt Række af Triumfer, og ingen, der læste disse i og for sig fordringsløse Breve, kunde tro andet, end at de kom fra den lykkeligste unge Mand i Verden.

Det var en god Tid i England for unge Kunstnere.

Da Taffy og Sandy havde endt deres Vandring i Udlandet, tog de til London og besøgte straks Lille Billi i hans elegante Atelier med en hel Række tilstødende Opholdsværelser. Studier og Udkast til ufuldendte Malerier dækkede Væggene. Møblerne, Kunstsagerne, Draperier, Gardiner,

Tæpper, Klaveret — alt var smagfuldt og nydeligt. Hans berømte Maaneskinsstykke, hvorpaa han just arbejdede og som var købt af en anset Kunsthandler, før det var færdigt, stod paa Staffeliet.

Ingen kunde arbejde strængere end Lille Billi, naar han arbejdede, og ingen kunde hvile sig eller more sig mere fornuftigt end han, naar han havde Tid til at hvile og more sig.

Hans Visitkortskaal var fuld af Indbydelser, duftende Breve i alle Farver.

En Dag sad de tre Venner paa en Restavration, og mærkeligt nok, under en Pavse hørte de pludselig en fremmed ved et andet Bord sige: »Naar jeg siger Jer, at jeg selv har hørt Fru Svengali synge, og at hun sang Chopins Impromtu aldeles, som om den blev spillet paa Klaver, saa er det sandt.«

»Aa Snak!« svarede en anden. Og saa blev der leet og støjet; for det var en meget højrøstet og lattermild Gruppe, der sad om det Bord,

»Det var mærkværdigt, at vi her skulde blive mindet om Svengali,« bemærkede Taffy.

»Ja, ja!« vedblev Herren ved det andet Bord. »I faar hende nok at høre, saa kan I selv dømme. Da jeg havde hørt hende, lovede jeg mig selv, at jeg aldrig vilde synge mere, og det Løfte holdt jeg en hel Maaned.«

En Herre, der havde sluttet sig til det muntre Selskab, udbrød nu:

»Jeg tør vædde paa, at De taler om Fru Svengali.«

»Har De hørt hende?«

»Ja — i Wien. Hun er Elev af dette Sjudskehoved Svengali; man siger, hun er gift med ham. Hans virkelige Navn er Adler, hans Moder var en polsk Sangerinde, selv er han fra Konservatoriet i Leipzig. Men han er en stor Kunstner, og det er forbavsende, at han har kunnet lære den Kvinde at synge paa den Maade. Og hvilken Kvinde! Skøn som en Engel, men dum som en Gaas. Jeg forsøgte at tale til hende, men fik ikke andet end tyske Enstavelsesord til Svar. Hun synger i Paris i Oktober, efter Jul kom-

mer hun her til London. Hun skal have ti tusind Pund for hvert Koncert.«

Der sluttede sig stadig flere Gæster til dem, der talte om Svengali og hans Hustu.

»Det maa være den samme Sangerinde, som jeg for et Par Aar siden hørte i Warschou hos Grev Siloszech. Han havde hørt hende synge paa Gaderne sammen med en høj mørk Mand, der akkompagnerede hende paa Guitar, og en lille Zigeuner, der spillede paa Violin. Det var en køn Kvinde med et Haar, der naaede hende helt ned til Knæerne. Men dum som en Østers. Hun forheksede os alle med sin Sang.«

Ved at høre alle disse samstemmende Beretninger om en skøn Kvindes dejlige Sang, mente Lille Billi, at han endnu havde noget at leve for. I hvert Tilfælde vilde han ikke skyde sig, før han havde hørt Sangerinden.

Da Sæsonen var forbi, Sangfuglene fløjne bort, Sommeren lakkede mod Enden og

Maaneskinstykket afleveret til Kunsthandleren, følte Lille Billi, at det var paa Tide at rejse hjem til Devonshire og hilse paa sin Moder og sin Søster.

En smuk Morgen i August stod han ved Vestbanestationen i London. Og da han tog Plads i en anden Klasses Kupé med et Par Bøger og Blade til at fordrive Tiden med, følte han, hvor lykkelig han kunde have været, hvis han endnu som i gamle Dage havde Ævne til at nære Hengivenhed til nogen.

Den kærligste Moder, den kærligste Søster i Verden, det kæreste lille Fiskerleje, man kunde tænke sig, og andre rare Mennesker, men først og fremmest Alice, den elskværdige Alice med de brune Lokker, hans Søsters Veninde, denne yndige, naturlige Pige, som han havde drømt saa meget om i sine Ungdomsdrømme.

Og da han saa' hende igen, syntes han, hun var bleven endnu smukkere end før.

Det sagde han ogsaa til sin Moder en Aften, da man sad i Haven og saa' Nymaanen gaa ned over Atlanterhavet.

»Aa, Willi, min kære Dreng, hvis Du vidste, hvor lykkelig Du vilde gøre din gamle Moder, om Du kunde komme til at holde af Alice.«

»Ak nej, kære Moder, Alice passer slet ikke for mig; hun maa have en rig ung Landmand, tre Alen høj.«

»Aa, min kære Willi, Du hører ikke til dem, der forgæves beder om Kærlighed. Du skulde bare vide, hvilken Tiltro hun har til Dig; i den Henseende overgaar hun næsten din gamle Moder.«

Og denne Nat drømte han en køn Drøm om Alice.

Og da han vaagnede, tænkte han paa Alice, ogsaa da han spiste Frokost — hvor smuk, hvor uskyldig, hvor velopdragen hun var.

Han tog sin lille Pibe, tog en Bog under Armen og vandrede ud i det friske Solskin, forbi Alices Faders Sognekirke, hvor Alices Hund, Trofast, sad og ventede paa sin Herskerinde.

Saa fulgte Hunden med ham op til en lille Bænk paa en Klippeskrænt, hvorfra man

kunde se Alices Sovekammervindue. Han stirrede ud over Havet, som den tidlige Morgensol endnu ikke havde berøvet dets skønne safirblaa Farve, isprængt med Purpur og mørkegrønt.

Der kom en frisk Brise fra Vest, og de lange, tunge Bølger kastede sit hvide Skum mod Havbredden. Himlen var blaagrøn, med en enkelt lang, graalig Stribe, der dannedes af Røgen fra en Damper i det Fjærne. Hist og her dannede brune og hvide Sejl smaa Prikker paa den aabne Havflade.

Han forsøgte at glæde sig over denne mægtige Skønhed, der saa ofte havde frydet ham som Dreng.

Han deklamerede »Bryd Dig, bryd Dig, mægtige Hav« for Hunden, der imens sad lyttende og saa' paa ham med sine kloge, milde Øjne.

»Ikke sandt, min gamle Dreng, det næstbedste ved et saadant Hav er at male det, det bedste at bade sig i det, men det allerbedste er at ligge paa dets Bund og sove den evige Søvn. Hvad siger Du til det, Trofast?«

Hunden saa' meget tankefuld ud og dens Hale dannede et logrende Spørgsmaalstegn.

»Du er en god Tilhører, gamle Dreng, og Du har et net Væsen; men det har Du vel fælles med andre Hunde!« sagde Lille Billi, og derefter udbrød han i en meget øm Tone: »Alice! Alice! Alice!«

Og Trofast ledsagede Ordene med en øm, snøvlende Knurren.

»Du véd nok, min gamle Dreng,« sagde Lille Billi til Hunden, »at din Herskerinde er Præstedatter? Hvis ikke mit Hjærte tilfældigvis var stoppet til med Voks, ligesom Ørene paa Odyssevs Følgesvend — Du kender jo nok Odyssevs? Han var en stor Hundeven — hvis ikke mit Hjærte var stoppet til, saa vilde jeg være meget forelsket i din Frøken. Det kan nok være, hun vilde gifte sig med mig — Damerne er jo saa uberegnelige i den Slags Sager. Jeg tror nok, jeg vilde blive en god Ægtemand, og at jeg kunde gøre hende lykkelig, paa samme Tid som jeg gjorde to andre Kvinder lykkelige. Hvad mig angaar har det mindre at sige,

den ene brave Kvinde kan være lige saa god som den anden, naar hun er lige saa smuk.«

Pludselig foer Hunden op og løb sin Vej. Lille Billi kunde godt tro, at Hunden stak af, fordi den ikke kunde dele hans Meninger, hvis han ikke straks havde bemærket, at den havde opdaget en god Ven, som den løb hen imod, Sognepræsten, der kom ud fra sin Præstegaard.

Præsten kom hen imod Lille Billi, hilste paa ham: »Velkommen, min Apelles, til den gamle Fødeegn!« og fulgte derefter med ham hen ad Vejen.

Under en venskabelig Samtale drejede de ind i en lille skyggefuld Dal.

Lige med ét saa' Præsten skarpt paa Lille Billi og spurgte alvorligt: »Hvad er det for en Bog, De har i Haanden, Willi?«

»Det — det — det — det er »Arternes Oprindelse« af Darwin. Det er en god Bog; jeg har læst den tre Gange. Den besvarer alle Spørgsmaal.«

»Saa!« svarede Præsten alvorlig. Derpaa spurgte han: »Hvilken Kirke besøger

De mest i London, William, især om Aftenen?«

»Jeg — jeg — jeg besøger slet ingen Kirke,« stammede Lille Billi, »hverken Morgen, Middag eller Aften. Jeg har for længe siden holdt op med at gaa i Kirke, og jeg vil være oprigtig imod Dem, jeg vil sige Dem hvorfor.«

Efter som de kom længere og længere ind i Dalen, blev Samtalen mere og mere hæftig, og da de endelig traadte ud paa den aabne Mark, var Præsten saa bleg som en kalket Væg og Maleren saa rød som en kogt Krebs.

»Min Herre,« sagde Præsten og standsede, »De er en Tyv, en Tyv, der vil forsøge paa at berøve mig min Frelser! Sæt aldrig mere Deres Fod i mit Hus!«

Lille Billi bukkede. »Naar her skal være Tale om at give hinanden saadanne Titler, saa er De . . . nej, det kan være det samme, hvad De er — De er Alices Fader — og desuden er jeg selv en Tosse, der tror, at man skal være ærlig mod en Præst! — God Morgen, Hr. Pastor!«

Saa vendte de hinanden Ryggen og gik

hver sin Vej, og Trofast stod midt paa Vejen og saa' snart paa den ene, snart paa den anden og vidste ikke, hvem han skulde følge efter.

Saaledes gik det op for Lille Billi, at han ikke kunde lyve. Der kunde altsaa ikke være Tale om, at han giftede sig med Alice, og naar alt kom til alt var det vist ogsaa det bedste baade for hende og for ham. Men der herskede Sorg og Bedrøvelse i mange Dage hos Familien Bagot, og mange Maaneder var der dyb Sorg i et kærligt og fromt Pigehjærte.

SJETTE KAPITEL.

Mens Natten Støvet sænker
i stille Fred,
for Guld Sabine skænker
sin Kærlighed.

Efter flere Aars Forløb finder vi atter vore tre Maler-Musketterer samlede i Paris, og de var just komne til Byen Aftenen før den berømte Madame Svengali første Gang skulde optræde i Cirque des Bashibozoucks, og det var lykkedes dem at faa Billetter til meget høj Pris. Hendes Ry havde som en Lavine i de to sidste Aar rullet gennem Evropa, og overalt var Guldet strømmet ind til hende.

Paa en Tur gennem Paris kom de ogsaa til det gamle Hus, hvori de før havde haft Atelier, og paa selve Atelierets Rude var

klistret et Stykke Papir, hvorpaa stod »Til Leje. Et Atelier med Soveværelse.«

De gik ind i Porten, og fik straks Øje paa Portnersken, Madam Vingard, der stod og skændte paa sin Mand, der var i Færd med at save Brænde, idet hun fortalte ham, at værre Træklods end ham fandtes ikke i hele Brændebunken, men ikke saa snart havde hun genkendt de fremmede, før hun slog Hænderne sammen og udbrød: »Ih, min Gud, de tre Englændere! — Hvor det er morsomt at se Dem igen, og hvor De ser godt ud allesammen! Og hvor Hr. Lille Billi er bleven stor! Nu maa De virkelig komme indenfor og drikke et Glas! — Skynd Dig lidt, Vingard, tag den Flaske Solbærrom, vi fik af Durien i forrige Uge.«

Og de blev ført ind i Portnerboligen, hvor de som forlorne, hjemkomne Sønner blev modtagne med megen Velvillie og en Flaske Solbærrom.

Bagefter fik de Nøglen til Atelieret, for hun kunde nok tænke de helst vilde være alene der oppe, saa kunde de bedre i Fred samle deres gamle Minder, men saa maatte

de love hende at komme ned igen og drikke et Glas til hos hende og derefter se en lille Butik med Antikviteter, som hun havde aabnet.

Altsaa gik de derop alle tre, lukkede sig ind i den gamle Stue, hvor de havde været meget lykkelige, men ogsaa en Gang forfærdelig fortvivlede.

Hvor her saa' forandret ud!

Ingen Møbler, uhyggelig og snavset, tung Luft, støvede Vinduer, saa man næppe gennem Ruderne kunde se Husene paa den anden Side af Gaden. Alt saa' forsømt og forfaldent ud, Væggene var tegnede fulde af Karrikaturer i Kul og Kridt, mere eller mindre dumme Inskriptioner.

Men de fandt dog ogsaa en Tegning fra deres egen Tid, nemlig Lille Billis Kultegning af Trilbys venstre Fod; som for at ingen skulde ødelægge den var den gæmt bag en Glasrude, der ved en Træramme var fastgjort til Væggen, og den var ogsaa saa vel bevaret, som om den var udført Dagen forud. Over den stod skrevet: »Til Minde

om den store Trilby af W. B. (Lille Billi).« Og under Tegningen var omhyggelig prentet paa Pergament følgende Vers:

Stakkels Trilby, skønne, gode, kære
og forsvundne Pige! Hendes Fod
ser I her! Hvor kan den anden være?
Lod den sig paa vildsom Vej besnære
fjærnt fra dem, hun elsked og forlod?

Taffy sukkede, mens han læste disse tarvelige Rim paa od og ære. Min egen, kære Trilby, tænkte han, Du var som skabt for mig, havde Du dog bare villet slutte Dig til mig!

Ogsaa Sandy var saa rørt, at han ikke kunde tale. Havde han da ogsaa været forelsket i Trilby? Havde han i det hele taget været forelsket i nogen?

Han vidste det ikke selv, men han tænkte paa Trilbys yndige, uegennyttige Væsen, hendes Munterhed, hendes uskyldige Kys og Kærtegn.

Lille Billi sagde ingen Ting. Han følte sig ulykkeligere tilmode end nogensinde før i de sidst forløbne fem Aar, følte sig

ulykkelig ved Tanken om, at han kunde staa og stirre paa dette Minde med tørre Øjne og rolig Puls.

Alle tre ejede de Fotografier af Trilby og Aftryk af hendes Hænder og Fødder, men intet andet kunde paa en saa fortryllende Maade minde om hende som dette lille Mesterværk af en sand Kunstner.

Uden at sige et Ord gav man Portnerkonen Nøglerne tilbage.

»Ikke sandt, De har set Trilbys Fod?« sagde hun, »den er rigtig sød. Det er Hr. Durien, der har sat Glas for og Hr. Guinot har lavet Verset. Stakkels Trilby, hvad mon der dog er bleven af hende. Hun var saa køn og saa munter — og hun holdt saa meget af Dem alle tre — men især af Hr. Lille Billi, ikke sandt?«

Hun lod dem ikke have Fred, før de havde drukket endnu et Glas af Duriens Solbærrom, hvorefter hun førte dem over Gaarden for at vise dem sin Samling af Antikviteter. Hun havde begyndt saa smaat, aa, saa smaat, sagde hun, men nu var det i Færd med at blive en glimrende Forretning.

»Her ser De for Eksempel et Uhr, der har tilhørt Ludvig den ellevte, og som han en Gang egenhændig forærede Madam Pompadour. Jeg købte det paa en Avktion i . . .«

»Hvor meget?« spurgte Sandy.

»Hundrede og halvtredsindstyve Francs, min Herre — Røverkøb — et sjældent Tilfælde, og . . .«

»Køber jeg!« sagde Sandy.

Derpaa viste hun dem en smuk Brokadeskjole, som hun virkelig havde faaet for Røverkøb paa en Avktion i . . .

»Hvor meget?« spurgte Sandy.

»Tre hundrede Francs, min Herre, men . . .«

»Køber jeg!«

»Og her er Skoene, der hører til . . .«

»Køber . . .«

Men nu var det Taffy, der tog Sandy i Armen og trak ham bort fra denne altfor forføreriske Sirenes Grotte.

Sandy sagde hende, hvor hun skulde sende de Ting hen, han havde købt, og med mange Forsikringer om gensidig Hen-

givenhed tog Malerne Afsked med Portnerfolkene.

Men saa snart de var komne udenfor, rev Sandy sig løs fra sine to Venner, styrtede tilbage til Portnerboligen og hviskede til Madam Vinard: »Der er Trilbys Fod . . . oppe i Væggen . . . hvor meget?«

»Men kære Hr. Sandy,« svarede Portnerkonen, »De kan nok indse, det kan ikke godt lade sig gøre at skære et Stykke ud af Væggen . . . Værten vilde gøre Vrøvl. Hvis det er af Træ, saa kunde det maaske lade sig gøre . . . jeg skal tale med Værten om det . . .«

»Køber jeg!« sagde Sandy og vinkede Farvel med Haanden.

Da de tre Venner, efter at have besøgt et Par Kaféer og Restavrationer, hvor de for fem Aar siden havde været Stamgæster, endelig kom hjem paa Hotellet, opdagede Sandy, at han manglede et Par hvide Glacehandsker til Koncerten, og de gik da først ind i en Butik for at købe Handsker.

I St. Honorégaden saas en dobbelt Række af Drosker og Karether, der langsomt nær-

mede sig Indgangen til den vældige Sal, der kaldtes Le Cirque des Bachi-booouks.

Vore tre Venner sad snart paa deres Pladser og saa' sig forundrede omkring. De havde aldrig før set en saa mægtig Koncertsal, saa pragtfuldt udstyret med Hvidt, Guld og karmoisinrødt Fløjl, saa straalende oplyst og saa overfyldt med fine Folk.

En Platform med rødt Tæppe var rejst foran den Indgang, gennem hvilken Beridere og Beriderinder ellers kommer farende paa deres Heste. Foran denne Tribyne var der indrettet Plads til et Orkester. Et Par røde Portierer skjulte Indgangene, og foran hver af disse stod en lille Page, rede til at trække Forhænget til Side i det Øjeblik, den berømte Sangerinde traadte ind.

Lille Billi saa' sig om og opdagede mange kendte Ansigter, mange Musikere og Sangere fra London. Den ene Række fyldtes efter den anden, tilsidst blev Salen et vældigt, uroligt Hav af Menneskehoveder. I den kejserlige Loge saas den engelske Gesandt med Frue og en engelsk Prins med det

brede blaa Baand over Brystet og en vældig Teaterkikkert i Haanden.

Aldrig før havde Lille Billi følt sig saa forventningsfuld. Han saa' paa Programmet, at Koncerten skulde begynde med Zigøjnerdanse, spillet af et ungarsk Orkester; derpaa skulde Madame Svengali synge en kendt Melodi uden Akkompagnement, og senere andre Melodier, deriblandt Schumanns ‚Nøddetræet'. Saa en Pavse paa ti Minuter, derefter flere bøhmiske Danse, igen Optræden af Sangerinden, der vilde synge ‚Malbrouck i Krigen drager' — og endelig Chopins ‚Impromptu' uden Ord.

Et underligt Program.

Paa Slaget ni indtog Musikerne deres Pladser; de var klædte i grøn Uniform. Violinisten var næppe kommen indenfor Døren, før Malerne i ham genkendte deres gamle Ven Gecko.

Straks efter kom Svengali i upaaklagelig sort Kjole. Hans lange sorte Haar havde han nu faaet krøllet. Trods hans forandrede Ydre vilde vore Venner straks have kendt ham.

Han indtog Dirigentpladsen i Orkestret, takkede med et Buk tilhøjre og venstre for det stærke Bifald, hvormed han modtoges, slog tre smaa Slag med Taktstokken og en fortryllende Musik begyndte.

Da Musikstykket var forbi, bukkede Svengali igen takkende.

Der blev et Øjeblik tavs Forventning — Nysgærrigheden var spændende.

Saa trak de smaa Pager i hver sin Silkesnor, Forhænget skiltes ad og faldt i maleriske Folder til begge Sider. En høj Kvindeskikkelse viste sig, iført en klassisk Dragt af Guldmor, indvævet med Granater og Sommerfuglevinger. De snehvide Arme og Skuldrene var nøgne, paa Hovedet bar hun en lille Guldkrone af Stjærner; det tykke, lysebrune Haar var bundet sammen bagtil og faldt som en Strøm ned ad Ryggen, saa langt som til Knæerne.

Hun gik langsomt ned til Lamperækken, med Hænderne hængende slap ned til Siderne, gjorde en let Bøjning mod den kejserlige Loge og derefter til højre og venstre. Læberne og Kinderne var sminkede, gennem

den aabne Mund skimte man de skinnende hvide Tænder, de graa Øjne stirrede stift hen imod Svengali.

Ansigtet var smalt og havde et udtæret Udseende trods den kunstige Rødme; men Linierne var saa skønne, Udtrykket saa mildt, fordringsløst og rørende barnligt, at hun vandt alles Hjærter saa snart hun viste sig.

Publikum rejste sig uvilkaarlig, da hun kom helt hen ved Orkestret, atter hilste hun og førte Haanden til Hjærtet paa en naturlig og yndefuld Maade.

Det var Trilby!

Den umusikalske Trilby, der ikke kunde synge en ren Tone!

Hvad skulde der nu ske?

Overraskelsen havde næsten forstenet vore tre Venner!

Saa begyndte den vældige Taffy at ryste over hele Kroppen, Sandys Hage var sunken ned mod hans Bryst, Lille Billi stirrede og stirrede, som om Øjnene skulde falde ud af Hovedet paa ham. De følte alle tre noget hemmelighedsfuldt, noget uhyggeligt, som de ikke kunde forklare sig.

Omsider atandsede Bifaldsstormen. Trilby stod med Hænderne paa Ryggen, den ene Fod paa en lille Skammel, med Munden halvaaben og Blikket fæstet paa Svengali, rede til at begynde.

Han slog de tre Slag med Taktstokken og Orkestret gav en Akkord. Efter et nyt Slag med Taktstokken, som han denne Gang rettede mod hende, begyndte hun, som det syntes uden mindste Anstrængelse og uden nogen Musikledsagelse — ja, ledende hende som om hun selv havde været et Orkester.

Ved Maanes Skin,
Pjerrot, min Ven,
o, luk mig ind,
laan mig din Pen!
Jeg banker — hør!
mit Lys er slukt,
luk op din Dør,
som nu er lukt!

Det var denne meningsløse, gamle Børneremse, Svengali lod hende synge første Gang, hun viste sig for Verdens mest kriti-

ske Publikum. Der er kun dette ene Vers, og det sang hun tre Gange.

Første Gang sang hun det uden noget som helst Udtryk — som et Barn synger, der ikke tænker over Ordene, eller som en ung Moder synger, naar hun sidder ved Vuggen og stopper Strømper, mens hun med Foden rører Vuggens Gænge. Men Stemmen var saa blød, saa frisk, den fyldte hele Rummet.

Om hun pludselig havde spredt to store hvide Vinger ud og var flagret op under Lysekronen, kunde hun ikke have vakt større Røre i Puklikum. En saadan Stemme havde ingen før hørt.

Lille Billi havde allerede længe skjult Ansigtet i Hænderne, en stor Taare var falden ned paa Taflys Kindskæg og Sandy anstrængte sig af alle Kræfter for at holde Taarerne tilbage.

Hun sang Verset for anden Gang, kun lidt højere end før og kun med en ubetydelig Forandring i Udtrykket, men hun trak Vejret paa en Maade, der udvidede Sremmen

og gav den en Klang af den ømmeste Moderkærlighed.

Lille Billi havde for længe siden tabt al Selvbeherskelse og rystede af undertrykt Hulken — Lille Billi, som ikke kavde grædt en Taare i fem lange Aar.

For tredie Gang lød Verset, og nu var det, som om hun i Toner tolkede et Sørgespil; man saa' lyslevende den stakkels forskudte Kolumbine, forraadt og døende i den kolde Nat; det var ikke længer Pjerrot og Kolumbine, det var Faust og Margrete!

Da Sangen var ude, kom Bifaldet ikke straks, og Trilby ventede med sit sædvanlige godmodige Smil, som om hun var vant til at vente paa den Maade, men derpaa brød Stormen løs med stor Kraft, samtidig med at Blomsterne regnede ned over hende; de smaa Pager fik travlt med at samle Blomsterne op, mens Trilby bukkede lige ud, til højre og til venstre. Det var hendes sædvanlige Triumf, den var aldrig udebleven.

Lille Billi klappede ikke. Han sad endnu ubevægelig med Ansigtet skjult i Hænderne.

Han syntes at sove dybt og drømme en dejlig Drøm.

Idet Sangens første Toner strømmede over hendes Læber, disse Læber, som han saa godt huskede, og hendes Dueøjne saa' over Svengalis Hoved lige hen paa ham, da smæltede noget i hans Hjærne og hans Ævne til at elske vendte pludselig tilbage.

Midt under det næste Numer — Nøddetræet — hævede han Hovedet og saa' paa hende; og han saa' baade Sandy og Taffy, begge med Øjnene uafbrudt fæstede paa Trilby, og saa vidste han, at det ikke var nogen Drøm, og hans Glæde var lige ved at tage Livet af ham.

Hun sang ‚Nødetræet' med Orkester lige saa naturligt som hun havde sunget den første Sang.

Her sad en uhyre Mængde Tilhørere og lyttede spændt til det Tonemaleri, der viser et jævnt, tarveligt tysk Pigebarn, der nylig er bleven forlovet og som sidder under et Valdnøddetræ i en Have udenfor Berlin, og rundt om hende sidder hendes Familie og

Venner, sandsynligvis drikkende Øl, rygende lange Piber, talende om Forretning og Politik.

Den samme Bifaldsstorm som før — og saa sang hun Visen om Ben Bolt.

Da de bekendte Toner atter strømmede ind i Lille Billis Øre, mindedes han hvad Svengali havde fortalt om sin lille Fløjte.

»Det er paa den Maade jeg underviser Gecko, det er paa den Maade jeg lærer den lille Honorine at synge — med denne lille Tingest, som jeg har funden i en Drøm — jeg, Svengali.«

Trilby sang endnu ‚Vaarsang' af Gounod, hvormed Koncertens første Afdeling var forbi, og Folk fik nu Lejlighed til at tale om det nye Vidunder i Musikverdenen.

Vore Venner havde ikke meget at sige hinanden; de kunde ikke finde Ord for deres Følelser.

Koncertens sidste Afdeling var endnu kortere end den første og fremkaldte om muligt endnu stærkere Begejstring.

Trilby sang kun to Numre. Den første Sang var ‚Malbrock i Krigen drager'.

Hun begyndte let og muntert, som om

det var en livlig Marsch, og Folk lo da ogsaa, da hun det første Vers:

Marlbrough i Leding drager
Mironton, mironton, mirontæne,
Marlbrough i Leding drager —
naar kommer han igen?
naar kommer han igen?
naar kommer han igen?
Marlbrough i Leding drager —
naar kommer han igen?

Omkvædet: Mironton, mironton, mirontæne gav Tilhørerne Anledning til at tro, at det var en munter Vise, Sangerinden foredrog.

Han kommer vel til Paaske —
Mironton. mironton, mirontæne —
han kommer vel til Paaske
maaske ved Pinsetid,
maaske end Pinsetid o. s. v.

Endnu lo Tilhørerne, skønt hun sang Omkvædet saaledes, at det begyndte at vække Anelse om kommende Ulykker.

Forlængst er Pinsen omme —
Mironton, mironton, mirontæne —
forlængst er Pinsen omme,
Marlbrough kom ikke hjem,
Marlbrough kom ikke hjem osv.

Latteren veg nu for en Følelse af ubestemt Angst.

Fru Marlbrough fra Taarnet spejder,
Mironton, mironton, mirontæne,
Fru Marlbrough fra Taarnet spejder
saa viden over Land,
saa viden over Land osv.

Her var det, som om man selv steg op i Taarnet, for at stirre ud efter den længselsfuldtventede Kriger.

Da ser hun fjærnt hans Page,
Mironton, mironton mirontæne.
»Min raske, smukke Page,
hvad Budskab bringer Du?
Hvad Budskab bringer Du osv.

Nu ventede man i pinlig Spænding paa at høre om Ulykken.

»Det Bud, som jeg Dig bringer,
Mironton, mironton, mirontæne,
det Bud, som jeg Dig bringer,

vil kalde Taaren frem,
vil kalde Taaren frem osv.

Læg da bort de røde Klæder,
Mironton, mironton, mirontæne,
læg da bort de røde Klæder
og klæd Dig saa i sort,
og klæd Dig saa i sort osv.

Marlbrough er død i Krigen,
Mironton, mironton, mirontæne,
Marlbrough er død i Krigen
og lagt i sorten Muld,
og lagt i sorten Muld osv. *)

---

*) Denne komiske Sørgesang er ogsaa kendt her hjemme og kan godt regnes til en af vore Bedsteforældres Sange; men Versene lød lidt anderledes og var mere morsomme; man mindes f. Eks. Beskrivelsen af Ligtoget: »Den anden bar hans Sabel, den tredje ingen Ting.« Visen er digtet af en Franskmand lige efter Slaget ved Malplaquet i Septemper 1709, rimeligvis til en gammel fransk Folkemelodi. Den engelske Feltherre Marlborough var helt indesluttet af Franskmændene, men saa blev de Franskes Anfører, Marskalk Villars dødelig saaret og maatte lade sig bære bort fra Valpladsen, og saa fik Slaget en anden Vending, Franskmændene tabte, og for at trøste sig over Nederlaget, sang de den nylavede Vise: »Marlbrough i Leding drager« og sluttede med »Marl-

Dermed endte Sangen pludselig. Og saa skete det Vidunder, at Tilhørerne nu sad og græd over en Vise, de alle havde kendt fra de næppe kunde gaa og hvoraf de havde lét saa mangfoldige Gange.

Blomsterregnen, der faldt efter Sangen, varede mere end fem Minuter.

Endelig kom Slutningensnumeret. Orkestret spiller hurtigt de fire første Takter af Chopins Impromptu, saa falder Trilby ind, synger uden Ord dette Musikstykke skønnere end en Pianist nogensinde har spillet det. Det var som om man hørte en ung Piges friske, klingende Latter, som om man følte hendes Glæde over alt, hvad der er skønt i Naturen, Morgenens Friskhed, Bækkens Rislen, Møllehjulets Klappren, Vindens Sus i Træerne, Lærkens Sang under den skyfri Himmel, Solen og Duggen, Foraarsblomsternes Duft, alt dette klinger gennem Trilbys Stemme i krystalklare Triller, en dansende leende Kvidren.

---

brough er død i Krigen«. I Virkeligheden var Marlborough slet ikke falden, men kom i god Behold tilbage til England. Oversætterens Anm.

Saa kommer Adagioen, der skildrer den jomfruelige Kærligheds Opvaagnen, Tvivl og ængstelige Spørgen. De bløde, mægtige, dybe Brysttoner runger som Klangen af store Guldklokker.

Atter bliver Tempoet hurtigere, de glade Barnestemmer runger i Luften, Tonerne lyder som en klar, boblende Krystalstrøm, der iler skummende hen over Stenene.

Imens spillede det brede, englelige Smil om Trilbys Mund, de hvide Tænder skinnede gennem de halvaabne Læber, hun vuggede Hovedet i Takt med Svengalis Taktstok.

Et Minut eller to, og det hele var forbi. Tonerne døde langsomt hen, efterladende sig et svagt, næppe hørligt Ekko.

Der blev en lille Pavse, da rejste den talrige Tilhørerskare sig alle som én Mand, svingede med Hatte, Stokke, Lommetørklæder og raabte: »Leve Madame Svengali! Leve Madame Svengali!«

Svengali trædei frem paa Tribynen, tager sin Hustrus Haand, og hilsende til alle Sider trækker de sig baglænds tilbage. Tæppet

falder, men hæver sig atter og atter for dette æventyrlige Kunstnerpar.

Saaledes var Trilbys første Optræden i Paris.

Vore tre Venner vendte tilbage til Boulevarderne, og de var de eneste tavse blandt den Skare, der strømmede ud fra Koncertsalen.

De gik som sædvanlig Arm i Arm, men denne Gang med Lille Billi i Midten. Han var nu sig selv igen, efter fem lange Aar kunde han atter nære Kærlighed til andre, og det kunde han takke Trilby for.

Og hvad følte han for Trilby? Han kunde ikke afgøre det endnu.

Ogsaa Taffy og Sandy var tavse; Trilbys Stemme klang endnu i deres Ører.

Det var en varm, mild Dag, næsten som midt om Sommeren, og de standsede ved den første Kafé, de kom til paa Boulevard de la Madeleine, tog Plads ved et lille Bord paa Fortovet, det eneste, der endnu var ledigt, og forlangte tre Glas Øl. Restavrationslokalerne indenfor var fyldt til Trængsel, og

man talte næsten ikke om andet end Madame Svengali.

Sandy var den, der først brød Tavsheden. Han tømte sit Glas i et eneste Drag og bestilte et nyt, tændte en Cigar og sagde: »Jeg tror alligevel ikke, at det var Trilby.«

Det var første Gang hendes Navn blev nævnet mellem de tre Venner i Løbet af de sidste fem Aar.

»Hvor i al Verden kan Du tvivle om det?« spurgte Taffy.

»Jo vist var det Trilby!« sagde Lille Billi.

Sandy kunde ikke tro det. Han vilde ikke tale om, at det var umuligt, nogensinde at lære Trilby at synge rent, heller ikke om hendes bekendte Afsky for Svengali, men han havde betragtet hendes Ansigt gennem Kikkerten, og trods en ren vidunderlig Lighed var der alligvel en stor Forskæl. Sangerindens Ansigt var smallere og længere, Øjnene var større og havde et helt andet Udtryk. Endvidere saa' hun ud til at være højere og sværere bygget.

Deri vilde de andre ikke give ham Ret; de havde begge genkendt hende paa den

ejendommelige Klang i hendes Stemme. Og saa begyndte de alle tre at tale om det mærkværdige i hendes Foredrag, og Lille Billi var den, der førte Ordet med mest Sagkundskab og paa en Maade, der glædede de to Venner; de havde nemlig begge været lidt ængstelige for, at dette Møde med Trilby skulde gøre et uheldigt Indtryk paa Lille Billis let bevægelige Sind.

Han syntes imidlertid at være lykkelig, næsten oprømt, og betragtede sine Venner med et nyt Udtryk, som om Musiken ikke alene havde fordoblet hans Glæde over Livet men ogsaa hans Glæde over at være sammen med de to gamle Venner. Tilsyneladende var han helt vokset fra sin gamle Lidenskab for hende.

Men Lille Billi vidste det selv bedst.

Han vidste, at hans gamle Kærlighed til hende var vendt tilbage, saa stærk og overvældende, at han i Øjeblikket ikke kunde gøre sig Rede for den.

Men da han næste Morgen vaagnede efter en kort og urolig Nat, var det ham klart, at det var haabløst, taabeligt og for-

tvivlet at elske denne Kvinde, der kunde have været hans, men nu var en anden Mands Hustru, en Mand, hvem hun kunde takke for, at hun overstraalede alle andre Kvinder paa Jorden — en Dronning blandt Dronninger — en Gudinde! Hvor maatte hun ikke elske denne Mand, der havde opdaget hendes store Ævner og uddannet dem.

Og Mindet om disse to Kunstnere, Mester og Lærling, der Haand i Haand takkede smilende til højre og venstre for den vilde Begejstring, de havde fremkaldt, pinte ham, saa han ikke kunde ligge rolig, men maatte gaa frem og tilbage i det lumre Sovekammer og længtes efter, at den Hjærnesygdom, der havde sløvet alle hans ømme Følelser, skulde vende tilbage.

Hvor skulde han fly hen for at undgaa disse pinlige Minder? Alle de smaa, rørende Træk stod nu atter lyslevende for ham, hendes Stemme lød uafbrudt for hans Ører.

Tilsidst kunde han ikke holde ud at være alene, han kastede nogle Klæder paa sig og bankede paa Taftys Dør.

»Men hvad Pokker er der i Vejen med

Dig?« udbrød den brave Taffy, da Lille Billi tumlede ind til ham.

»Aa, jeg tror, jeg bliver gal!« sagde Lille Billi. Han rystede over hele Kroppen og i usammenhængende Ord forsøgte han at skildre sin Tilstand.

Taffy blev meget urolig; han kastede i en Fart Benklæderne paa sig, lagde Lille Billi op i sin egen Seng og satte sig paa Sengekanten med Vennens Haand i sin. Han frygtede for et nyt Tilfælde som det for fem Aar siden, og vidste ikke, hvad han skulde gøre. Han turde ikke forlade ham saa længe, som han behøvede for at vække Sandy eller sende Bud efter en Læge.

Pludselig borede Lille Billi Ansigtet ned i Puden og begyndte at hulke. Taffy mente at det var godt, Vennen kom til at græde ud. Billi havde altid været overspændt, let til at blive rørt, let til at faa Taarer i Øjnene.

Snart blev Lille Billi roligere, og pludselig sagde han:

»Hvad maa Du tænke om mig, saadan en blødagtig Kryster, jeg er.«

»Hvorfor det?«

»Fordi jeg opfører mig paa en saa naragtig Maade. Men jeg kunde ikke gøre for det — jeg gik hele Natten frem og tilbage i mit Værelse, indtil det hele løb rundt for mig.«

»Det har jeg ogsaa gjort.«

»Af hvad Grund?«

»Af samme Grund som Du.«

»Hvad er det for Snak?«

»Jeg holdt af Trilby lige saa meget som Du; der var kun den Forskæl, at hun foretrak Dig.«

»Hvad er det for Snak?« spurgte Lille Billi endnu en Gang. »Holdt Du af Trilby?«

»Ja.«

»Vidste hun det ikke?«

»Jeg tror, hun vidste det.«

»Men derom har hun aldrig talt til mig.«

»Det lignede hende. Men saa meget er vidst, at jeg har sagt det til hende. Jeg spurgte hende, om hun vilde gifte sig med mig.«

»Nu har jeg aldrig hørt saa galt! Naar var det?«

»Samme Dag, vi tog hende og Jeannot med os til Meudon, da vi spiste til Middag

hos Skovfogden og hun dansede Kankan med Sandy.«

»Nu har jeg aldrig hørt saa galt! Og hun vilde ikke have Dig?«

»Spørger Du om det?«

»Men hvorfor i Alverden vilde hun ikke have Dig?«

»Fordi hun allerede den Gang syntes bedre om Dig, tænker jeg.«

»Syntes bedre om mig — foretrak mig for Dig?«

»Ja — det lader til det, min gamle Dreng,« svarede Tafly. »Men ser Du, det er ikke godt at forklare Folks Smag. Hun er selv bygget efter en stor Maalestok, saa jeg antager. hun syntes om Spirrevipper — for Modsætningens Skyld. Der har altid været noget moderligt ved hende. Og Du er jo desuden en køn lille Fyr med et godt Hoved og stort Talent. Jeg derimod er en stor Klodsmajor.«

»Jeg kan slet ikke forstaa det.«

»Men ser Du, jeg tog det med en vis Ro.«

«Véd Sandy det?«

»Nej — og jeg vil heller ikke have, at hverken han eller nogen anden skal vide det.«

»Taffy, Du er dog bestandig en rigtig ærlig Sjæl!«

»Det glæder mig, at Du har den Mening om mig. I hvert Fald er vi to i samme Kattepine og maa søge at tage det paa bedste Maade. Hun er nu en anden Mands Hustru, og sandsynligvis er hun meget forelsket i ham; det maa hun jo være, efter alt, hvad han har gjort for hende, skønt han er en stor Svinepels.«

»Aa, det bliver aldrig godt med mig. Hun havde giftet sig med mig, hvis ikke min Moder og min Farbroder, det gamle Asen, de blandet sig i Sagen. Havde jeg bare ikke skreven til min Moder og fortalt hende, at jeg havde i Sinde at gifte mig med Trilby, saa havde vi været Mand og Kone i fem Aar — boet i Barbizon — og jeg skulde have malet som jeg var rasende! Hvilket Liv det vilde have været! Naar Folk bare ikke havde haft denne forbandede Lyst til at blande sig i andres Sager.«

»Nu begynder Du igen paa den gamle Historie! Hvad hjælper det? Du tænker ikke paa mig! Jeg havde jo ikke haft det bedre, fordi Trilby var bleven gift med Dig — tværtimod, det havde været værre for mig.«

Der blev en lang Pavse.

Saa udbrød Lille Billi: »Taffy, jeg kan ikke sige Dig, hvad for en gammel, ærlig Kammerat Du er. Alt det gode, jeg hidtil har tænkt om Dig — og det er ikke lidt — det er intet at regne mod det Venskab, den Hengivenhed og Agtelse, jeg her efter vil nære for Dig.«

»Det er godt, min gamle Ven!

»Og nu tænker jeg ogsaa, jeg er kommen lidt til Ro igen — i det mindste for en Tid. Jeg lister af igen og gaar ind og lægger mig i min Seng. God Nat, min gamle Ven — og Tak for alt, hvad Du har sagt mig.«

Og Lille Billi gik atter ind i sin Seng just som Dagen begyndte at gry.

SYVENDE KAPITEL.

Maanen blegede min Elsktes Læber,
Kulden isned hendes skønne Barm.

Den næste Morgen blev vore tre Venner liggende længe og drak Kaffe hver i sit Værelse.

Alle tre havde sovet daarligt, selv Taffy havde ligget uroligt og var ikke falden i Søvn før det var begyndt at blive lyst. Han kunde ikke lade være at tænke paa Tribys Sang og han var endnu stadig i Tvivl, om det virkelig var hende.

Saa snart de tre Malere kom ud paa Gaden, gik de hen til Koncertsalen, men alle Billetter var udsolgt baade til i Aften og de følgende Aftener.

Derpaa gik de hen og spiste Frokost og

læste paa samme Tid, hvad Morgenbladene skrev om Madame Svengalis første Optræden. Det var en Lovsang i alle Tonearter! Musikkritikerne fandt paa helt nye Ord for at udtrykke deres Begejstring.

Saa følte Malerne Trang til en lang Spaseretur, men kunde ikke blive enige om, hvor de skulde tage hen i Paris, denne uendelige By, hvor de havde foresat sig at se saa meget, at den Uge, de skulde tilbringe der, næppe kunde forslaa.

Mens de stod paa Gaden og saa' sig om, kom en pragtfuld aaben Vogn rullende forbi dem, med Kusk og Tjener i splinterny Livreer, der spillede i alle Regnbuens Farver, rigtig smagløst. Lænet tilbage i Vognen laa Hr. og Madame Svengali, han med sin brede Filthat over de lange, sorte Lokker, indsvøbt i kostbart Pelsværk og røgende en vældig Havannacigar.

Ved Siden af ham sad Sangerinden, ligeledes indsvøbt i sort Pelsværk, med en stor sort Fløjelshat og det lysebrune Haar bundet op i en vældig Knude i Nakken. Hun var sminket og pudret og Øjenbrynene var

sværtede; men trods alt dette smagløse Stads var hun alligevel saa smuk, at hun vakte almindelig Beundring blandt de Fodgængere, hun langsomt kørte forbi.

Lille Billi blev saa bevæget, at han var lige ved at kvæles.

Svengali fik Øje paa ham, og Lille Billi saa' ham vende sig om til hende og sige noget. Hun vendte Hovedet og saa' ham staa der — de saa' paa ham begge to. Lille Billi bukkede. Hun stirrede paa ham med kold Foragt og lod som om hun ikke kendte ham — det samme gjorde Svengali. Og da de kørte forbi, hørte han dem begge to le — hun med en simpel Latter som en Opvartningspige.

Lille Billi var som sønderknust, alt løb rundt for ham.

Sandy og Taffy havde set det hele — ikke det mindste var gaaet tabt for dem. Hr. og Fru Svengali havde ikke engang værdiget dem et Blik.

»Det er ikke Trilby, det sværger jeg paa,« sagde Sandy. »Saa simpelt kunde Trilby aldrig bære sig ad — og det er heller

ikke Trilbys Ansigt — nu tvivler jeg ikke mere.«

Ogsaa Taffy begyndte at tvivle og vidste ikke, hvad han skulde tro. De to Venner tog fat i Lille Billi, hver i sin Arm og trak ham med hen ad Boulevarderne. Han var helt ude af sig selv, vilde ikke gaa med hen at spise til Middag, men vilde gaa hjem straks. Han længtes efter sin Moder, som han tidt havde længtes efter hende som Barn, naar der var hændet ham noget ondt, mens han var borte fra Hjemmet, længtes efter hende som en fortvivlet for at omfavne og kysse hende og selv blive kælet for. Hans gamle Kærlighed til sin Moder, sin Søster og sit Hjem var vendt tilbage.

Da vore tre Venner kom hjem til Hotellet, for at klæde sig om til Middagsselskab, blev Lille Billi stædig og vilde ikke gaa med, før Taffy havde lovet ham at rejse med ham hjem til Devonshire næste Morgen.

— — —

Det varede ikke længe, før Bladene kunde fortælle Trilbys Historie.

Hun var eneste Datter af Baron O'Ferrall,

hed det. Som ganske ung Pige var hun løben bort fra sit Barndomshjem i Nærheden af Dublin, for at hengive sig til det fri Kunstnerliv i Paris. Afstøbningen af hendes smaa Fødder kunde faas hos en Kunsthandler i Paris, og Manden havde tjent sig en Formue paa den Forretning. En engelsk Kunstner havde malet hendes venstre Fod paa Væggen i sit Atelier, en skotsk Adelsmand havde købt hele Huset, som han derefter havde ladet rive ned for at kunne føre Væggen i Glas og Ramme til sit Slot i Edinburg. — Det sidste Punkt var uheldigvis mere forkert end det andet; paa Grund af Murens Materiale var det umuligt at sælge Trilbys Fod til Sandy, og han kunde altsaa ikke føre den med hjem til Skotland.

Den følgende Morgen var de alle tre færdig til Afrejsen. Om det saa var Sandy havde han faaet nok af Paris og længtes efter at komme hjem, for atter at begynde paa sit Arbejde.

De var just blevne færdige med deres Frokost og sad nu ude i Hotelhaven, hvor der som sædvanlig var fuldt af Mennesker.

Lille Billi gik ind paa Hotellets Læseværelse for at skrive et Brev til sin Moder. I Nærheden af ham sad Svengali ved et lille Bord og læste nogle Breve. Der var ingen andre end Lille Billi, Svengali og en Tjener til Stede i Lokalet.

Svengali saa' op og deres Blikke mødtes.

Lille Billi kom til at ryste; han var i Færd med at række Svengali Haanden, men da han saa' hans hadefulde Blik, trak han den tilbage.

Svengali rejste sig, pakkede sine Breve sammen, og idet han gik forbi Lille Billi, kaldte han ham fordømte Svinehund og spyttede ham i Ansigtet.

Lille Billi stod et Øjeblik som forstenet, derpaa løb han efter Svengali, naaede ham lige ved Marmortrappen, sparkede ham, slog Hatten af ham og gav ham et Slag over Haanden, saa han tabte alle Brevene.

Svengali vendte sig om og slog Lille Billis Mund tilblods, Maleren foer løs paa ham som rasende, men kunde ikke naa at at ramme ham, da Svengali var for høj.

Der samledes hurtigt en Del Mennesker.

»Hent en Politibetjent!« raabte en Herre, og Raabet blev gentaget af andre. Taffy, der saa' Sammenstødet, raabte: »Bravo, min lille Ven!« Derpaa sprang han op fra Stolen, borede sig gennem Mængden hen til Lille Billi, der blødende og forpustet stammede:

»Han spyttede mig i Ansigtet, Taffy ... den fordømte Usling! Jeg havde ikke talt til ham — ikke et eneste Ord, forsikrer jeg Dig!«

Svengali havde ikke ventet, at Taffy var i Nærheden; han kendte ham straks og blegnede.

Taffy, der havde tykke Hjorteskindshandsker paa Hænderne, strakte sin højre Haand ud, greb behændigt Svengalis Næse, drejede den næsten af, idet han, holdende fast i den, svingede hans Hoved frem og tilbage, til højre og venstre; derpaa slap Taffy Næsen og gav ham en Ørenfigen, saa det gnistrede for Svengalis Øjne.

Svengali stønnede værre end Lille Billi, og det varede et Par Minutter inden han han kunde sige noget. Endelig udbrød han:

»Fejge Usling, jeg skal sende Dem mine Sekundanter!«

»Til Tjeneste!« svarede Taffy, rakte ham et Visitkort og sagde paa godt Fransk: »Jeg bliver hjemme til Klokken tolv i Morgen. Men her er min Adresse i London, hvis jeg ikke skulde høre fra Dem inden jeg forlader Paris. Det gør mig ondt, men man skal ikke spytte Folk i Ansigtet, det er upassende. Jeg kommer, naar som helst De sender Bud efter mig, ja om jeg saa skulde rejse fra Verdens Ende.«

»Det er godt, det er godt,« bemærkede en ældre Herre, der lignede en gammel Militær, og som nu rakte Taffy sit Visitkort for det Tilfælde, han kunde være ham til nogen Nytte. Den gamle Herre lod til at synes rigtig godt om den Maade, hvorpaa Taffy tog denne Sag.

Da Politiet endelig kom, var det hele forbi. Svengali var for længe siden kørt bort i en Droske, og Taffy stillede sig til Politiets Raadighed.

Man gik ind paa Kontoret og talte om Sagen, sammen med den gamle Militær,

Overkelneren og to Tjenere, der havde set Striden fra først. Alt, hvad Politiet forlangte at vide af Taffy og hans Venner, var: Navn, Fornavn, Stand, Alder, Bopæl og Fødested.

»Den Sag bliver nok bilagt et andet Sted og paa en anden Maade,« sagde den gamle Herre — General, Grev de la Tour-aux-Loups.

Saaledes lagde denne Storm sig. Der blev aldrig Tale om nogen Duel og vore tre Venner vendte i god Behold tilbage til London.

Lille Billi blev hos sin Moder og Søster i Devonshire til Julen og Taffy boede i Byens Gæstgivergaard.

Samme Aften, de ankom, og Lille Billi, træt efter Rejsen, var gaaet i Seng, fortalte Taffy Fru Bagot om Madame Svengali, der aldeles lignede Trilby.

»Min Gud!« udbrød den stakkels Fru Bagot, »det er jo den Sangerinde, der ventes hertil. Der staar i Dag et Stykke om hende i ‚Times'; Bladet paastaar, at hun er et Underværk, og at hendes Mage ikke findes. Det kan da ikke være den Frøken O'Ferrall, jeg saa' i Paris,«

»Det lyder noget utroligt, men jeg er alligevel sikker paa, at det er hende, og Willy nærer ikke mindste Tvivl derom. Paa den anden Side paastaar M'Allister, at det ikke er hende.«

»Hvor det er kedeligt! Det er altsaa af den Grund, at min stakkels Willy ser saa nedslaaet og bedrøvet ud. Det er de gamle Minder, der vaagner paa ny. Kunde hun synge, da De kendte hende i Paris?«

»Ikke en Tone. Hendes Forsøg paa at synge var ligefrem latterlige.«

»Hun er stadig lige smuk?«

»Ja — derom kan der kun være én Mening — smukkere nu end nogensinde.«

»Og hendes Sang — er den saa vidunderlig? Jeg kan huske, at hun havde en køn Talestemme.«

»Vidunderlig! Ja, jeg har aldrig hverken hørt eller drømt om noget lignende.«

»Min Gud, saa maa hun jo være helt uimodstaaelig! Det forundrer mig, at De ikke selv er forelsket i hende. Det er forfærdeligt med disse Sirener, der bringer Forstyrrelse i hæderlige Familier.«

»De maa huske, Frue, at hun gav efter paa et eneste Ord af Dem; man kan ikke kalde hende en Sirene.«

»Ja, ja, det er ogsaa sandt — hun opførte sig godt, hun gjorde sin Pligt, det kan ikke nægtes. De maa forsøge paa at tilgive mig, skønt jeg ikke kan tilgive hende al den Sorg, hun har gjort min stakkels Willy.«

Fru Bagot begyndte at græde og Taffy tilgav hende.

»Aa, Hr. Wynne, lad os haabe, at det er en Fejltagelse . . . at det kun er en, der ligner hende. Hun kommer jo hertil og synger i London efter Jul. Min stakkels Drengs taabelige Kærlighed vil da blusse op paa ny. Hvad skal jeg gøre?«

»Hun er jo, som De véd, en anden Mands Hustru, og dette Faktum vil vel nok slaa Vand paa Willys brændende Kærlighed. Des uden lod hun slet ikke til at kende ham, da de saa' hinanden i Paris, og Dagen efter kom Willy og hendes Mand op at nappes i et Hotel; de slog og sparkede hinanden ganske artigt, og det er slet ikke Tegn paa, at der vil opstaa noget fortroligt Forhold for det første.«

»Hvad er det, De fortæller mig, Hr. Wynne? Min Søn slog og sparkede en Mand, i hvis Hustru han er forelsket? Aa, min Gud!«

»Det gjorde Willy Ret i; Manden havde først fornærmet ham, og Willy optraadte som en Helt; han vandt da ogsaa alles Sympati, og Sagen faar ingen ubehagelige Følger. Jeg saa' det hele.«

»Og De gik ikke imellem, Hr. Wynne?«

»Jo, saamænd gik jeg imellem — vi gik alle sammen imellem — der blev ikke Tale om Udfordring eller saadanne Dumheder.«

»Naa, Gud ske Lov!«

I Løbet af et Par Uger blev det bedre med Lille Billi. Han malede en Mængde Skitser af Have og Skær, og Taffy malede sammen med ham og var meget tilfreds.

Forholdet mellem Præsten og Lille Billi blev ogsaa nogenlunde godt igen. Præsten syntes svært godt om Taffy, hvis Fætter, Oscar Wynne, han havde kendt fra Universitetet, og han benyttede enhver Lejlighed til at vise ham Gæstfrihed. Præsten Datters var i Algier.

Tiden gik ret fornøjelig til Julen kom. Selve Julefesten kunde ogsaa nok gaa an. Men efter Julen vendte Lille Billi tilbage til London for at male et Billede til den kongelige Malerisamling og Tafly fulgte med, og da blev der tomt og trist i Fru Bagots Hus og mange onde Anelser fik hendes moderlige Hjærte til at banke.

Madame Svengali var naaet til London. Hendes Navn var i hver Mands Mund, hendes Fotografier i Butiksvinduerne. Hun skulde synge paa en Koncert i næste Uge. Egentlig skulde hun have sunget før, men der syntes at være kommen en Knude paa Traaden — en Tvist mellem Hr. Svengali og hans første Violinist.

En Folkemængde som sædvanlig, kun noget større, stod uden for det stereoskopiske Aktieselskabs Vinduer ved Regent Street og gabede paa Fremstillingerne af Madame Svengali i alle Størrelser og Kostymer. Hun var meget smuk, det var alle enige om,

hendes Ansigtsudtryk var yndigt, hjærteligt og sørgmodigt, og man følte, at en kejserlig Krone vilde have passet hende bedre end den lille fordringsløse Krone af gyldne Stjærner. Paa et af Fotografierne stod hun i klassisk Dragt, omtrent i samme Stilling som Venus fra Milo, undtagen at hun holdt Hænderne samlede paa Ryggen. Og paa den nøgne Fod havde hun kun en græsk Sandal. Af dette Billede blev solgt mange flere Aftryk end alle de andre.

En lille Mand, der tillige med to større netop havde banet sig Vej hen til Vinduet, ytrede til sine Venner: »Se bare, Sandy, se paa Foden! Tvivler Du endnu?«

»Ja, det er Trilbys Tær, det er aldeles sikkert,« sagde Sandy, hvorpaa de alle tre gik ind og købte nogle af Billederne.«

Saa vidt man vidste var Uenigheden mellem Svengali og hans første Violinist opstaaet ved en Prøve paa Drury Lane-Teatret.

Svengali syntes ikke at have været sig selv lig siden den sidste 15de Oktober, og det var den Dag, da Taffy i Paris slog ham i Ansigtet og drejede paa hans Næse, saa

den knagede. Han var bleven hæftig og pirrelig, især mod sin Hustru — om hun virkelig var hans Hustru. Det saa' ud til, at Svengali havde haft Grund til særlig at hade Lille Billi.

Han havde ikke set Maleren i flere Aar, ikke siden Juleaften i Vennernes Atelier i Paris, hvor de boksede for Spøg og hvor Svengalis Næse var kommen i Vejen og havde faaet et Slag, saa den blødte. Det var dog ikke derfor, han hadede Lille Billi.

Da han saa' Maleren staa paa Fortovet paa Konkordiapladsen og iagttage, hvorledes »hele Paris« drog forbi, kendte han ham straks, og Hadet blussede op; han lod som om han ikke kendte ham og tvang sin Hustru til at gøre det samme.

Næste Morgen traf han ham igen i Hotellet. Lille Billi saa' bleg og angreben ud, og da Svengali troede, at han var ene, spyttede han ham i Ansigtet, eftersom han ikke turde kvæle ham.

Men Svengali kom straks til at fortryde, hvad han havde gjort. Lille Billi var styrtet efter ham, havde sparket og slaaet ham,

Svengali havde slaaet igen, og pludselig var denne Kraftkarl, denne Taffy kommen tilstede, og han havde aldrig kunnet forvinde den Omgang, Taffy havde givet ham.

Dag og Nat tænkte han paa denne Strid og paa de Prygl, han havde faaet.

Dertil kom, at han var ældre end han saa' ud til — han var næsten halvtredsindstyve Aar — og langt fra rask. Hans Liv havde været en lang, haard Kamp.

Han nærede for sin Hustru, Slavinde og Elev en Slags hæftig, skinsyg Kærlighed, der for ham var en Kilde til uendelig Kval; hun lagde nemlig ikke Skjul paa, at hun endnu elskede den lille engelske Maler.

Gecko brød sig ikke længer om sin Mester og Lærer; al hans hundeagtige Hengivenhed samlede sig om Trilby, som han tilbad med en hæftig, men ren og uegennyttig Kærlighed. Den eneste levende Skabning, paa hvem Svengali kunde stole, var en gammel Jødinde, en Slægtning af ham, som boede sammen med dem og som snart var kommen til at elske Trilby endnu højere end Svengali.

Ved den nysnævnte Prøve paa Dury Lane Teatret dirigerede Svengali og hans Hustru sang. Flere Gange afbrød han hende uden Grund og erklærede, at hun sang saa falsk som en gammel Hankat; dette var ikke sandt, hun sang tværtimod særdeles kønt ‚Hjem, kære Hjem'. Tilsidst slog han hende to eller tre Gange over Fingrene med Taktstokken, saa hun faldt paa Knæ og grædende udbrød: »O, Svengali, slaa mig ikke, min Ven! Jeg synger jo saa godt, jeg kan!«

Lille Gecko var da pludselig faret op og havde givet Svengali et kraftigt Slag i Nakken; det opdagedes, at Gecko havde en lille blodig Kniv i Haanden, og at Svengalis Hals blødte. Ved at se Blodet besvimede Svengali; hans Hustru havde taget hans Hoved i sit Skød og med et underligt mat Blik stirret frem for sig som i en Drøm.

Gecko var bleven afvæbnet; men da Svengali atter var kommen til sig selv og var kørt hjem, brød man sig ikke om at hente Politi, men neddyssede Sagen for at undgaa Skandale. Madame Svengalis Optræden maatte dog, til Direktør Julins

store Ærgrelse, udsættes en hel Uge; Svengali vilde paa ingen Maade tillade, at hun sang, naar han ikke selv var tilstede, lige saa lidt som han nogensinde eller under nogen Omstændigheder lod hende slippe udenfor Stuen.

Saaret var ubetydeligt. Lægen, der behandlede ham, beskrev hans Hustru som fuldstændig sløv, formodentlig paa Grund af Sorg og Angst. Men ikke et Øjeblik veg hun fra sin Mands Side og viste sig lydig og tro som en Hund.

Da endelig den Aften kom, da Madame Svengali for første Gang skulde optræde for et engelsk Publikum, tillod Lægen Svengali at køre hen i Teatret, men forbød ham strængt at dirigere. Hans Fortvivlelse herover var grænseløs, han rasede som en vanvittig, og det var ikke meget bedre fat med Julin.

I Svengalis Fraværelse havde Julin i Ugens Løb dirigeret Orkestret ved Prøverne et temmelig let Arbejde, da Orkestret var godt indøvet, og behøvede egentlig slet ingen Dirigent, heller ikke naar det spillede til Trilbys Sange.

Det blev bestemt, at Svengali skulde sidde alene i en lukket Loge, saaledes at hans Hustru hele Tiden saa' ham, og et Signalsystem aftaltes mellem ham og Julin og Orkestret, saaledes at det i Virkeligheden blev ham, der dirigerede fra sin Loge. Dette System blev prøvet Dagen forud og gik godt.

Da Mandag Aften kom, syntes alt at gaa sin vante Gang, Salen fyldtes hurtigt, med Undtagelse af Midterlogen i Parkettet.

I en af de første Rækker paa Gulvet sad Taffy, Sandy og Lille Billi.

Musikerne kom ind lidt efter lidt og begyndte at stemme deres Instrumenter.

Publikum saa' uafbrudt hen mod den tomme Loge, der sandsynligvis var bestemt for nogle af de kongelige.

Hr. Julin traadte under stærkt Bifald hen paa sin Plads, og bukkede til alle Sider, mens han samtidig stirrede op til den tomme Loge.

Derpaa slog han med Taktstokken paa Nodestolen og Orkestret spillede den ungarske Dans. Da dette Numer var forbi, blev

der en Pavse og nogle Tegn paa Utaalmodighed gav sig tilkende fra Galleriet. Hr. Julin var imidlertid forsvunden.

Taffy rejste sig, med Ryggen mod Orkestret, og saa' sig om.

En Person traadte ind i den tomme Loge og stod et Øjeblik og betragtede Tilskuerne. Det var en høj Mand, med langt Haar og Skæg. Det var Svengali.

Han fik Øje paa Taffy og deres Blikke mødtes.

»Nej se bare,« sagde Taffy.

Lille Billi og Sandy rejste sig, saa' op og genkendte Svengali.

Svengali stirrede et Øjeblik paa dem og hans Ansigt fik et saa stærkt Udtryk af Forundring, Had og Raseri, at de følte sig ilde berørt derved. Han satte sig ned, idet han vedblev at stirre paa Taffy.

Pludselig brød en Bifaldsstorm løs, og da vore tre Venner igen vendte sig om og satte sig ned, saa' de Trilby, der af Hr. Julin førtes hen til Lamperækken, og med et underligt sløvt Blik hilste paa Publikum lige som i Paris.

Orkestret begyndte at spille Indledningen til ‚Ben Bolt', der var den første Sang paa Programmet.

Sangerinden stirrede stadig op til Svengali, men sang ikke, Orkestret spillede den lille Melodi tre Gange.

Man kunde høre Hr. Julin med hæs, ængstelig Stemme hviske: »Men saa syng da — for Guds Skyld begynd — begynd!«

Hun vendte sig om til ham og sagde: »Hvorfor skal jeg synge? Hvad vil De have jeg skal synge?«

»Ben Bolt! — Men saa syng da, for Pokker!«

»Ben Bolt — naa, ja den kender jeg.«

Derpaa begyndte Musiken igen.

Hun forsøgte paa at synge, men Musiken forstyrrede hende. Hun raabte ned til Julin: »Jeg kan jo ikke synge for al det Spektakel, disse fordømte Musikanter gør.«

»Min Gud, Madame, hvad gaar der af Dem?« udbrød Julin.

»Naar jeg skal synge, saa vil jeg være fri for al den Musik!«

»Ja — saa syng uden Musik!«

Musikerne fik Tegn til at standse. Publikum sad forundret og i spændt Forventning.

Hun saa' sig omkring, saa' ned ad sig selv og begyndte at pille ved sin Kjole. Saa saa' hun op mod Lysekronen med et ømt, følsomt Smil og begyndte:

»O, husker Du Alice, skøn Alice, Ben Bolt,
skøn Alice med nødbrune Lok?
Af Glæde hun græd, naar mod hende Du lo...«

Længer kom hun ikke, før hele Salen var i Oprør — Raab og Skrig, Latter, Piben, Fløjten og al mulig Støj.

Hun tav, saa' sig om som en modig Heltinde og raabte paa Fransk:

»Hvad er der i Vejen med Jer? Hvorfor skaber I Jer? Tror I, jeg er bange for Jer?« forsatte hun og talte nu pludselig Engelsk: »I er Englændere — er I ikke? Hvad er det for et Spektakel, I gør? Hvorfor har man ført mig her hen? Hvad har jeg gjort Jer — det har jeg nok Lyst til at vide!«

Hun gjorde disse Spørgsmaal med en dyb og prægtig Stemme, med en saa rø-

rende Kvindelighed og en saa ædel Harme, at Larmen for en Stund forstummede.

Saa hørtes en Stemme højt oppe fra Balkonen:

»Er Du engelsk, hva'? Hvorfor gi'er Du os da ikke en ordentlig Sang for vore Penge? Stemme har Du nok af — hvorfor staar Du saa og synger falsk?«

»Synger jeg falsk? Jeg vil slet ikke synge! Jeg sang, fordi man bad mig om det — det var den franske Herre i den hvide Vest, der bad mig om det, men nu vil jeg slet ikke synge mere!«

»Vil Du ikke synge, saa kan Du la' være, men saa vil vi ha' vores Penge igen, ellers skal Du faa med vos at bestille!«

Og atter begyndte Støjen, der blev stærkere og stærkere.

Hr. Julin raabte over Teatret: »Svengali! Svengali! Hvad gaar der af Deres Hustru? Hun maa være bleven gal!«

Hun havde virkelig forsøgt at synge ‚Ben Bolt', men hun havde sungen Visen paa sin gamle Maade — aldeles som hun plejede i Atelieret i Paris — den jammerligste Sang,

der nogensinde har lydt fra en menneskelig Strube.

»Svengali! Svengali!« raabte Hr. Julin op mod Logen, hvor Svengali sad fuldstændig ubevægelig og stirrede fremfor sig med et uhyggeligt Smil, som om han vilde sige: »Denne Gang har jeg narret dem godt allesammen!«

Taffy, Sandy, Lille Billi, hele Publikum stirrede nu paa Svengali og glemte hans Hustru.

Hun stod og saa' med et sløvt Blik paa alt og alle — paa Lysekronen, Hr. Julin, Svengali i hans Loge, Publikum paa Gulvet, paa Balkonen — og lo som om dette støjende Optrin morede hende.

»Svengali! Svengali! Svengali!«

Alle gentog Raabet i en haanlig Tone.

Hr. Julin førte Madame Svengali ud; hun syntes fuldstændig ligegyldig for alt.

Svengali sad endnu ubevægelig der oppe, og han fulgte med Blikket sin Hustru, da hun gik ud, saa' frem for sig med det samme spøgelseagtige Smil. Alles Øjne rettedes endnu en Gang paa ham.

Hr. Julin gik ind i Svengalis Loge, fulgt af en Politibetjent og to eller tre andre Herrer, en af dem i Kjole. Hr. Julin trak rask Gardinerne for, og en Minut eller to senere viste han sig atter paa Tribynen, bleg som Døden, og bad om Stilhed. Den kjoleklædte Herre, det stod ved Siden af Julin, forklarede nu, hvad der var sket. Hr. Svengali var pludselig død i sin Loge af et Slag eller af Hjærtelammelse; hans Hustru, der havde set det fra sin Plads paa Tribynen, havde rimeligvis mistet Forstanden, hvilken ogsaa forklarede hendes besynderlige Opførelse. Han tilføjede, at Pengene kunde faas tilbage ved Dørene, og bad Publikum om at forlade Teatret saa stille som muligt.

Taffy, fulgt af sine to Venner, banede sig Vej til en Dør, der førte op til Scenen, og som han kendte. Nu nærede Sandy ikke længer Tvivl om, at det var Trilby.

Taffy dundrede paa Døren, til den blev aabnet, og gav sit Kort til Manden, der lukkede op og fremhævede, at han og hans to Ledsagere var gamle Venner af Madame Svengali og ønskede straks at tale med hende.

Manden forsøgte paa at smække Døren i lige for Næsen af ham, men Taffy trængte sig ind og lukkede Døren for Folkemængden udenfor, han forlangte straks at blive ført til Hr. Julin. Man gik forbi en aaben Dør, hvorigennem man kunde se et Glimt af et Legeme, en Mand, der laa udstrakt paa et Bord, tildels afklædt, og nogle Mand bøjede sig over ham, formodentlig Læger.

Det var sidste Gang de saa' Svengali.

Derpaa blev de ført hen til en anden Dør, Hr. Julin kom ud og Taffy forklarede hvem de var, hvorpaa de blev lukkede ind.

Der sad Trilby i en Lænestol foran Kaminen, mens flere af Orkestermedlemmerne omgav hende og talte højrøstet Tysk eller Polsk.

Gecko, der laa paa Knæ, gned skiftevis hendes Hænder og Fødder varme. Hun syntes at være helt bevidstløs.

Men ved Synet af Taffy sprang hun op og foer hen imod ham. »Aa, min egen, rare Taffy! Hvad betyder alt dette? Hvor i al Verden er jeg henne? Det er en Evighed siden vi har set hinanden.«

Saa fik hun Øje paa Sandy, hun gik hen imod ham og kyssede ham, og endelig opdagede hun Lille Billi.

Hun betragtede ham længe med stor Forundring, derpaa greb hun hans Haand.

»Hvor Du er bleg og forandret — sikken et Overskæg, Du har faaet. Hvad er der i Vejen? Hvorfor er I allesammen klædt i sort Kjole og hvidt Halstørklæde, som om I skulde til Begravelse? Hvor er Svengali? Jeg vilde gærne hjem.«

»Hvor . . . hvad kalder Du hjem . . . jeg mener, hvor er det?«

»Hotel Normandiet — man skal straks føre Dem dertil,« sagde Julin.

»Ja, det er rigtig,« sagde Trilby, »Hotel Normandiet . . men Svengali — hvor er han?«

»Ak, Madame — han er meget syg.«

»Syg? Hvad fejler han da? Hvor Du ser pudsig ud med det Overskæg, Lille Billi, min egen, kære Lille Billi — men saa bleg — Du er da ikke syg? — Hvor det glæder mig at se Dig igen — aa, Du kan ikke tænke Dig, hvor det glæder mig — og jeg lovede

dog din Moder, aldrig mere at se Dig! — Hvor er vi nu, min kære Lille Billi?«

Hr. Julin syntes at være bleven helt forfjamsket, han foer frem og tilbage og vidste hverken ud eller ind. Musikerne forsøgte at tale Fransk til Taffy, for at forklare ham Sagen.

Gecko syntes at være forsvunden.

Det var et Optrin, som nok kunde gøre En ør i Hovedet: Støj og Spektakel udenfor, det bortgaaende Publikums Raaben og Trampen, Folk, der løb ud og ind og spurgte efter Hr. Julin, Politi, Brandfolk og Gud véd hvad!

Derpaa foreslog Lille Billi, som viste en mærkværdig Selvbeherskelse, at Trilby skulde følge med til hans Bolig, for at slippe ud af alt dette Virvar. Taffy fandt Forslaget fornuftigt og omtalte det til Hr. Julin, der saa', at de tre Herrer var gamle Venner af Madame Svengali og Folk til at stole paa, og da han selv gærne vilde være fri for hende, gav han straks sit Samtykke.

Lille Billi og Taffy kørte i Forvejen, for at forberede Lille Billis Husholderske, der først slet ikke syntes om at faa denne nye,

uventede Gæst; men man forklarede hende, hvorledes det hele hang sammen og lod hende vide, at det ikke kunde være anderledes. Madame Svengali, Verdens største Sangerinde og en gammel Veninde af hendes Herre, var pludselig bleven sindsforvirret af Sorg over sin Mands tragiske Død, og i det mindste for en Nat maatte den ulykkelige sove under dette Tag — ja i Lille Billis egen Seng; han vilde selv sove paa et Hotel. Man maatte sørge for en Sygeplejerske. Sandsynligvis blev det kun for en Nat. Den omtalte Dame var from som et Lam og vilde nok være rask igen efter en Nats Hvile.

En Læge, der boede i Nærheden, blev hentet, og snart efter indfandt Trilby sig, fulgt af Sandy. Hendes elegante Paaklædning med det prægtige Pelsværk gjorde et mægtigt Indtryk paa Husholdersken.

Kammerjomfruen, Svengalis Slægtning, var bleven helt fortumlet ved Meddelelsen om hans Død. Gecko var bleven arresteret. Vore tre Venner var oppe det meste af Natten.

Næste Formiddag samledes de atter i Lille Billis Hjem. Trilby viste en rørende Glæde over at se dem igen. Hun var net, men tarvelig klædt i Sort. Sygeplejersken var hos hende, Lægen var lige gaaet; han havde sagt, at Fruen led af et stærkt nervøst Anfald. Hun syntes endnu ikke at have genvunden sin Sindsligevægt, og hun havde sikkert intet klart Begreb om sin Stilling.

»Aa, naar I vidste, hvor henrykt jeg er over at træffe Jer igen alle tre; jeg begynder igen at føle Glæde ved Livet. Jeg har drømt om meget, men aldrig om dette. Tre kære, gamle Venner! Jeg havde helt glemt at tale engelsk — nu kan jeg igen tale med Jer.«

Hendes Stemme var saa mild, og disse naturlige Bemærkninger lød som en skøn Sang, og hun lo skælmsk til dem alle tre, men med store Taarer i Øjnene.

Hun syntes at være syg og udmattet og vilde ikke slippe Sandys Haand.

»Hvorledes er det med Svengali? — Han maa være død.«

De tre Malere saa' forlegne paa hverandre

»Jo, jeg kan nok se paa Jer, at han er død,« vedblev hun. »Han led af en Hjærtefejl. Det gør mig ondt, meget ondt! Han var altid saa god imod mig, den stakkels Svengali.«

»Ja, han er død,« sagde Taffy.

»Og Gecko, den gode lille Gecko — er han ogsaa død? Jeg saa' ham i Aftes — han varmede mine Hænder og Fødder. Hvor var vi i Aftes?«

»Nej — Gecko er ikke død. Men han er bleven sat fast i nogen Tid. Han stak Svengali med en Kniv, som Du véd — Du saa' det hele.«

»Jeg? — Nej, det har jeg aldrig set. Men jeg har drømt om saadant noget: Gecko med en Kniv i Haanden — Folk, der holdt paa ham, og Svengali, der laa blodig paa Gulvet. Det var lige før Svengali blev syg. Han havde stukket sig i Halsen — med et rustent Søvn — det fortalte han mig — men jeg kunde ikke forstaa, hvorledes det var gaaet til. Men det er stygt af Gecko at

overfalde ham. De var ellers saa gode Venner. Hvorfor gjorde han det?«

»Jo — fordi Svengali slog Dig med Taktstokken, da Du prøvede. Han slog Dig over Fingrene, saa Du græd. Kan Du ikke huske det?«

»Slog mig — da jeg prøvede — saa jeg kom til at græde? Hvad er det for Snak, kære Taffy? Svengali har aldrig slaaet mig — han var saa god imod mig. Og hvad skulde jeg prøve?«

»Naturligvis de Sange, Du skulde synge paa Teatret om Aftenen.«

»Synge paa Teatret!« gentog Trilby. »Jeg har aldrig sunget paa noget Teater — undtagen i Aftes — hvis den store Sal var et Teater. Og man syntes ikke at sætte stor Pris paa min Sang, saa jeg nok skal tage mig i Agt for at synge paa Teatret en anden Gang. Aa, hvor de peb og skreg! Og dèr sad Svengali i Logen lige for mig og lo ad mig. Hvorfor havde man ført mig hen til det Teater, og hvorfor sagde den grinagtige lille Franskmand med den hvide Vest, at jeg skulde synge? Jeg véd godt, at jeg

synger altfor daarligt til at kunne optræde i et saadant Lokale. Jeg var nok ikke rigtig klog, at jeg vilde optræde der. Det hele forekommer mig som en styg Drøm. Hvorledes er det egentlig gaaet til alt dette? Jeg kan ikke rigtig blive klog paa, om det virkelig var en Drøm.«

»Kan Du da ikke huske, at Du har sunget i Paris — i Wien — i St. Petersborg og mange andre Steder?«

»Sikke noget Snak, kære Ven — Du maa jo tage fejl af mig og en anden. Jeg har aldrig sunget nogen Steder. Jeg har været i Wien og St. Petersborg — men jeg har aldrig sunget. Gud, hvor kan Du sige saadant noget?«

I et Par Minuter var der ingen af dem, der talte, og de tre Venner betragtede hinanden med et haabløst Blik.

Tilsidst brød Lille Billi Tavsheden. »Sig mig, Trilby, hvorfor lod Du, som om Du ikke kendte mig, da jeg hilste paa Dig paa Konkordiapladsen, hvor Du kom kørende med Svengali i en fin Kareth?«

»Jeg har aldrig kørt med Svengali i no-

gen fin Kareth. Omnibusser passede bedre for Folk af vor Stand. Du drømmer, min kære Lille Billi, Du forveksler mig med en anden. Og hvad det angaar, at jeg lod som om jeg ikke kendte Dig igen — aa, hvem skulde jeg kende bedre end Dig.«

»Hvor boede Du og Svengali i Paris?«

»Det kan jeg ikke huske. Var jeg virkelig i Paris? — Jo, naturligvis . . . Hotel Bertrand paa Notre Dame Pladsen.«

»Hvor længe har Du rejst om sammen med Svengali?«

»Aa — flere Maaneder — ja flere Aar — nu kan jeg huske det. Jeg var meget syg — han helbredede mig.«

»Hvad fejlede Du?«

»Aa, jeg var vanvittig af Sorg og Smærte i mine Øjne, og jeg tænkte paa at drukne mig, da jeg i Vibraye mistede min elskede lille Jeannot. Jeg bildte mig ind, at jeg ikke havde plejet ham godt nok. Jeg var aldeles sønderknust — jeg var helt tosset. Kan Du ikke huske, at Du skrev til mig, Taffy? — Du sendte Brevet til Angele Boisse, og hun sendte det videre til mig. Det var

et dejligt Brev, Du skrev. Jeg kan det udenad! Og Du med, Sandy,« tilføjede hun og kyssede ham. »Jeg kan ikke forstaa, hvor jeg har Jeres Breve. Jeg har slet ingen Ting her i Verden, som jeg kan kalde mit — ikke engang Jeres kære Breve — eller Lille Billis Breve! — Aa, saadan en Masse jeg havde!«

Lidt efter fortsatte hun: »Svengali skrev ogsaa til mig — han fik min Adresse af Angele. Da Jeannot døde, følte jeg, at jeg maatte gøre Ende paa mit eget Liv eller forlade Vibraye. Saa snart han var begravet, klippede jeg mit Haar kort, skaffede mig en Hue, en Bluse og et Par Mandfolkebukser og gik hele Vejen til Paris, uden at sige det til nogen. Jeg vilde ikke have, at nogen skulde vide, hvor jeg var — jeg vilde undgaa Svengali, der skrev, at han vilde komme og hente mig. Jeg vilde gæmme mig i Paris. Da jeg endelig kom dertil, var Klokken to om Morgenen — og jeg led forfærdeligt — og alle mine Penge — tredive Francs — havde jeg tabt gennem et Hul i Bukselommen. Oven i Købet kom jeg i Klammeri med en Kusk paa Torvet — han troede, jeg var et Mand-

folk og gav mig et blaat Øje, fordi jeg klappede hans Hest og gav den en Gulerod, som jeg selv havde forsøgt paa at spise. Rimeligvis var han fuld. Der stod jeg paa Broen og saa' ud over Floden, lige ned til Druknehuset, og tænkte paa at springe ud. Men Tanken paa Druknehuset fik mig til at gyse — jeg havde ikke Mod. Svengali plejede altid at tale om Druknehuset og spaaede, at jeg en Gang vilde komme der, og saa vilde han komme og se paa mig. Det var den Tanke, der skræmmede mig tilbage, jeg blev helt afsindig, jeg kunde hverken tænke eller handle.

Saa gik jeg hen til det Hus, hvor Angele boede og standsede udenfor; men jeg havde ikke Mod til at ringe, derfor gik jeg hen og saa' op til Vinduet paa Jeres gamle Atelier, jeg tænkte paa, hvor hyggeligt der var der oppe, med den vældige Chaiselongue nær ved Kaminen, og jeg havde den største Lyst til at ringe paa hos Madam Vinard. Men saa kom jeg til at huske paa, at Lille Billi var der oppe, og at hans Moder og hans Søster var hos ham. Angele havde skrevet

det til mig. Stakkels Lille Billi, dèr laa han og var meget syg!

Saa vandrede jeg om paa Torvet og gik atter ned til Floden. Men heller ikke denne Gang havde jeg Mod til at springe ud. Desuden var der en Politibetjent, der fulgte med og passede paa mine Bevægelser.

Siden strejfede jeg omkring næsten lige til Dagen begyndte at gry. Saa kunde jeg ikke holde det ud længer, men gik hjem til Svengali. Han var meget god imod, helbredede mig næsten straks og skaffede mig Kaffe og Smørrebrød — det bedste, jeg nogensinde har smagt — og han gav mig Penge til et varmt Bad. Det var guddommeligt. Og jeg sov to hele Døgn. Senere fortalte han mig, hvor forfærdelig meget han holdt af mig, og han vilde altid helbrede mig og gifte sig med mig, hvis jeg vilde følge med ham. Han lejede et Værelse til mig lige ved Siden af hans eget.

Jeg blev hos ham en hel Uge, og i den Tid gik jeg aldrig ud, talte ikke med nogen, men sov for det meste. Jeg var bleven forkølet. Svengali optraadte ved to Koncerter

og tjente voldsomt mange Penge. Senere rejste vi til Tyskland, uden at noget Menneske vidste det.«

»Men giftede han sig virkelig med Dig?«

»Nej, det kunde han ikke, stakkels Fyr; han havde allerede en Kone og tre Børn, som han paastod ikke var hans. De bor i Elberfeld i Prøjsen; Konen skal have en lille Butik med Sukkervarer. Han opførte sig stygt imod hende og Børnene. Men det var ikke min Skyld; han havde forladt dem længe før, jeg kom til ham; men han plejede at sende dem Penge, naar han havde nogen; det var mig, der fik ham til at gøre det. Konen var nok baade hellig og fordrukken. Svengali efterabede hende tidt, saa jeg var lige ved at dø af Latter. Han kunde være meget morsom, den stakkels Svengali, skønt han var en Tysker. Senere kom Gecko til os — og Marta.«

»Hvem er Marta?«

»Svengalis Tante. Hun lavede Mad for os og holdt Hus. Hun holdt meget af ham. Hun kommer for Resten straks herhen. Stakkels Marta — stakkels Gecko, hvordan skal

det gaa dem, naar de ikke mere har Svengali?«

»Men paa hvad Maade tjente han sit Ophold?«

»Han spillede paa Koncerter.«

»Hørte Du ham nogensinde?«

»Ja — somme Tider tog Marta mig med. Folk klappede altid meget, naar han spillede. Han spillede kønt, det sagde alle Mennesker.«

»Forsøgte han aldrig paa at lære Dig at synge?«

»Aa Snak — hvor kan I tro det? Han lo altid ad mig, naar jeg begyndte at synge, og det samme gjorde Marta og Gecko. De lo, saa de var nær ved at revne, naar jeg sang ‚Ben Bolt'. Men det brød jeg mig ikke noget om; jeg havde jo aldrig lært at synge.«

»Havde han aldrig Omgang med nogen Kvinde?«

»Ikke saa vidt jeg véd. Han paastod altid, han var saa forelsket i mig, at han ikke engang gad se paa nogen anden. Stakkels Svengali, han var altid saa god imod

mig. Men jeg kunde aldrig lære at holde af ham paa den Maade, han vilde have det. Jeg blev formelig daarlig ved at tænke paa det. Der var jo ligefrem en Tid, da jeg hadede ham — I kan nok huske, det var den Gang jeg kom til Jer i Atelieret i Paris. — Han forlod mig næsten aldrig, og gik han en Gang ud, saa passede Marta paa mig; for jeg har hele Tiden været saa syg og elendig og ofte saa mat, at jeg næppe kunde gaa over Gulvet. Det var denne tre Dages Vandring fra Vibraye til Paris, der ødelagde mig. Jeg har aldrig rigtig forvundet den. Han var altid god imod mig. Somme Tider var han vist meget fattig, for vi flyttede saa tidt. Naar jeg ikke var rask plejede han bare at sige: »Sov, min Elskede!« — og saa faldt jeg straks i Søvn og kunde sove flere Timer . . . men naar jeg saa vaagnede, var jeg saa træt, saa træt! — og saa laa han paa Knæ ved min Seng og var saa urolig og saa omhyggelig for mig — og Marta og Gecko med. En Gang imellem sendte man Bud efter en Læge, naar jeg var saa syg, at jeg maatte ligge til Sengs. — Gecko plejede at

spise Frokost og Middag hos os. I kan ikke tænke, hvor rar han er, den gode lille Gecko. Men det var stygt, at han vilde overfalde Svengali. Hvorfor gjorde han det? Svengali har lært ham alt, hvad han kan.«

»Og der var slet ingen andre Damer?«

»Nej — ikke saa vidt jeg kan huske.«

»Og den smukke Dragt, Du havde paa i Aftes?«

»Det er ikke min. Den ligger paa Sengen i Sovekammeret ovenpaa tillige med Pelsværkskaaben. Begge Dele tilhører Marta. Hun har en voldsom Masse kostbare Kjoler — og en Mængde Smykker — hun handler med saadanne Ting og tjener mange Penge. Jeg har saa tidt haft hendes Kjoler paa; det er saa let at faa Kjoler til at passe mig, fordi jeg er saa høj og saa slank. Naar jeg saa var pyntet, kom Svengali og var saa henrykt ved at se mig. Saa med ét kunde han sige: »Sov, min Elskede!« Og saa sov jeg, og naar jeg saa vaagnede, var jeg saa træt, at jeg straks faldt i Søvn igen. Men han var saa taalmodig. Aa, jeg har altid været et stakkels, hjælpeløst Væsen, men han

beklagde sig aldrig. — En Gang var jeg virkelig gaaet i Søvne ud paa Gaden og vaagnede op paa et Torv. Det var i Prag. Der havde samlet sig en stor Folkemængde omkring mig, og den stakkels Svengali laa besvimet ved Siden af mig, med blodig Pande. Han sagde, at han var bleven kørt over. Han havde sin Gitar med. Jeg tænker han og Gecko havde været henne at spille et eller andet Sted, for Gecko havde sin Violin med. Havde ikke Gecko været med, véd jeg ikke, hvorledes vi skulde have baaret os ad. I kan ikke tænke Jer, hvad det var for mærkelige Mennesker — og saadan en Trængsel — man skulde tro, at de aldrig før havde set en Englænderinde. Og saadant et Væsen de gjorde af mig, og saa mange Ting de gav mig — nogle af dem faldt paa Knæ og kyssede mine Hænder og Sømmen paa min Kjole. — Svengali laa syg en hel Uge efter — og jeg passede ham. Han var voldsom taknemlig, Stakkel. Gud skal vide, at jeg havde meget at takke ham for. Fortæl mig, hvorledes han døde. Jeg vil ikke haabe, han led meget.«

Man fortalte hende, at han pludselig var død af et Hjærteslag.

»Ja — jeg véd, han havde en Hjærtesygdom — han var meget svagelig — han røg altfor megen Tobak.«

I det samme kom Marta ind.

Marta var en ældre, noget fed Jødinde. Hun syntes at være meget nedtrykt ved Dødsfaldet.

Trilby omfavnede og kyssede hende, hjalp hende Overtøjet af, lod hende tage Plads i en Lænestol og satte en Skammel frem til hende.

Marta kunde kun tale Polsk og en Smule Tysk. Trilby havde ogsaa lært nogle tyske Sætninger, og ved Tegn og Ord havde de to Kvinder for længe siden lært at gøre sig forstaaelige for hinanden. Marta syntes at være meget indtagen i Trilby, men uhyre forskrækket for de tre Engelskmænd.

Frokosten blev bragt ind til de to Kvinder og Sygeplejersken, vore tre Venner forlod dem og lovede at komme igen samme Dag. Nu vidste de igen ikke, hvad de skulde tænke eller tro. Sandy var tilbøjelig til at

mene, at der eksisterede en virkelig syngende Madame Svengali og at Trilby tog fejl af sit Forhold til Svengali. Hun talte jo ellers meget fornuftigt — kun var hendes Svar paa deres Spørgsmaal om hendes Optræden paa Teatrene i de forskællige Byer, aldeles uforstaaelige.

De undrede sig ogsaa over, hvor hurtigt hun var bleven gammel; det lagde man bedst Mærke til, naar man saa' hende uden Sminke; hun saa' ud til at være tredive Aar, og var dog kun tre og tyve. Hænderne var næsten gennemsigtige i deres voksblege Hvidhed, smaa Rynker havde samlet sig omkring Øjnene, Haaret var graasprængt, al Styrke og Villiekraft syntes at have forladt hende tillige med Mindet om hendes mange Rejser fra By til By, de mange Triumfer, hun havde fejret — hvis hun virkelig var Madame Svengali.

Det syntes, som om hun ved det Slag, der havde ramt hende, pludselig havde mistet Ævnen til at synge, som om hun var blevet et legemligt Vrag.

Men hun var et af disse sælsomme be-

gavede Væsener, som ejer en Ynde, der tiltrækker baade Mænd og Kvinder, og denne Ynde havde hun bevaret, da Sundhed, Kraft og Livslyst forlod hende.

Toneløs og sindssyg var hun endnu en Sirene, uden selv at vide af det og uden selv at ville være det.

Dette forstod de tre Venner. Alt, hvad hun tidligere havde forbrudt, var hende tilgivet. Og hvad hendes Skæbne end maatte blive — Helbredelse, Vanvid, Sygdom eller Død — deres Livs Opgave vilde det være, at sørge for hendes Fremtid.

Tafly og Lille Billi havde elsket hende — maaske ogsaa Sandy. Hun havde elsket Lille Billi saa lidenskabeligt, saa uegennyttigt.

Mens vore tre Venner spiste Frokost sammen, læste de i forskællige Blade Beretninger om den foregaaende Aftens Hændelser; flere af dem, deriblandt ‚Times', havde allerede lange Artikler om den berømte, ulykkelige Sangerinde, der saa pludselig var bleven Enke og ramt af et saa haardt Slag midt paa sin glimrende Kunstnerbane. Alle Medde-

lelser var mere eller mindre rigtige. I en Avis fortaltes, at Madame Svengali havde fundet et Fristed hos den berømte Maler Willy Bagot.

Ligsynet over Svengali skulde finde Sted om Eftermiddagen og samme Dag skulde Gecko til Forhør i Politiretten i Anledning af hans Overfald paa Svengali.

Taffy fik Lov til at tale med Gecko, der holdtes i Arrest til Udfaldet af Ligsynet var bleven bekendt. Gecko spurgte ivrigt til Trilbys Befindende, spurgte, hvor hun var og hvor hun fremtidig skulde være; om sin egen Skæbne syntes han slet ikke at bekymre sig.

Da vore tre Venner sent om Eftermiddagen gik hjem til Lille Billi, traf de en hel Mængde Mennesker, Musikere, Literater, Journalister og andre, der var komne for at høre til Madame Svengalis Befindende; men ingen af dem havde faaet Trilby i Tale.

Trilby havde skrevet til Angele Boisse under hendes gamle Adresse, i Haab om, at Brevet vilde finde hende der; hun vilde gærne vende tilbage til Veninden, for atter at ar-

bejde sammen med hende ved Vask og Strygning. Det var et Udslag af en vis sygelig Længsel efter Paris. Malerne fandt det dog unødvendigt at drøfte denne Sag med hende, da hun foreløbig slet ikke kunde arbejde.

Lægen, der endnu en Gang saa' til hende, var bleven betænkelig ved den underlige Slaphed og Mathed, hvori hun befandt sig, og ønskede at raadføre sig med en anden Læge. Lille Billi, der personlig kendte flere af de mest fremragende Læger, skrev til Doktor Oliver Calthorpe og bad ham om at komme.

Trilby syntes for øvrigt at føle sig lykkelig ved at være sammen med sine tre gamle Venner; hun lo og spøgte med dem som i gamle Dage. Kun naar de talte om hendes Optræden som Sangerinde, blev hun vred og paastod, at de gjorde Løjer med hende. Hendes mærkværdige musikalske Løbebane og alt, hvad der stod i Forbindelse dermed, syntes hun fuldstændig at have glemt. Hun var bange for at være til Ulejlighed hos Lille Billi og ytrede Ønske om at faa en anden Lejlighed; dette lovede de tre Ven-

ner hende og lejede allerede den næsten Morgen et Par hyggelige Værelser til hende og Marta i Charlottegade.

Man fortalte hende forsigtigt alt, hvad der angik Svengali og Gecko; hun blev lidt bedrøvet, men ikke saa urolig, som man havde ventet. Hun syntes at være mest bange for, at Gecko skulde blive straffet.

Doktor Oliver Calthorpe besøgte hende stadig og interesserede sig meget for hende. Han fandt hendes Tilstand betænkelig, men kunde endnu ikke blive klog paa hendes Sygdom. Han forundrede sig over, at hendes Afkræftelse tiltog saa stærkt, og mente, at hendes aandelige Svaghed ikke kunde være Grund hertil; hun tabte hver Dag i Vægt, hun syntes at visne hen som en Blomst.

To eller tre Gange tog han hende og Marta med ud at køre. Paa en af disse Køreture kom de til et Lokale, hvor man saa' nogle nette unge Piger med hvide Kapper og store hvide Forklæder, i Færd med at stryge. Dette Syn oplivede hende og optog hende i den Grad, at man maatte lade

Vognen standse og give hende Lov til at gaa derind.

Hun henvendte sig straks til Bestyrerinden med Bøn om at faa Arbejde. Den franske Dame, der bestyrede Strygeriet, blev meget forbavset over at se en saa flot Dame komme ind og søge Arbejde som Strygejomfru; men ved Miner og Tegn lykkedes det snart Doktoren og Marta at forklare, at deres Ledsagerinde ikke var rigtig klog, Bestyrerinden gik da straks ind i Rollen og lovede Trilby saa meget Arbejde, hun ønskede.

Arbejde! Stakkels Trilby, hun var saa svag, at hun næppe ved egen Hjælp kunde vende tilbage til Vognen, og denne Køretur blev hendes sidste.

Men dette lille Æventyr havde fyldt hende med Haab og godt Humør. Endnu havde hun ikke faaet Svar fra Angele Boisse — der var rejst til Marseilles — og hun begyndte at indse, at der maatte være kedeligt i Paris uden Jeannot og uden de tre engelske Malere.

Hun fik ikke Lov til at tage imod de

Fremmede, der kom og spurgte til hende. Enhver Hentydning til Musik og Sang ophidsede hende. »Sig dem, at det er noget Vrøvl,« sagde hun til Marta; »de tager fejl af mig og en anden; Folk er gale, og tilsidst gør de ogsaa mig gal!«

Naar Trilby tog saadan paa Vej, blev Marta forskrækket og vidste ikke, hvad hun skulde svare.

OTTENDE KAPITEL.

Tomt er Livet:
en Smule Held,
lidt Had, lidt Elskov,
og saa farvel!
Kort er Livet:
et Haab, der brat
som Drømme svinder
og saa — god Nat!

Svengali var død af et Hjærteslag. Det Knivstik, Gecko havde tilføjet ham, havde efter Rettens Mening ikke bidraget til hans Død.

Gecko blev alligevel dømt til et halvt Aars Fængsel. Taffy besøgte ham endnu en Gang, uden at det lykkedes ham at faa noget at vide om hans Forhold til Svengali og Trilby. Han vilde intet sige herom. Da han fik at vide, hvor haabløs syg Trilby var, brast han i Graad.

Det varede længe, inden Svengalis Bo blev ordnet. Der var intet Testamente. Hans gamle Moder og hans to Søstre kom til London fra Tyskland, men der kom ingen Hustru. Denne komiske Person og hendes tre Børn i Sukkervarebutiken i Elberfeld, hvorom Svengali tidt havde fortalt Trilby, var vist kun en Historie, han selv havde lavet.

Svengali efterlod sig tre tusind Pund, som alene Trilby havde tjent; men dog fik hun ikke andet end de Klæder og Smykker, han havde givet hende, og i den Retning havde han vist sig gavmild nok. Endvidere fandtes der en Mængde kostbare Gaver fra Kejsere, Konger og andre rige Folk. Trilby troede stadig, at alt dette tilhørte Marta.

Det blev klart for alle, at hvad Trilby end fejlede, saa havde hun kun faa Dage at leve i. Marta plejede hende med den ømmeste Omhu.

Snart var hun saa svag, at hun ikke engang kunde køre ud i en Sygevogn, men tilbragte hele Dagen i sin Dagligstue sammen med Marta. Og der modtog hun hver

Eftermiddag sine tre kære Venner — det var hendes eneste Glæde. Hun lavede Kaffe og Cigaretter til dem lige som i gamle Dage. Det smærtede dem stadig at se, hvor hastigt hun sygnede hen.

I deres Øjne blev hun Dag for Dag skønnere, trods hendes tiltagende Bleghed; hendes Hud var ren og hvid og fin og Ansigtets Bygning beundringsværdig.

Hendes Øjne fik deres gamle Glans, naar de tre Britter var hos hende. Hendes smaa hurtige Bevægelser mindede saa stærk om den før saa livlige og kraftige Pige.

I disse Eftermiddage, hvor hun var sammen med sine gamle Venner, følte hun sig lykkelig; de mindede hende om hendes glade Pariserdage. Da kunde hun le og tale og tænkte ikke paa den Dag i Morgen.

Men senere, om Natten, kunde hun fare op af en lykkelig Drøm og pludselig tænke paa sin egen Ulykke, føle den iskolde Haand, der inden mange Dage vilde lægge sig paa hendes Hjærte. Hun følte Trang til at skrige højt, staa op, gaa frem og tilbage paa Gulvet og fortvivlet vride sine Hænder ved

Tanken om det frygtelige Øjeblik, da hun skulde bort fra Livet. Men hun blev dog liggende stille som en lille Mus for ikke at vække Marta, der laa og snorkede i Nærheden af hende.

Og lidt efter lidt forsvandt igen al Angst og Bitterhed og hendes gamle Mod vendte tilbage. Hun kunde atter slumre ind og drømme en Drøm, der var endnu skønnere end før, indtil Marta vækkede hende med et moderligt Kys og en duftende Kop Kaffe.

— — —

En Dag blev Trilby dybt rørt ved at faa Besøg af Fru Bagot, som paa Lille Billis indstændige Anmodning var rejst fra Devonshire for at se til hende.

Da den lille Dame kom ind, bleg og skælvende over hele Kroppen, rejste Trilby sig, gik hende i Møde, rakte lidt frygtsomt Haanden ud imod hende og hilste hende med et underligt forskræmt Smil. Først turde ingen af dem sige et Ord. Fru Bagot blev staaende ved Døren og stirrede medlidende paa den saa sørgeligt forandrede Trilby, den

Pige, hun en Gang havde næret saa stoi Skræk for.

Endelig bevægede Trilby de blege Læber og sagde med dirrende Stemme: »Jeg frygter for, Frue, at jeg ikke helt har holdt det Løfte, jeg en Gang har givet Dem; men nu har Sagen jo taget en helt uventet Vending, og i hvert Fald behøver De ikke længer at være bange for mig.«

Ved Lyden af denne Stemme foer Fru Bagot, der lige som hendes Søn let blev rørt, hen og omfavnede hende. »Aa, min stakkels, stakkels Pige!« Hun kyssede og kærtegnede hende og brast i Graad, førte hende hen til Stolen og omfavnede hende atter med den inderligste Ømhed. »Nu elsker jeg Dem lige saa meget som jeg altid har beundret Dem, mit kære, kære Barn!«

»Hvor det er smukt af Dem at tale saaledes til mig,« sagde Trilby med Taarer i Øjnene. »Jeg er heller ikke saa farlig og rænkefuld, som De maaske en Gang troede; jeg indsaa' godt hele Tiden, at jeg ikke var en passende Hustru for Deres Søn, og det sagde jeg ham flere Gange. Det var gyselig

dumt af mig at sige ja tilsidst; jeg følte mig meget ulykkelig bag efter. Men jeg kunde ikke gøre for det — det var mod min Villie!«

»Aa, tal ikke om det nu, tal ikke om det nu! Jeg har intet at bebrejde Dem, slet intet. Det er mig, der har været uretfærdig og haard imod Dem. Jeg har stadig tænkt paa Dem! Kan De tilgive en stakkels skinsyg Moder?«

»Aa, Fru Bagot, jeg har intet at tilgive Dem, men jeg er glad ved, at De har tilgivet mig. Jeg holdt saa meget af Deres Søn! Hvor rig og berømt han nu er bleven! De kan være stolt af ham.«

Fru Bagot kendte godt den mærkelige Form, Trilbys Skinsyge havde taget. Hun kom lige fra sin Søns Atelier, hvor hun havde truffet Taffy, der i al Stilhed havde udnævnt sig selv til Trilbys Sekretær og var i Færd med at besvare en hel Mængde Breve og Telegrammer fra alle Verdens Egne.

Fru Bagot vendte ikke tilbage til Devonshire. Hun blev i London hos sin Søn og tilbragte største Delen af sin Tid hos Trilby,

fandt paa alle mulige Ting for at adsprede og more hende.

Især blev Trilby aldrig træt af at høre tale om Lille Billi, og det var et Æmne, som heller ikke kedede Fru Bagot.

Og saa havde Trilby sine Barndomsminder. En Dag fandt Fru Bagot i en Kommodeskuffe et Fotografi af en Kvinde i skotsk Nationaldragt og et Ansigt saa mildt og skønt, at Fru Bagot blev helt forundret. Det var Trilbys Moder.

»Hvem var egentlig Deres Moder, Trilby, og hvad var hun.«

»Aa, stakkels Moder!« sagde Trilby og saa' længe paa Billedet. »Hun var meget kønnere end Portrættet. Moder var en Gang Buffetjomfru i en Kafé, hvor Mændene plejede at drikke og ryge uden at sidde ned. Det var vist et meget daarligt Sted for en ung Pige. Fader holdt forfærdelig meget af hende, skønt hun stod langt under ham i Dannelse. De blev gifte i det engelske Gesandtskab. Moders Forældre var slet ikke gifte. Hendes Moder var Datter af en Færgemand, men hendes Fader var Oberst. Han opførte sig

meget stygt mod min Bedstemoder og min stakkels Moder, hans egen Datter — han forlod dem begge to. Det var ikke pænt af ham. Andet véd jeg ikke om ham.«

Derpaa fortalte hun om sit Hjem i Paris, der kunde have været saa lykkeligt, hvis ikke hendes Fader havde været saa slem til at drikke. Hun fortalte om Forældrenes Død, om hendes lille Broder Jeannot. Fru Bagot blev rørt over disse barnlige Meddelelser, der i mange Retninger virkede undskyldende for meget, hun ellers ikke vilde have forsonet sig med hos denne mærkelige Kvinde.

Med hvilken Glæde vilde denne hjærtelige og venlige Dame have sluttet Trilby til sit Bryst, hvis hun havde kendt Sagens rette Sammenhæng. Hun havde en Gang kørt lige fra Paris til Wien bare for at høre hende synge, men hun havde gjort denne lange Rejse forgæves, da Hr. og Fru Svengali uheldigvis havde forladt Wien og var rejst til St. Petersborg.

En Dag fortalte Fru Bagot, at hendes

Svoger, Thomas Bagot, gærne vilde besøge Trilby.

»Er det den Herre, De var i Selskab med, da jeg traf Dem i Malernes Atelier?« spurgte Trilby.

»Ja.«

»Han er jo Præst, ikke sandt? Hvad vil han tale med mig om?«

»Aa, mit kære Barn,« sagde Fru Bagot og fik Taarer i Øjnene.

Trilby sad lidt og tænkte. Saa udbrød hun: »Det er vel, fordi jeg snart skal dø? — Ja, jeg har nok tænkt, at det ikke kunde vare længe.«

»Min kære Trilby!« sagde Fru Bagot dybt rørt.

Trilby sad længe tavs og stirrede ud gennem Vinduet. Pludselig sagde hun paa en underlig aandsfraværende Maade, som om hun talte til sig selv, og denne Gang paa Fransk: »Naar alt kommer til alt, er det ikke saa forfærdeligt at dø! Jeg har set saa mange gaa bort. Man lever saa længe, man kan, og saa — farvel Alverdens Glæde!«

»Hvad er det, De sidder og fortæller paa Fransk, kære Trilby?«

»Aa — om Forladelse! Jeg sad i Tanker og talte højt. Jeg tænkte paa, at det alligevel ikke er saa slemt at dø. Jeg har set saa mange dø — jeg har plejet dem, da de var syge — først Fader og Moder og Jeannot — saa Angele Boisses Svigermoder og en stakkels gammel Brolægger; han var bleven kørt over af en Omnibus og de satte begge Benene af ham lige oven for Knæet. Ingen af dem brød sig en Smule om at dø — de var slet ikke bange — og det er jeg heller ikke. Fattige Folk tænker ikke saa meget paa Døden — det burde rige Folk heller ikke gøre. Som unge burde de vænne sig til at tage Døden gemytlig — vi skal alle den Vej!«

»At dø er jo ikke alt, kære Barn! Man maa gøre sig rede — man maa angre...«

»Angre?« gentog Trilby. »Hele mit Liv har jeg ikke bestilt andet end angre. Jeg har ogsaa gjort meget stygt. Jeg skal fortælle Dem noget af det værste.«

Fru Bagot begyndte at blive noget urolig.

»Jeg lovede en Gang Jeannot — det var en Palmesøndag — at tage ham med i Kirke for at høre Abbed Bergamot. Men Durien, De véd ham Billedhuggeren, bad mig om at tage med til St. Germain, hvor der var Marked eller saadan noget Gøgl. Student Mathieu skulde med — og Viktorine Letellier, der — ja, hun var rent ud sagt Studentens Elskerinde — for Resten levede hun af at brodere. Og saa gik jeg Søndag Morgen hen og sagde til Jeannot, at han ikke kunde gaa med mig. Han græd saa forskrækkeligt, at jeg tænkte paa at gaa med ham i Kirke alligevel og lade være at gaa med de andre. Men i det samme kom Durien, Mathieu og Viktorine kørende og ventede udenfor. Jeg tog altsaa med dem, men jeg var bedrøvet hele Dagen og morede mig slet ikke. Jeg kunde ikke lide at bede, om Jeannot maatte komme med, men det maatte han gærne, for da vi var kommen Halvvejen, sagde Durien: ‚Det var kedeligt, at vi glemte at tage Jeannot med!‘ Og da var jeg lige ved at give mig til at græde. Det er nu seks eller syv Aar siden, og jeg tror, jeg har

tænkt paa det hver Dag, og somme Tider ogsaa om Natten. Og da Jeannot laa syg — og da han var død, da huskede jeg paa denne Palmesøndag. Og hvis det ikke kan kaldes for at angre, saa véd jeg ikke, hvad Anger er.«

»Det er jo kun noget barnligt Snak, kære Trilby. Hvad har det at sige, at man en Gang narrer et lille Barn? Jeg tænker paa meget værre Ting — da De var Model for Malere og Billedhuggere. Ganske vist — med Deres Skønhed...«

»Ja, jeg forstaar nok, hvad De mener — det var forfærdeligt — jeg skammer mig ogsaa over mig selv — og det var heller ikke morsomt — ingen Ting var morsomt — førend jeg kom til at kende Deres Søn og Taffy og den rare Sandy. Men der var jo ikke Tale om at narre nogen eller saare deres Følelser — det var jo kun mig selv, det gik ud over. Det var derfor, jeg heller ikke vilde gifte mig med Deres Søn. Aa, havde jeg ikke været saadan — saa kunde han godt have været tjent med mig — jeg skulde nok være bleven ham en god Hustru.

Han havde tænkt, at vi skulde flytte ud i Barbizon, og der vilde han male ude og slet ikke bryde sig om Selskabslivet i Paris. Jo, har jeg syndet, saa er jeg bleven straffet nok her nede — jeg slipper nok for Straf, naar jeg er død. Der er ikke noget andet Helvede end det, vi selv skaber os her nede, sagde Fader, og han maatte vel vide det, for han havde selv været Præst. Man skulde bare være god mod andre, sagde han, først tænke paa andre og bagefter paa sig selv — saadan som Taffy og Deres Søn altid gør. Jeg tror derfor — hvis De ikke bliver vred — at jeg helst vil være fri for at tale med Hr. Thomas Bagot. Jeg vil heller tale med Taffy, hvis jeg endelig skal tale med nogen, og jeg er sikker paa, at han vil give min Fader Ret.«

Og naturligvis gav den gode Taffy salig Michael O'Ferrall Ret, det samme gjorde Sandy og det samme gjorde — til stor Forfærdelse og pinlig Overraskelse for hans Moder — Lille Billi.

Henad Aften en mindeværdig Lørdag, da det begyndte at skumre, laa Trilby paa Sofaen foran Kaminen, iført sin smukke blaa Slaabrok, med et Par Puder under Hovedet og Benene trukne op under sig, og saa' glad og tilfreds ud.

Hun havde tilbragt største Delen af Dagen med at diktere sit Testamente til den samvittighedsfulde Taffy.

Det var et letfatteligt Dokument, skønt hun ikke havde faa værdifulde Smykker at skænke bort: en hel lille Formue. Gaver fra mange Mænd og Kvinder, som hun havde henrevet med sin Sang.

Hun havde hidtil troet, at alle disse Smykker tilhørte Marta. Da hun ikke kunde huske, at hun nogensinde havde faaet dem, fortalte Marta hende, at Svengali selv havde givet hende dem allesammen; enkelte Smykker kunde hun nok huske, at Svengali havde givet hende som Tegn paa sin Kærlighed, der syntes at have været stadig og dyb.

De fleste af disse Kostbarheder havde hun testamenteret til Marta.

Gecko skænkede hun er Gulduhr med Kæde og et Brev.

Med Hensyn til Valget af dem, hun vilde skænke sine Kostbarheder, fulgte hun Taffys Raad.

Da endelig Dokumentet var bleven underskrevet og bevidnet, og Taffy fik det i sit Værge, følte Trilby sig saa let. Nu skulde hun kun nyde de faa Timer, hun havde tilbage. Hun havde ingen Smærter og hun var omgiven af de Mennesker, hun tilbad: Taffy, Sandy, Lille Billi, Fru Bagot og Marta. Hun lyttede til deres Samtale, hvori hun af og til smilende deltog.

En Vogn kom kørende og standsede udenfor, der blev ringet paa Porten og straks efter blev en stor Kasse bragt ind.

Paa Trilbys Ønske blev Kassen aabnet; den indeholdt et stort Fotografi i Glas og Ramme af Svengali, klædt i sit Orkesters ungarske Uniform. Han stod ved Dirigentstolen, vendende et Nodeblad med den venstre Haand, hævende Taktstokken med den højre og stirrede lige ud paa Beskueren. Det var et udmærket Fotografi, udført i Wien.

Marta kom til at ryste, da hun saa' Billedet.

Det blev rakt Trilby, der brød ud i et Forundringsraab. Hun havde aldrig set det Billede, og ejede i det hele taget ikke noget Fotografi af Svengali.

Der medfulgte ingen Skrivelse, som forklarede, hvor dette Billede kom fra. At dømme efter Poststemplerne havde det gjort Rejsen gennem hele Europa til London.

Trilby lagde Billedet mod sine Ben ligesom mod en Læsepult og laa længe og stirrede paa det med spændt Opmærksomhed, hvorved hun af og til gjorde en Bemærkning som: »Han var ret køn« eller »Den Uniform klæder ham godt — jeg kan ikke begribe, hvorfor han har den paa.«

De andre fortsatte deres Samtale og Fru Bagot lavede Kaffe.

Lidt efter gik hun hen til Trilby med en Kop og fandt hende stirrende paa Billedet med opspilede Øjne, hvori der var en mærkelig Glans.

»Trilby, her er Kaffe! — Hvad er der i Vejen, kære Trilby?«

Trilby svarede ikke; hun stirrede paa Billedet med et underligt, aandsfraværende

Smil, som om hendes Tanker var langt borte.

Alle samledes om hende med en vis Uro.

Marta syntes næsten forstenet af Skræk og vilde rive Billedet fra hende; men de andre forhindrede hende deri; man vidste ikke, hvad Følgerne kunde blive.

Taffy ringede og sendte Bud efter Doktor Thorne, der boede lige i Nærheden.

Lidt efter begyndte Trilby at tale Fransk; med dæmpet Stemme sagde hun: »Om igen? — Naa, ja for mig gærne. — Er det for hurtigt? — Slaa tydelig Takt, saaledes at jeg kan se, hvorledes jeg skal synge — det begynder allerede at blive mørkt. — Pas paa, Gecko — giv mig Tonen!« Derpaa lo hun og syntes at slaa Takt ved at bevæge Hovedet fra den ene Side til den anden, med Øjnene fæstede paa Svengalis Portræt, og pludselig begyndte hun at synge Chopins Impromptu.

Hun syntes næppe at aande, da Tonerne kom flydende uden Ord. Det var, som om Aandedraget havde været unødvendigt for

den Smule Stemme, hun anvendte, skønt den var nok til at fylde hele Rummet.

Alle lyttede henrykte til den dejlige Sang undtagen Marta, der løb ud af Stuen og raabte: »Gud i Himlen! Atter tilbage! atter tilbage!«

Trilby sang, som hun havde sungen i de store Koncertsale, kun med den Forskæl, at det nu lød dejligere end nogensinde, fordi hun sang mere dæmpet.

De fire Tilhørere stod ængsteligt bøjede over hendes Leje og lyttede til den skønneste, mest fuldkomne Sang, der nogensinde har lydt fra en menneskelig Strube.

Taarerne løb ned ad Fru Bagots og Lille Billis Kinder, Taarerne funklede i Sandys Øje og perlede i Taflys Skæg.

Da hun kom til det Sted, der skulde synges langsommere, blev Klangen højere, klarere og saa mild, som om det ikke var en jordisk Stemme; den tiltog i Styrke til Slutningen af Sangen — saa døde den hen som i et melodisk Aandepust.

Da hun havde endt, sagde hun: »Var det nu godt, Svengali? Det glæder mig!

— Og nu, min Ven, er jeg træt! God Nat!«

Hendes Hoved sank tilbage paa Puden og hun laa i en dyb Søvn.

Fru Bagot tog forsigtigt Portrættet bort.

Lille Billi faldt paa Knæ, tog Trilbys Haand i sin og følte efter Pulsen, men kunde ikke mærke den.

»Trilby! Trilby!« udbrød han og lagde Øret til hendes Mund for at høre, om hun aandede. Hendes Aandedrag kunde ikke høres.

Men snart efter lagde hun Hænderne overkors paa Brystet, der lød et lille Suk og med svag Stemme sagde hun: »Svengali ... Svengali ... Svengali!«

I et Par Minutter stod de alle fire ængstelige og tavse omkring hendes Leje og betragtede hende.

Saa traadte Lægen ind. Han lagde Haanden til hendes Hjærte og Øret til hendes Læber. Han vendte et af hendes Øjenlaag og saa' paa Øjet. Derefter rejste han sig op og med en Stemme, der lød bevæget,

sagde han: »Nu er Madame Svengalis Sorger og Lidelser forbi!«

»Aa, min Gud, er hun død?« udbrød Fru Bagot.

»Ja, Fru Bagot, hun har været død i flere Minutter — maaske i et Kvarter.«

Tyve Aar efter.

Taffy sad lige over for sin Hustru ved et lille Bord og spiste Frokost. Det var paa det samme Hotel i Paris, hvor han for mere end tyve Aar siden havde boet sammen med Sandy og Billi, og hvor han trak Svengali i Næsen.

Der saa' omtrent ud som den Gang; der var den samme Sammenstimlen af Folk fra alle Lande.

Og samme smilende Vejr. Det er altid godt Vejr under Glastaget i Grand Hotel.

Taffys Skæg var kortklippet og havde graa Stænk. Hans venlige blaa Øjne var mildere end før, tillidsfulde og oprigtige. Han var bleven noget fyldigere og Tøjet sad meget bedre paa ham end før.

I mange Henseender lignede Taffys Hustru

slet ikke sin Mand. Hun var lille, havde en smuk Figur, var meget mørk, havde sort, kruset Haar, meget smaa Hænder og Fødder. Der var altid en vis Ynde over hende, hun var aldrig kedelig, interesserede sig for alt, hvad der omgav hende, og talte livligt og fornuftigt om det.

Taflys Hustru var Lille Billis Søster Blanche. Det var nu fem og tyve Aar siden hun i de tre Venners Atelier i Paris var bleven forelsket i den store, stærke Taffy, da hun og hendes Moder plejede Lille Billi, der laa syg; men den Gang havde hun ikke ladet nogen mærke, hvad der rørte i hendes lille Hjærte.

Vi vil kaste et Blik tilbage paa de mange Aar, der er gaaet, og mindes først en Nat — en forfærdelig Nat, som Taffy aldrig kunde glemme. Det var i London. Han laa og sov haardt i sin gode Seng; han havde været meget træt og meget bedrøvet. Denne Dag havde han fulgt Trilby til hendes sidste Hvilested, sammen med Lille Billi, Fru Bagot, Sandy og nogle Venner fra Paris.

Det var et stort Følge og en Begravelse, hvorom man senere kunde læse lange Spalter i de engelske Aviser.

Saa blev Taffy vækket af en saa frygtelig Ringen paa Portklokken, at man skulde tro, der var Ild i Huset. Lidt efter hørte man Støj paa Trapperne, stønnende og pustende styrtede Lille Billi ind i Stuen.

»Aa, Taffy, Taffy! Jeg tror jeg bliver gal! Jeg tror, jeg bliver gal! Det er forbi med mig!«

»Hvad er der i Vejen med Dig, min gamle Dreng? Vent lidt til jeg faar tændt Lys!

»Aa, Taffy jeg har ikke sovet i fire Nætter . . . ikke et Øjeblik! . . . Hun døde dog med Sven— . . . nej jeg kan ikke faa det fordømte Navn frem! Hun døde med denne Skurks Navn paa sine Læber — som om han havde kaldt paa hende fra Graven. Hun fik sin fulde Fornuft tilbage i det Øjeblik, hun saa' hans Fotografi . . . hun var saa indtagen i ham, at hun glemte alle andre. Hun er tilsidst gaaet til ham — i et andet Liv — for at slide for ham og synge

for ham. »Aa, Taffy — Taffy — hold paa mig!« Og Lille Billi styrtede besvimet om paa Gulvet.

Lille Billi blev atter hæftg syg lige som for fem Aar siden, og denne Sygdom endte nu med hans Død.

Det var ved Lille Billis Dødsleje i Devonshire, at Taffy havde lært at elske Blanche Bagot, og ikke ret mange Uger efter, at det hele var forbi, havde Taffy spurgt hende, om hun vilde være hans Hustru.

Da der var gaaet et Aar, blev de gifte, og det blev et meget lykkeligt Ægteskab — hvad Fru Bagot betragtede som en Erstatning for de mange Sorger og Bekymringer, hun havde haft i sit Liv.

Taffy var ikke rig, han havde stadig været bedre Sportmand end Maler, og det var ikke altid han fik sine Malerier solgt. Han kunde maaske en Gang arve et stort Gods, men det kunde vare længe — og heldigvis var han og hans Hustru lykkelige uden den Rigdom, der maaske en Gang vilde tilfalde dem, men som de dog ikke gik og ventede paa.

De havde dog ogsaa Raad til at tage sig en

Uges Ferie i Paris og til at bo i Grand Hotel, især da deres to ældste Sønner var vel anbragte paa Officersskolen.

Dette var Hr. og Fru Taffys første Udenlandsrejse efter deres Hvedebrødsdage.

Der havde tidligere været talt om, at Sandy skulde have fulgt med; men det blev der ikke noget af, da den gode Laird af Cockpen, der nu var et berømt Medlem af det kongelige Kunstakademi, just var stærkt optaget af sine egne Hvedebrødsdage. Han var foreløbig paa Vej til Skotland, hvor han skulde giftes med en skotsk Kunstnerinde, som han havde kendt fra hun var en lille Pige, der gik med korte Skørter. Det var derfor ikke usandsynligt, at de to nygifte om et Par Uger vilde sidde paa Grand Hotel lige over for hinanden og spise Frokost lige som nu Taffy og Blanche; og hun vilde le ad alt, hvad han fortalte hende, og de vilde altid leve lykkeligt sammen.

— — —

Nu var Taffy og hans Hustru altsaa for anden Gang paa Rejse siden de var blevne gifte, og de var glade ved at være ene.

De havde gennemstøvet hele Quartier Latin og genset alle de mindeværdige Pladser; de havde ogsaa faaet Tilladelse til at gaa ind i det gamle Atelier ved en venlig Imødekommenhed af Portnersken, der ikke længer var Madam Vingard.

Atelieret lejedes nu af to amerikanske Malere, der var koldt høflige, da de paa denne Maade blev forstyrrede i deres Arbejde.

Atelieret saa' nu ud som splinternyt. Trilbys Fod med det tilhørende Vers i Glas og Ramme var nu borte og i Stedet for dette var sat en Bogreol. Den nye Portner, som havde været der et Aar, havde aldrig hørt tale om Trilby, og om Familien Vingard vidste han ikke andet, end at den var ret velhavende og boede et Sted i Sydfrankrig, hvor Hr. Vingard havde opnaaet den Værdighed at blive Borgmester.

Endvidere havde Hr. og Fru Taffy i aaben Vogn med to Heste foretaget en Køretur gennem Boulogneskoven, til St. Claud og til Versailles. De havde besøgt Maleri-

samlingen i Louvre og været mange andre Steder.

Og endelig den sidste Dag havde de besluttet at drive om og lade Tilfældet raade. De vilde køre endnu en Tur gennem Boulogneskoven og ende Dagen med at se »Den forbudne Frugt« paa det ny Teater paa Boulevarden.

Mens de sad i dette Teater og lo af de mange pudsige Indfald i det overgivne Stykke, faldt Taffys Blik tilfældig ned i Orkestret og standsede ved en lille hvidhaaret Mand, en Violinist, som han syntes at kende.

Lidt efter drejede Violinisten Hovedet, og Taffy kendte ham. Det var Gecko.

Efter at Taffy havde spekuleret et Par Minuter, rev han et Blad ud af sin Lommebog og skrev:

»Kære Gecko!

Jeg haaber, at De ikke har glemt Deres gamle Ven Taffy Wynne og Lille Billi og Lille Billis Søster, der nu er Fru Taffy Wynne. Vi forlader Paris i Morgen, og det vilde

glæde mig at træffe sammen med Dem en Gang inden vor Afrejse. Har De Lyst til efter Forestillingens Slutning at spise til Aften med os paa Café Anglais. Hvis De vil, saa se op og nik til os, og De gør os en stor Glæde.

Deres hengivne
Taffy Wynne.«

Han foldede Papiret sammen og bad en Kontrollør om at give det til »Første Violinist, Herren med det hvide Haar.«

Lidt efter saa' han, at Gecko fik Brevet, læste det og grundede lidt paa det.

Derefter saa' Gecko ud over Tilskuerpladsen, Taffy viftede med Lommetørklædet, Violinisten fik Øje paa ham og nikkede til Tegn paa, at han vilde komme.

Da Forestillingen var forbi tog Taffy og hans Hustru til Kafé Anglais, bestilte et Værelse og Aftensmad til tre, satte sig derefter ud paa Altanen og ventede paa Gecko.

Klokken halv tolv kom Musikeren. Han var meget tilbageholden og underdanig, saa' i Aar ældre ud end han i Virkeligheden

var, gik noget foroverbøjet, og det saa' ud til, at hans Liv ikke havde været lutter Solskin.

Han kyssede Fru Taffy paa Haanden, syntes at være tilbøjelig til at kysse Taffy med, og var næsten lige ved at græde af Glæde over at gense dem og af Taknemlighed over, at være bleven indbudt til at spise til Aften med dem. Han havde et mildt, indsmigrende Væsen, som en lille Hund, der husker dem, der tidligere har været god imod den. Han var naturlig, fordringsløs og oprigtig, som han altid havde været.

I Begyndelsen var han saa rørt, at han næsten ikke kunde spise; men Taffys gode Eksempel og Fruens naturlige Venlighed tillige med et Par Glas Vin, fik ham snart i den rette Stemning og vakte hans Appetit.

Man fortalte ham alt, hvad der angik Lille Billis Død, og han blev dybt rørt, da han hørte Grunden dertil. Derpaa begyndte man at tale om Trilby.

Han tog op af Vestelommen det Uhr,

han havde faaet af hende, kyssede det ærbødigt og udbrød: »Aa, hun var en Engel, en sand Engel! Jeg maa vide det, som boede fem Aar sammen med dem. Og hun var saa hjærtegod. Det hed altid: ‚Gecko, se her! Gecko, se her!' og ‚Stakkels Gecko, det er kedeligt, at De har saadan en slem Tandpine!' og ‚Gecko, hvor De sér træt og bleg ud — det gør mig ondt for Dem. Skal jeg lave en Toddy til Dem?' — Og saaledes var hun altid — mod Svengali og gamle Marta var hun paa samme Maade. Og dog var hun aldrig rask. — Og det var hende, der forsørgede os allesammen — ofte levede vi i Overdaadighed og Pragt.«

Og hvilken Kunstnerinde hun var,« sagde Taffy.

»Ja — men det var altsammen Svengalis Værk. Svengali var den største Kunstner, jeg nogensinde har kendt — men han var en ond Aand — en Troldmand! Jeg plejede at betragte ham som en Gud. Han traf mig, da jeg gik omkring paa Gaderne og spillede for Kobberpenge, og han tog

mig ved Haanden og var min eneste Ven, han lærte mig alt, hvad jeg kan og alligevel kunde han ikke spille mit Instrument. Og nu er han død, og jeg har selv glemt den Kunst at spille paa Violin, det var dette engelske Fængsel. Aa, hvor det forstyrrede mig, fordærvede alting for mig. Aa, saadant et Helvede! — Undskyld, Frue! — Nu duer jeg ikke til andet end spille Violin i et Orkester og akkompagnere Cantaridi, naar hun synger:

»La' vær', la' vær', at kild mig her!
Tag Dig i Agt, min Mand os ser!

Til saadan en dejlig Vise behøves der ikke noget kunstnerisk Akkompagnement. — Og denne Vise synges for Øjeblikket af hele Paris, det samme Paris, der klappede som vanvittige, naar Trilby sang Schumanns ‚Nøddetræet'. De hørte hende, Hr. Wynne, ikke sandt?«

Og her forsøgte den stakkels Gecko at le ironisk som Svengali, men Forsøget lykkedes ikke.

»Men hvorledes fandt De paa at overfalde ham — med Kniven?« spurgte Taffy.

»Aa — det havde længe gæret inde i mig. Han plejede at lade Trilby arbejde alt for strængt — det var lige ved at tage Livet af hende. Tilsidst blev han ogsaa ond imod hende, skældte hende ud og gav hende Øgenavne — forfærdelige Navne — og en Dag i London slog han hende — han slog hende over Fingrene med Taktstokken og hun faldt paa Knæ og græd. Jeg vilde have forsvaret Trilby mod et frembrusende Lokomotiv — mod min egen Fader — mod Kejseren af Østrig! For hendes Skyld vilde jeg have gaaet paa Skafottet og bag efter lige lukt ind i Helvede!« tiltøjede han og slog Kors for sit Bryst.

»Men Svengali — holdt han da ikke af hende?«

»Jo — han holdt forfærdelig meget af hende — paa sin Maade — men denne Kærlighed kunde Trilby ikke gengælde, fordi hun elskede Lille Billi, Fruens Broder. Svengali blev vel tilsidst ærgerlig og skinsyg. Fra det Øjeblik han kom til Paris, lignede han ikke mere sig selv.«

»Men hvordan i Alverden kunde Svengali lære hende at synge som hun sang? Hun havde jo ikke Spor af musikalsk Sands, da hun kom sammen med os i Paris, og kunde kun synge falsk.«

»Nej — det er sandt — hun havde intet musikalsk Øre — men hun havde en Stemme, som man endnu aldrig havde hørt. Det vidste Svengali — han havde opdaget det for længe siden — ogsaa Litolff havde opdaget det. En Dag hørte Svengali Litolff sige til Meyerbeer, at den skønneste Kindestemme i Evropa tilhørte en engelsk Pige, der sad Model for Malerne i Paris, men uheldigvis var hun saa tonedøv, at hun ikke kunde synge en ren Tone. Aa, hvor Svengali lo. Jeg kan endnu tydelig se ham for mig! — Naa ja, vi underviste hende begge to i tre Aar — Morgen, Middag og Aften — seks, syv, otte Timer om Dagen. Det gjorde mig uendelig ondt at se hende saa overanstrængt. Vi tog hendes Stemme Tone for Tone — det fik aldrig Ende paa hendes Toner, den ene skønnere end den anden. Svengali med sin lille Fløjte, jeg med min

Violin — det var paa den Maade vi lærte hende at frembringe Lyden og siden, hvorledes hun skulde anvende den. Hun var et Fænomen. Hun kunde holde en Tone og lade den gennemgaa alle Regnbuens Farver, bare efter den Maade, hvorpaa Svengali saa' paa hende. Man vidste ikke, om man skulde le eller græde. Hun var den største Sangerinde, Verden har ejet. — Og hvor var hun yndig og smuk, naar hun sang — kan De huske det? — med Hænderne paa Ryggen, den smukke lille Fod paa en Skammel — og det dejlige Haar ned ad Nakken — næsten lige til Knæerne. — Hun kunde synge hvad det skulde være, naar bare Svengali havde lært hende, hvorledes det skulde synges — han var den største Mester, der nogensinde har levet. Og hvad han en Gang havde lært hende, det kunde hun.«

»Saa var det besynderligt, at hun kunde glemme det hele den Aften, hun skulde synge i Drury-Lane Teatret,« sagde Taffy. »Men det var vel, fordi hun paa Scenen, hvor hun stod, kunde se Svengali dø oppe i Logen

lige over for hende, og dette Syn har gjort hende vanvittig.«

Derpaa fortalte Taffy den lille Violinspiller om Trilbys Sang paa Dødslejet, og om Svengalis Fotografi. Men Gecko havde allerede for længe siden hørt det hele af Marta, der nu var død.

Han sad og røg og overvejede nogen Tid, saa' paa den ene og paa den anden, og endelig foer det ud af ham: »Hun har aldrig været vanvittig — ikke et eneste Øjeblik!«

»Hvad for noget? De vil da vel aldrig paastaa, at hun narrede os allesammen?«

»Nej — hun kunde ikke narre nogen og gjorde det heller ikke. Hun havde glemt — det er det hele.«

»Men for Pokker, kære Ven, man glemmer da ikke saadan . . .«

»Jeg skal fortælle Dem noget. Hun er død — Svengali er død — og Marta er ogsaa død og borte. Selv gaar jeg og bærer paa en lille Sygdom, som snart vil tage Livet af mig, Gud vare lovet — og uden Smærte. Jeg skal fortælle Dem en Hemme-

lighed. Der var to Trilbyer. Der var Trilby, som De kender, og som ikke kunde synge en ren Tone. Hun var en Engel — og hun er det nu; — men hun havde ikke mere Begreb om Sang end jeg paa at ride Væddeløb. Hun kunde ikke skille den ene Tone fra den anden. Kan De huske, hvordan hun sang ‚Ben Bolt' første Gang hun besøgte Deres Atelier i Paris? Man kunde le sig ihjæl og maatte paa samme Tid holde sig for Ørerne. Det var den ene Trilby, Deres Trilby og min Trilby — jeg elskede hende saaledes som man kun kan elske et eneste Væsen paa Jorden, en eneste Søster, et eneste Barn! — Og denne Trilby var alt for mig. — Det var den samme Trilby, der elskede Deres Broder, Frue, med al den Kærlighed, hun ejede. Han vidste ikke, hvad han tabte i hende. Hendes Kærlighed var umaadelig som hendes Stemme, lige saa mild og inderlig. Hun fortalte mig det hele. Aa, den stakkels Lille Billi! Hvilket Tab han led! — — Men saa — brrrr! hurtigt -- øjeblikkeligt — med en eneste Haandbevægelse — med et Blik — med et eneste Ord kunde

Svengali forvandle hende til en anden Trilby, hans Trilby — og faa hende til at gøre, hvad han vilde — ja, man kunde have jaget en rødglødende Naal i hende, uden at hun havde mærket det. Han behøvede kun at sige ‚sov!' og pludselig blev hun en bevidstløs Trilby af Marmor, der kunde frembringe de vidunderlige Toner, netop de Toner, som han ønskede og ikke andre — tænke hans Tanker og ønske hans Ønsker — og elske ham paa hans Befaling med en sælsom uvirkelig fremtvungen Kærlighed — egentlig ikke andet end hans Selvkærlighed, vendt paa Vrangen og kastet tilbage lige som Billedet i et Spejl — en Kærlighed, der intet var værd og som ikke engang kunde gøre mig skinsyg. Det var denne Trilby han lærte at synge — og — jeg hjalp ham — Gud forlade mig min Synd! Denne Trilby var en Syngemaskine — et Orgel til at spille paa — et Musikinstrument af Kød og Blod — en Stemme — ikke andet end den uvidende Stemme, Svengali sang med — for der behøves to for at synge som Madame Svengali, en, der havde Stemmen, og en an-

den, der forstod at frembringe Tonerne. Altsaa, naar De hørte hende synge ‚Nøddetræet' og Chopins Impromptu, hørte De Svengali synge med hendes Stemme. Hun gjorde disse Musikstykker til Kunstværker, skønt hun slet ikke forstod Musik, og havde hun vaagen hørt en anden synge dem, vilde hun have gabet af Kedsommelighed. Naar Svengalis Trilby blev undervist i Sang — naar Svengalis Trilby sang — eller naar De syntes, at hun sang — da havde vor Trilby ophørt at være til — da sov vor Trilby saa fast — hun var rettere sagt død! — — Aa — jeg har hørt Svengalis Trilby synge for Konger og Dronninger i kongelige Slotte — hørt hende synge saaledes som ingen Kvinde har sunget hverken før eller efter hende. Jeg har set Kejsere, Storhertuger og Storfyrster kysse hendes Haand — og deres Gemalinder kysse hendes Læber og græde. — Jeg har set unge Adelsmænd spænde Hestene fra hendes Vogn og selv trække Vognen hen til hendes Hotel med Fakler og Leveraab — jeg har hørt dem om Natten synge Serenader udenfor hendes Vindue

— hun vidste det aldrig — hun hørte intet, følte intet, saa' intet — hun bukkede tilhøjre og venstre som en Dronning! — — Jeg har akkompagneret hende paa min Violin, mens hun sang paa Gaderne, paa Markeder, til glade Fester — og jeg har set Folk blive tossede, naar de hørte hende. En Gang — det var i Prag — faldt Svengali besvimet om af Henrykkelse og Bevægelse — og da vaagnede pludselig vor Trilby og kunde ikke begribe, hvad der var i Vejen — — og vi førte Svengali hjem og lagde ham til Sengs og overlod ham til Martas Omsorg — og Trilby og jeg gik sammen, Arm i Arm gennem hele Byen, for at faa fat i en Læge og købe ind til Aftensmad. Det var den lykkeligste Stund i hele mit Liv! — — Ak, hvilket Liv, hvilke Rejser, hvilke Triumfer, hvilke Æventyr! Der var nok til at fylde en Bog, ja et helt Dusin Bøger! — — Disse fem lykkelige Aar med disse to Trilbyer — hvilke Minder — jeg tænker ikke paa andet Nat og Dag, selv ikke mens jeg sidder og gnider min Viol for gamle Cantaridi. — Ak, naar jeg tænker paa, hvor ofte jeg har spillet

for Madame Svengali — at have dette er at have levet — og siden komme hjem til Trilby — vor Trilby — den virkelige Trilby! Gud være lovet! Jeg har elsket og levet, elsket og levet!«

Hans Øjne var røde, Stemmen høj og skingrende, dirrende og hulkende: disse Minder overvældede ham — og Vinen hjalp til. Han støttede Albuerne mod Bordet, skjulte Ansigtet i Hænderne og græd, mumlede noget i st eget Sprog — maaske Polsk — noget, der lignede en Bøn.

Taffy og hans Hustru rejste sig op, gik hen til Vinduet og betragtede de øde Boulevarder, hvor en Skare Gadefejere, tyst og stille, var i Færd med at rense Asfalten. Natten var mørk og en frisk Vind fik det visne Løv til at danse hen ad Boulevarden. En Droske kom kørende. Taffy raabte til Kusken, der straks svarede og kørte frem.

Taffy ringede paa Kellneren og bad om Regning.

Gecko var falden i Søvn.

Taffy vækkede ham og fortalte ham hvor sent det var.

Den stakkels lille Mand var en Smule forvirret og lidt drukken og saa' ældre ud end nogensinde. Taffy hjalp ham Overfrakken paa, tog ham under Armen og fulgte ham ned ad Trappen, gav ham sit Kort og sagde ham, hvor morsomt det havde været at træffe sammen med ham fra England — et Løfte, der blev holdt, det kan man stole paa.

Gecko blottede sit hvide Hoved, greb Fru Taffys Haand, kyssede den og takkede hende varmt for al hendes Venlighed og Deltagelse.

Derpaa løftede Taffy ham op i Drosken, hvorved den muntre Kusk udbrød:

»Han skal nok komme godt hjem! Jeg kender nok den gamle Herre; det er ham, der spiller Fivelin ovre i Teatret. Han har nok faaet en lille Gnist til Aftensmaden — kan ske for den bedste, hvadbehager! Jeg skal nok være forsigtig med ham! Han spiller skam godt, hvadbehager!«

Taffy trykkede Musikerens Haand og spurgte: »Hvor boer De, Gecko.«

»Pousse-Cailloux Gade Nr. 48, 5te Sal.«

»Det er rørende,« sagde Taffy til sin Hustru, det er i den samme Lejlighed, hvor Trilby en Gang boede.«

»Ja,« sagde Gecko og vaagnede op, »det er Trilbys gamle Kvist — jeg har boet der i tolv Aar — i tolv Aar — og der bliver jeg.« Han gjorde et svagt Forsøg paa at le af sin uskyldige lille Spøg.

Taffy opgav Kusken Adressen og betalte ham.

»Tak, min Herre! Det er paa den anden Side af Floden, hvadbehager? Jeg skal nok sørge for, at han kommer godt hjem. God Nat!« Han slog et Knald med Pisken og nynnede den Gadevise, hele Paris for Tiden sang:

»La' vær', la' vær', at kild mig her!
Tag Dig i Agt, min Mand os ser!«

Taffy og hans Hustru vendte tilbage til Hotellet, der ikke laa langt borte. Hun hvilede tungt paa hans kraftige Arm, trykkede sig tæt ind til ham og rystede en Smule. Natten var kold. Lyden af deres Trin hørtes tydeligt i den natlige Stilhed. For øvrigt

var de to ogsaa tavse. De var trætte, søvnige og lidt sørgmodige. De tænkte vist begge, at en Uge i Paris var mere end nok, og hvor hyggeligt det kunde være, naar de om nogle Timer kunde høre Raagerne skrige om deres eget fredelige engelske Hjem i Landsbyen, hvor tre muntre Drenge snart vilde komme og tilbringe deres Ferie.

Man kan rejse ud saa langt man vil, man længes dog atter hjem, for der er bedst hjemme.

Ende.

Den store Lock-out.

Om et Par Uger slutter 2den Række af **5 Øres Folkebibliothek.**

I de ca. 4 Aar, 5-Øres Folkebibliothek har udgaaet, har det bragt en Del Romaner af danske Forfattere, som »Strejke«, »Dronningens Mølle«, Tvillingsøstrene«, «Askepot« og »Ledvogterens Hustru« samt »Familien Sommer«, der er lokaliseret efter en fremmed Roman. — Af fremmede Forfattere har følgende været repræsenterede Franskmanden *Georges Ohnet:* »En Kvindes Villie«, Englænderen *Frank Barret:* Fædrenes Brøde«, *Victor Hugo:* »Esmeralda eller Notre Damekirken i Paris«, Amerikaneren *R. H. Savage:* »Forfulgt«,

den fremragende tyske unge Forfatter *Herman Sudermann* med sin skønne, gribende Fortælling »Regine Hackelberg« og endelig den opsigtvækkende Roman »Trilby« af *Georges du Maurier*.

Mens »Strejke«, »En Kvindes Villie« og »Dronningens Mølle« er helt udsolgt, kan endnu af 1ste Række faas følgende Romaner »Tvillingsøstrene« i 15 Hæfter à 10 Øre; »Esmeralda« 16 Hæfter à 10 Øre; »Fædrenes Brøde« i 10 Hæfter à 10 Øre og »Familien Sommer« i 6 Hæfter à 10 Øre. — Hele 2den Række, indeholdende Romanerne: »Askepot«, »Forfulgt«, »Ledvogterens Hustru«, »Regine Hackelberg« og »Trilby«, kan faas i 5 Øres Hæfter.

Tredie Række begynder med

„Den store Lock-out".

En Roman fra de sidste Dage
af Forfatteren af »Strejke«.

Den Ulykke, der unødvendigt er tilføjet hele den danske Arbejder- og Middelstand, den økonomiske Borgerkrig, der har bragt Sult og Savn over saa mange Tusinder, hvoraf Størstedelen er Kvinder og Børn, den Kamp, der har vakt Harme og Forbitrelse i alle Samfundslag, fordi der endog ikke er forsmaaet saadanne Midler som Forfølgelse af danske Arbejdere i Udlandet, Forfølgelse af smaa rejsende Feriebørn, men som ogsaa kan fremvise mange flere barmhjærtige Søstre end den største blodige Kamp, og som endog har bragt højtstaaende Præster ind i Arbejdernes Forsamlingsbygninger, for at give dem Bevis paa Sympathi og Deltagelse; dette Forsøg paa at underkue en Stand har her afgivet en Ramme for en Samfundsroman fra de sidste Dage.

Hovedpersonerne i den nye Roman er netop en ung frisindet Præst, hans Fader, der er en af de Fabrikanter, der har lukket

Fabrikens Port for Arbejderne, og en ung Musiklærerinde.

Handlingen i Romanen, der foregaar i København og Omegn, begynder et Aars Tid før Lock-outens Udbrud.

J. V. RODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BREDGADE 3